DUYGUSAL HİKAYELER

"Duygu yüklü hikayeler"

Kerim MELLEŞ

DUYGUSAL HİKAYELER

Hazırlayan: Kerim MELLEŞ

“Duygu Yüklü Hikayeler”

Hikayelerin Dünyasına Açılan Eşsiz Bir Kapı
www.hikayearsivi.net
AKM Kitaplığı
2025-Ekim – I.Baskı

Hikayelerin dünyasına kapı aralayan
Bölcekli Ali Hocaefendi'ye
Sevgili eşime ve çocuklarıma…

1998'li yıllarda itibaren ilgi duyduğumuz birçok eserden okuduğumuz ve incelediğimiz hikâye, öykü, menkîbe, kıssa, darb-ı mesel, masal, anı, hatırat, yaşanmışlıklar, mesnevi vb. genel başlıklarda 2002 yılında hazırladığımız içerikleri www.hikayearsivi.net adlı internet sitemizde paylaşmaya başladık.

İnternette bu kadar çok başlık altında ve içerikte ilk defa bizim vasıtamızla paylaşılan bu içerikler birçok internet sitesinde ve kitaplarda kullanılmaya başladı. Bu kitapta 2000'li yıllardan itibaren hazırladığımız birbirinden etkileyici bazen duygusal bazen düşündürücü hikayeleri yaklaşık 25 yıldır sitemizde de yayınladık. Sitemiz ziyaretçilerinin de katkı sunduğu ***"Duygu Yüklü Hikayeleri"*** **Duygusal Hikayeler** kategorisinde yayımlamaya başladık. Sitemizde aynı kategori başlığında altında paylaştığımız hikayelerden oluşmaktadır.

İstifade edilmesi dileğiyle…

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 5
EVLİYA 6
SEVGİ VE EMEK 9
YALNIZ ADAM VE KIRLANGIÇ 10
FEDAKARLIĞIN BÖYLESİ 12
YARDIM 15
DONDURMACI KIZ 17
EVLENİLECEK KADIN 20
FENA HALDE MUTSUZ ADAMIN MASALI 22
KINALI ALİ 27
YAŞLI KADIN İLE MEŞE AĞACI 31
KÜÇÜK ÇOCUK 34
ÜMİT 35
HAYATA TEBESSÜMLE BAKABİLMEK 37
FİNCAN TAKIMI 39
DUA 41
GÖNÜL KAPISI 43
BİR DOST 45
BABA SEVGİSİ 46
KÜÇÜK KIZIN ARMAĞANI 48
HEDİYE 49
BAHŞİŞ 51

KANAYAN KALP 53
TEBESSÜM 55
KURTULUŞUN ÖLÜMÜ 56
İNTERNETTE DÜRÜSTLÜK 58
BAĞIŞLAMANIN YÜCELİĞİ VE GÜZELLİĞİ 63
SEVDALARI YAŞAMAK 66
İSPANYOLCA DERSİ 68
SATILIK KÖPEK YAVRULARI 71
AFFET BABACIĞIM 73
KIRMIZI ARABA 76
ÇOK GEÇ 79
JERRY 82
SENİ UYURKEN SEYRETTİM 86
BERİVAN 89
KÜÇÜK DOSTUM 96
HALI 100
ÇOBAN VE AĞAÇ 102
MUCİZE 104
DENİZ YILDIZI 107
BİR BARDAK SÜTÜN HATIRI 108
BEYAZ GARDENYA 110
HİÇ HAYALLERİNİZDEN SIFIR ALDINIZ MI? 113
GÖZLERİ SİHİRLE AÇILAN KIZ 115
BALON 119

BİR ŞİŞE SERUM 121
BAYRAMLIK AYAKKABILAR..... 125
DENİZ FENERİNİN AŞKI..... 127
EVLİLİK 129
ANNE KALBİ 131
BABA OLMAK..... 132
DOSTLUĞUN ÖYKÜSÜ..... 137
FISILTI VE TUĞLA..... 142
GURBET ÇİÇEKLERİ..... 144
CESARET ÜZERİNE..... 152
BEBEK..... 153
ÇATLAK KOVA 155
SESİNE VE SÖZÜNE HASRET..... 157
BİR BEBEĞİN YARIM KALMIŞ GÜNLÜĞÜNDEN 160
ANNE ÖLME BENDEN ÖNCE 163
ANLAMSIZ..... 166

ÖNSÖZ

Hikayelerin dünyasına açılan bir kapı sloganıyla başladığımız yolculuğumuzda yüzlerce eserden süzülen birçok farklı kategoride okuduğumuz kitaplardan hazırladığımız binlerce hikâye-öykü-masal-menkıbe, kıssa, darb-ı mesel, hatıra, anı, yaşanmışlıklar, tarihi vakıalar, hazır cevapları 2000 yılından itibaren sitemizde yayınlamaya başladık. **www.hikayearsivi.net** adıyla faaliyet gösteren sitemizde yayınladığımız hikâye kategori başlıklarımızdan biri de **Duygusal Hikayeler** başlığını taşıyordu. Bu hikâye kategorisine ziyaretçilerimizin katkıları ile çok kısa sürede onlarca hikâye ekleyerek herhangi bir karşılık beklemeksizin sitemizde yayınladık. Burada aktarılan hikayeler, farklı adlarla birçok yayıncı ve kişi tarafından istifade edilmiş olmakla birlikte herhangi bir maddi beklentimiz olmaksızın toplu olarak bir kitapta toplayarak okuyucuların istifadesine sunmamızın daha faydalı olacağına karar verdik. Nitekim bu serinin bu kitabı da kitaba erişimin kolay olması için e-kitap olarak ücretsiz olarak yayınlanmak üzere hazırlandı.

Bu konuda yerli ve yabancı birçok yazarın, doğu ve batı klasikleri ile hikmet ehli zatın eserlerinden de istifade edilmek suretiyle hayatımıza dokunan, bizim içimizden olan hikayeleri bir araya getirmeye gayret gösterdik. Siz değerleri okuyucularımızın faydalanabilecekleri bir eser haline getirmeye muvaffak olduk.

İstifade etmeniz ve **www.hikayearsivi.net** sitemizi ziyaret etmeniz temennisiyle…

Destek ve irtibat için: kerimmelles@gmail.com

EVLİYA

Yaşlı adamın hastalığına çare bulunamayınca, kendisine evliya denilen birinin adresini vermişler.

Söylenenlere göre en ağır hastalar o zatın duasıyla iyileşebiliyormuş. İhtiyar adam verilen adresi çaresizlik içinde cebine atıp doktorun yanından ayrıldığında, sokağın köşesinde simit satan 6-7 yaşlarındaki bir çocuğa rastladı. Çocuk son derece masum gözlerle kendisine bakıyor ve onu tanıyormuş gibi gülümsüyordu.

Adam, o yaştaki çocukların tamamen günahsız olduğunu düşünerek yoluna devam ederken, aniden duruverdi. Simitçinin üzerindeki eski tişörtün üzerinde bir "E" harfi yazılıydı. Ve bu "E" mutlaka evliyanın "E" si olmalıydı... Aradığı evliyaya bu kadar çabuk ulaşmanın heyecanıyla yanına gidip bir simit aldıktan sonra;

- "Doktorlar benim hasta olduğumu söylediler," dedi. "İyileşmem için bana dua eder misin?"

Çocuk bu teklif karşısında şaşırmışa benziyordu. Kafasını olur der gibi sallarken;

- "Bende sık sık hastalanıyorum," diye karşılık verdi. "Ama dedem, Allah'a inananların ölünce yıldızlara uçtuklarını ve orada cenneti seyrettiklerini söylüyor. Bu yüzden korkmuyorum hastalıklardan."

Adam içinin bir anda ferahladığını hissetti. Onun soğuktan moraran yanaklarına bir öpücük kondururken;

- "Deden çok doğru söylemiş," dedi. "Ama ben yine de yardım istiyorum senden."

Çocuk, duasının kıymetini anlamış gibiydi. Karşı kaldırımdan geçmekte olan baloncuyu göstererek;

- "Size dua edeceğim" diye cevap verdi. "Ama eğer iyileşirseniz, bana 10 tane balon alacaksınız, tamam mı?"

Bu sefer adam başını salladı. Fakat çocuk bu kadar büyük bir hazineyi istemekle haksızlık yaptığına hükmetmişti. Mahcubiyetten kızaran yanaklarını elleriyle örtmeye çalışırken;

- "Uçan balon almanıza gerek yok," diye devam etti. "Normalinden 10 tane istemiştim."

Adam elini uzatarak çocukla tokalaştı. Anlaşma nihayet yapılmış, ayrıntılara geçilmişti. Buna göre hastalıktan kurtulması halinde 6 ay sonraki Ramazan Bayramı'nda çocukla buluşacak ve herhangi bir sebeple gelemediği takdirde, önceden hazırlanan balonların ona ulaşmasını veya postalanmasını sağlayacaktı.

Adam küçük çocuğun adını ve adresini bir kâğıda yazdıktan sonra, başını okşayarak onunla vedalaştı.

Aradan soğuk bir kış geçip Ramazan'a ulaşıldığında, adamın hastalığından eser bile kalmamıştı. Hayata tekrar dönmenin sevinciyle en güzel balonlardan bir paket hazırladı ve bayramın ilk gününü iple çekerek randevu yerine gitti. Küçüklerin cıvıl cıvıl kaynaştığı bayram yerindeki diğer simitçiler, çocuğu

tanımıyordu. Adam onu biraz ilerdeki bakkala sorduğunda, dükkân sahibi;

- "Ciğerleri hastaydı yavrucağın," dedi. "Geçen hafta aniden ölüverdi."

Adam bir anda beyninden vurulmuşa döndü. Ve koşar adımlarla orayı terk ederken, önüne çıkan ilk baloncuya bir tomar para uzatıp;

- "Şu uçan balonlardan 10 tane istiyorum," dedi. "Çabuk ol, gecikmeden ulaşmalı yerine."

Adam, satıcının aceleyle uzattığı balonların iplerini birbirine düğümledikten sonra, onları besmeleyle gökyüzüne bıraktı. Bayram yerindeki herkes gibi baloncu da şaşkındı. Sonunda dayanamayıp;

- "Ne yaptığınızı anlayamadım." dedi. "Neden bıraktınız onları öyle?"

Adam, nazlı nazlı yükselmekte olan balonları buğulu gözlerle takip ederken;

- **"Onları bekleyen küçücük bir dostum var,"** diye mırıldandı. **"Hem de evliya gibi bir dost.** Balonları adresine postaladım sadece."

SEVGİ VE EMEK

Biriktiği gözlenemeyen iki şey vardı:

Biri **sevgi**, diğeri **emek**.

***

Ne kadarını "Hiç bilemez, ölçemezsin sevdaların." Bazen tırnak kadar görünür de dünyalar kadardır. Bazen dünyalar kadar görünür de kesilip atılacak, tırnak kadardır. Ararken ölçüsünü, yitirip gidersin.

***

Bittiğini sanırsın da birikmiş kocaman olmuştur kafanda. Yüreğin bağımsız olduğunda bir gün döküverirsin ortalığa. Duyan olsa da olmasa da. Günübirlik tükettiğini sanırsın emeğini.

***

Kiralamış da olsa başkası, sende kalır zerreleri.

Toplayamazsın ilk anda. Toplayamazsın da o kendiliğinden çıkıverir ortaya...

YALNIZ ADAM VE KIRLANGIÇ

Karlı bir kış günüymüş…

Yağan kardan üşümüş küçük kırlangıç, yalnız bir adamın penceresinin dışına gelip gagasıyla camı tıkırdatmış, adeta adamın onun içeri girmesine müsaade etmesini istemiş.

Yalnız adam bu isteği görmüş, "olmaz alamam, git başımdan" der gibi kuşu kovalamış, sonra da kendi kendine söylenmiş; "Hıh, camı tıkırdatmakla kendisini içeri alacağımı mı sanıyor acaba...?"

Gecenin ilerleyen saatlerinde canı sıkılmış, rüzgâr ve soğuk arttıkça yalnız adamı daha başka düşünceler sarmış, kırlangıcın arkadaşlığını geri tepmekten biraz pişmanlık duymuş...

- "Keşke kuşu içeri alsaydım. Ona biraz yiyecek verirdim. Minik kuş oradan oraya uçar, neşeli sesler çıkartır, cıvıldar, yalnızlığımı paylaşırdı." demiş.

Ertesi sabah ilk iş pencereyi açıp, etrafına bakınmış adam, belki kırlangıç oralarda bir yerlerde olabilir diye düşünmüş. Ama görememiş zavallı kırlangıcı...

Uzun kış geçmiş, yine yaz gelmiş...

Etrafta kırlangıçlar, cıvıldayarak uçmaya başlayınca; yalnız adam, heyecanla camını sonuna kadar açıp kuşu beklemiş... Ama hiç gelen olmamış.

Onun hevesle havada uçan kuşlara baktığını gören komşusu hikâyeyi öğrenince hafif buruk bir sesle:

- “Sevgili komşum, anlaşılan sen kırlangıçların sadece 6 aylık bir ömürleri olduğunu bilmiyordun?” demiş.

Bunu işiten yalnız adam çok üzülmüş ama üzülmek için de artık geç kaldığını anlamış...

*****

Dikkatli olun...
Farkında olun...
Kendinize bir sorun...
Acaba, siz kaç kırlangıç kovaladınız?

Hiç geri çevirmediniz mi bugüne kadar
Size sunulan bir dostluğu?

Hayatta bazı fırsatlar vardır ki,
Sadece bir kez karşımıza çıkar,
Değerini bilemezsek kaçıp giderler.
Ve asla geri gelmezler... :((

FEDAKARLIĞIN BÖYLESİ

Bebeğimi görebilir miyim? Dedi yeni anne…

Kucağına yumuşak bir bohça verildi ve mutlu anne, bebeğinin minik yüzünü görmek için kundağı açtı ve şaşkınlıktan adeta nutku tutuldu! Anne ve bebeğini seyreden doktor hızla arkasını döndü ve camdan bakmaya başladı. Bebeğin kulakları yoktu...

Muayenelerde, bebeğin duyma yetisinin etkilenmediği, sadece görünüşü bozan bir kulak yoksunluğu olduğu anlaşıldı.

Aradan yıllar geçti, çocuk büyüdü ve okula başladı. Bir gün okul dönüşü eve koşarak geldi ve kendisini annesinin kollarına attı. Hıçkırıyordu...

Bu onun yaşadığı ilk büyük hayal kırıklığı idi;

Ağlayarak: “Büyük bir çocuk bana ucube dedi...”

Küçük çocuk bu kadersizliğiyle büyüdü. Arkadaşları tarafından seviliyordu ve oldukça da başarılı bir öğrenciydi. Sınıf başkanı bile olabilirdi; eğer insanların arasına karışmış olsaydı.

Annesi, her zaman ona “Genç insanların arasına karışmalısın” diyordu, ancak aynı zamanda yüreğinde derin bir acıma ve şefkat hissediyordu...

Delikanlının babası, aile doktoruyla oğlunun sorunu ile ilgili görüştü;

- “Hiçbir şey yapılamaz mı?” diye sordu.

Doktor:

- **“Eğer bir çift kulak bulunabilirse, organ nakli yapılabilir”** dedi.

Böylece genç bir adam için kulaklarını feda edecek birisi aranmaya başlandı. İki yıl geçti bir gün babası:

- “Hastaneye gidiyorsun oğlum, annen ve ben, sana kulaklarını verecek birini bulduk ancak unutma bu bir sır...” dedi.

Operasyon çok başarılı geçti ve adeta yeni bir insan oluvermişti. Yeni görünümüyle psikolojisi de düzelen genç, okulda ve sosyal hayatında büyük başarılar elde etti. Daha sonra evlendi ve diplomat oldu. Yıllar geçti, bir gün babasına gidip sordu:

- “Bilmek zorundayım, bana bu kadar iyilik yapan kişi kim? Ben o insan için hiçbir şey yapamadım...”

“Bir şey yapabileceğini sanmıyorum” dedi babası, “Fakat anlaşma kesin, şu anda öğrenemezsin, henüz değil...”

Bu derin sır yıllar boyunca gizlendi. Ancak bir gün açığa çıkma zamanı geldi...

Hayatının en karanlık günlerinden birinde, annesinin cenazesi başında babasıyla birlikte bekliyordu. Babası yavaşça annesinin başına elini uzattı; kızıl kahverengi saçlarını eliyle geriye doğru itti; annesinin kulakları yoktu...

- “Annen hiçbir zaman saçını kestirmek zorunda kalmadığı için çok mutlu oldu” diye fısıldadı babası...

- "… Ve hiç kimse, annenin daha az güzel olduğunu düşünmedi değil mi?"

"Gerçek güzellik fiziksel görünüşe bağlı değildir, ancak kalptedir! Gerçek mutluluk, gördüğün şeyde değil, asıl görünmeyen yerdedir...

Gerçek sevgi, yapıldığı bilinen şeyde değil, yapıldığı halde bilinmeyen şeydedir!"

YARDIM

Bir arkadaşım vakfımıza gelerek ;

- “Fakir öğrenciler için burs parası topladığınızı duydum,” dedi. “Ben de her ay bir kişinin masrafını karşılamak istiyorum” dedi...

Teklifini memnuniyetle kabul ettik. Çünkü bütün gayretlerimize rağmen bize başvuran öğrencilerin çok azına yardım yapabiliyorduk. Arkadaşım:

“Paramı vereceğiniz öğrencinin beni tanımasını istemiyorum,” diye devam etti. “Ben de onun kim olduğunu bilmemeliyim.”

Bu hassas insan, burs verdiği öğrenciyi minnet altında bırakmamak ve yaptığı hayırla gururlanmamak için böyle bir şart ileri sürüyordu. Kendisine o konuda teminat verdiğimde, cebinden para dolu bir zarf çıkartarak masanın üzerine bıraktı.

Arkadaşıma teşekkür ederek uğurladıktan hemen sonra odama 18-20 yaşlarında bir genç girdi. Çekingenliği her halinden anlaşılıyor ve sarıya çalan solgun yanakları, konuşurken yer yer pembeleşiyordu. Onu hemen yanımdaki koltuğa oturtarak rahatlatmaya çalıştım. Fakir bir ailenin tek çocuğuydu, üniversiteye yeni başlamıştı ve maalesef de tahmin ettiğim gibi böbrek hastasıydı. Bu yüzden yardıma ihtiyacı olduğunu büyük bir sıkıntıyla anlattı. Masanın üzerine onun için bırakıldığına inandığım zarfı kendisine uzatırken;

“Sen merak etme evlat,” dedim. “Her ayın başında paran hazırdır.”

Bursunun bu kadar çabuk eline ulaşması karşısında şaşkına dönmüş ne diyeceğini bilememişti. Sevinçle yaşaran gözlerini benden kaçırmaya çalışarak zarfı aldı ve dualar ederek iç cebine yerleştirdi. Arkadaşımın gönderdiği zarfları yerine ulaştırıp o mutluluk tablosunu tekrar tekrar yaşayabilmek için artık aybaşlarını iple çekiyor ve rahatsızlığından dolayı gelemediğinde, zarfını aynı fakültede burs alan arkadaşlarıyla gönderiyordum.

Aradan bir hayli zaman geçti. Arkadaşım da yaptığı hayrın makbule geçtiğinden emindi. Fakat çok üzüntülü olduğum bir gün camide karşılaştığımızda;

- “Ben de seni aramıştım,” dedi. “İşlerim dün sabah nedense birden bozulduğu için artık o zarfı gönderemeyeceğim.”

Söyledikleri karşısında hayrete düşmüştüm. Yarabbi nasıl bir tecelliydi bu? Bilemiyordum. Sırtını sıvazlayarak;

- “Allah senden razı olsun kardeşim,” dedim. “O paraya lüzum kalmadı zaten. **Biraz önce kıldığımız cenaze namazı, burs verdiğin öğrenciye aitti. Artık ona sadece Fatihalar gönderebilirsin...**”

DONDURMACI KIZ

Eleanor, büyükannesine neler olduğunu anlamıyordu. Büyükannesi şekeri nereye koyduğunu, faturalarını ne zaman ödeyeceğini, markete alışverişe götürmek üzere onu evden ne zaman alacaklarını unutuyordu.

Eleanor annesine sordu:

- "Büyükannemin nesi var? Eskiden çok düzenli bir insandı. Şimdi üzgün ve aklı karışık görünüyor ve her şeyi unutuyor."

Annesi:

- "Büyükannen yaşlanıyor. Şimdi sevgiye her zamankinden daha çok gereksinimi var" dedi.

- "Yaşlanmak nasıl bir şey? Her yaşlanan unutkan mı olur? Ben de mi öyle olacağım?"

- "Yaşlanan herkes unutkan olmaz, Eleanor. Büyükannenin Alzheimer hastalığına yakalandığını sanıyoruz ve bu onu daha unutkan yapıyor. Gereksinim duyduğu bakımı görmesi için onu bir bakımevine götürmek zorunda kalabiliriz."

- "Ama anne, bu çok kötü! O zaman büyükannem küçük evini çok özlemez mi?"

- "Herhalde özler, ama yapabileceğimiz başka bir şey yok. Orada ona iyi bakılacak ve yeni arkadaşları olacak."

Eleanor üzülmüştü. Bu fikir hiç hoşuna gitmemişti. “Onu sık sık ziyaret eder miyiz?” diye sordu. “Büyükannem unutkan da olsa onunla konuşmayı çok özleyeceğim.” Annesi:

- “Hafta sonları onu görmeye gideriz. Ona armağanlar da götürürüz” dedi. Eleanor gülümsedi.

- “Dondurma götürebiliriz. Büyükannem çilekli dondurmaya bayılır.”

Annesi “Tamam, çilekli dondurma götürürüz” dedi.

Büyükannesini bakımevinde ilk ziyaret ettiklerinde Eleanor ağlamamak için kendini zor tuttu.

- “Anne burada neredeyse herkes tekerlekli sandalyede.”

- “Tekerlekli sandalyede olmak zorundalar. Yoksa düşerler büyükanneni gördüğün zaman gülümse ve ona ne kadar güzel göründüğünü söyle.”

Büyükanne, güneşli salon dedikleri bir odanın köşesinde yalnız başına oturuyordu. Dışarıdaki ağaçlara bakıyordu. Eleanor büyükannesine sarıldı.

- “Bak büyükanne, sana bir armağan getirdik” dedi. “Çilekli dondurma, senin en sevdiğinden.”

Büyükanne söz etmeden kutuyu ve kaşığı eline alıp dondurma yemeye başladı. Annesi Eleanor"a:

- “Eminim bunu çok sevdi” diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. Eleanor düş kırıklığına uğramıştı:

- “Ama sanki bizi tanımadı.”

“Ona biraz zaman vermelisin. Şimdi yeni bir çevrede ve buna alışması gerekiyor.”

Ama Büyükanneyi bir sonraki ziyaret edişlerinde de her şey aynıydı. Büyükanne dondurmayı yedi, onlara gülümsedi, ama hiçbir şey söylemedi. Eleanor:

- "Büyükanne benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu. Büyükanne,

- "Sen dondurma getiren kızsın" dedi. Eleanor ona;

- "Evet, ama ben Eleanor'um, senin torununum. Beni hatırlamıyor musun?" deyip kollarını yaşlı kadının boynuna doladı. Büyükannenin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

- "Hatırlamak mı? Elbette hatırlıyorum. Sen dondurma getiren kızsın."

Eleanor, birdenbire, büyükannesini onu hiç hatırlamayacağını anladı. Büyükanne, yalnızca kendine ait bir dünyada, belirsiz anılarla ve yanlızlıkla dolu bir dünyada yaşıyordu. Eleanor:

- "Seni çok seviyorum büyükanne!" dedi. O sırada büyükannesinin yanağından bir damla yaş süzüldüğünü gördü.

- **"Sevgi"** dedi. **"Sevgiyi anımsıyorum"** Annesi,

- "İşte bir tanem, onun tüm istediği bu. **Sevgi"** dedi.

- "O zaman ben de her hafta sonu ona dondurma getireceğim ve beni hatırlamasa bile ona sarılacağım."

Ne de olsa sevgiyi anımsamak birinin ismini anımsamaktan daha önemliydi.

EVLENİLECEK KADIN

Hazreti Ömer zamanında da kadılık yapmış olan meşhur, Kadı Şüreyh'e bir gün bir genç gelerek evlenmek istediğini fakat evleneceği kadının tahsilli ve şehirli olmasını istediğini bildirerek nasihatte bulunmasını istedi.

Kadı Şüreyh, o gece Müslümanın evinin cennet olduğunu ve Hazreti Resûlüllah'ın (s.a.v) böyle buyurduğunu naklederek başından geçen evliliği şöyle anlattı:

- Gençtim, artık evlenme zamanımın da geldiğini düşünmeye başlamıştım. Bir gün Beni Mahzun kabilesinin çadırlarının önünden geçerken bir kız görüp, ona talip oldum. Kız babası kısa bir tetkikten sonra hemen razı olup işi bitiriverelim dedi.

Kısa zamanda düğünler yapıldı, dualar edildi ve evlilik hayatına ilk adımımızı atmış olduk. Fakat çok geçmeden beni bir pişmanlıktır almıştı. Çünkü ben tahsilli ve belirli bir çevresi olan ve şehirde yetişmiş biri iken bu bir köylü kızıdır, üstelik tahsilde görmemiş, bununla ben nasıl geçinebilirim diye düşünüyor bu kararımdan dolayı son derece pişman oluyordum.

Çok geçmeden bizim hanım bir gün bana şu sözleri söyledi:

- Efendi! Sen alim ve şöhret sahibi bir kimse imişsin. Ben ise yaylalarda gezen şehir hayatından anlamayan bir köylü kızıyım. Aslında sen kendine göre bir evlilik, bende kendime göre bir hayat kurmalı idim, ama kader bizi birleştirdi. Cenab-ı Allah benim gibi bir köylü kızını senin gibi şöhretli bir alime nasip etti. Şimdi sen bana benim bilmediğim tarafları anlat ki, ben onlara

dikkat edeyim, mesela; senin evinde kimleri misafirliğe alayım, kimleri kabul etmeyip onlara karşı soğuk davranarak eve gelmelerine mâni olayım dedi.

Ben kadının bu anlayışı karşısında düşündüklerimden dolayı pişman olup:

- Hatun sen bana öyle şeyler söylüyorsun ki, eğer bunları hakkıyla yaparsan beni bahtiyar edeceksin, dedikten sonra:

- Dindar olmayan hiçbir kimseyi eve almayacaksın, dindar olanlardan da senin tarafın çok çok gelmesin, benim tarafımdan ise şu, şu şahıslar gelsin, şunlar gelmesinler diye gerekli talimatı verdim. Tam bir sene huzur içinde yaşadım. Bir sene sonra fetva dairesinden eve döndüğümde evde son derece mütesettire bir hanım görüp kim olduğunu sordum. Hanım annesi olduğunu söyledi. Kayın validem olduğunu öğrenince elimden gelen hürmeti esirgemedim. Bir müddet sonra kayın validem bana:

- Oğlum hanımından memnun musun? Diye sordu. Ben:

- Allah senden razı olsun, kızınızdan çok memnunum. Bu zamana kadar hiçbir şikâyetim olmadı, diyerek memnuniyetimi izhar ettiğimde, kayın validem bana şunları söyledi:

- Oğlum kızımdan tabii ki memnun olacaksın. Çünkü biz onu cennette büyüttük. Evimiz Resûlüllah'ın bildirdiği gibi bir cennetti. Kur'an ahlakından başka bir şey öğretmedik ona... Yine de sen hanımın üzerindeki otoriteni eksik etme! Çünkü kadınlar iki sebepten hemen şımarıverirler:

Birincisi ona olan sevgini yüzüne söylediğinde,
İkincisi ise bir hayırlı evlat dünyaya getirdiklerinde.

FENA HALDE MUTSUZ ADAMIN MASALI

Bir zamanlar bir tepenin üzerindeki villada bir oğlan çocuğu yaşarmış. İyi de yaşarmış. Köpekleri ve atları, otomobilleri ve müziği severmiş. Yüzmeye gider, futbol oynar, güzel kızlara bayılırmış...

Bir gün Tanrı'ya "Büyüdüğüm zaman neler istediğimi buldum, uzun uzun düşünüp" demiş...

"Neler" demiş Tanrı'da...

"Bir büyük evde yaşamak isterim. Ön kapısında heykeller olsun. Arka kapısında iki St. Bernard köpeği... Uçsuz bucaksız bir bahçe içinde... Uzun, çok güzel ve çok müşfik bir kadınla evlenmek isterim. Siyah saçlı, mavi gözlü, gitar çalan ve tatlı şarkılar söyleyen. Üç güçlü oğlum olsun isterim ki, onlarla futbol oynayabileyim. Büyüdüklerinde birisi büyük bir bilim adamı, öteki senatör, üçüncüsü milli santrafor olsun. Ben seyyah olayım... Okyanuslara yelken açayım, dağların zirvelerine tırmanayım, insanları kurtarayım. Bir Ferrari kullanayım yollarda..."

- "Ne güzel bir hayal bu" demiş Tanrı... "Mutlu olmanı dilerim..."

Bir gün oğlan futbol oynarken ayağını incitmiş. Ondan sonra değil dağlara, ağaçlara bile tırmanamaz olmuş. Okyanuslara yelken açmakta hayal olmuş tabii. Bunun üzerine pazarlama okuyup, tıbbi malzemeler dağıtan bir şirket kurmuş. Bir kızla evlenmiş, çok güzel ve çok müşfik. Ama uzun değil, kısaymış. Saçları siyahmış ama, gözleri mavi değil, ela imiş. Gitar çalamaz, şarkı söyleyemezmiş ama, harika yemek pişirir, olağanüstü güzel kuş resimleri yaparmış. İşi dolayısı ile, kent dışında bir villada değil, kentte bir apartmanın teras katında oturmak zorunda kalmış, ama evinin deniz manzarası gene harikaymış. İki St.

Bernard besleyecek bahçesi yokmuş ama, evinde harika tüylü bir Ankara kedisi varmış. Üç kızı olmuş. En küçükleri tekerlekli sandalyede yaşamak zorundaymış, ama en güzelleriymiş. Üç kız da babalarını çok severlermiş. Onunla futbol oynayamazlarmış ama, birlikte denize, parklara giderlermiş. Uçurtma uçurdukları da olurmuş, bazen. En küçükleri hariç tabii. O gölgede bir ağacın altında oturur, gitarı ile şarkılar söylermiş. İyi para kazanmış ama, öyle kırmızı bir Ferrari'si olmamış.

Bir sabah uykudan üzüntü içinde uyanmış ve en iyi arkadaşına koşmuş... "Ben" demiş, "Hiç mutlu değilim...

"Neden" demiş, arkadaşı...

"Çocukken siyah saçlı, uzun boylu, mavi gözlü gitar çalıp şarkı söyleyen bir kızla evlenmek isterdim. Oysa karım uzun değil, ela gözlü, gitar da çalamıyor."

"Karın çok güzel" demiş, arkadaşı... "Harika resimler yapıyor, enfes yemekler pişiriyor üstelik."

Adam dinlememiş bile onu...

Bir gün karısına "Hiç mutlu değilim" diye dökmüş içini...

"Neden" demiş karısı...

"Çünkü büyük bir bahçe içinde bir villada yaşamayı düşlerdim, oysa kırk yedinci katta bir apartman dairesine tıkıldım. İki St. Bernard'in yaşayacağı bir bahçem olsun isterdim, hani nerede..."

"Konforlu bir apartmanda yaşıyoruz" demiş karısı... "Oturduğumuz yerden okyanus görünüyor. Gülüyor, eğleniyor, birbirimizi seviyoruz. Kedimizi okşuyor, güzel kuşların resimlerini yapıyoruz... Üç de harika çocuğumuz var..."

Adam dinlemiyormuş bile...

Ruh doktoruna koşmuş bir gün...

"Ben mutlu değilim" diye...

"Niye" demiş, doktor...

"Çünkü ben gezginci olmak, okyanuslara açılmak, dağlara tırmanmak, insanları kurtarmak isterdim. Oysa masa başı işim ve sakat bir dizim var şimdi..."

"Ama sattığın tıbbi malzemeler yığınla hayat kurtarıyor..." demiş, doktor.

Adam dinlememiş bile. Doktor da ona 100 dolar vizite yazıp yollamış...

Bir gün muhasebecisine;

"Ben çok mutsuzum" demiş...

"Neden" demiş muhasebeci...

"Bir kırmızı Ferrarim olsun isterdim hep... Ve dünya umurumda olmasın. Oysa işe metro ile gidip geliyorum. Bir yığın da sorunum var."

"İyi giyiniyor, iyi restoranlara gidiyorsun. Bütün Avrupa'yı, Amerika'yı gezdin" demiş, muhasebeci.

Ama adam dinlemiyormuş bile... Muhasebeci adama 100 dolar danışma ücreti fatura edip yollamış. Onun da hayalinde kırmızı Ferrari varmış çünkü.

Adam rahibe;

"Çok mutsuzum" demiş.

"Neden" demiş rahip...

"Üç oğlum olsun isterdim. Biri bilim adamı, biri politikacı, biri sporcu. Oysa üç kızım oldu. Birisi yürüyemiyor bile..."

"Ama çok güzel ve çok zeki üç kızın var" demiş rahip... "Seni çok seviyorlar. Başarılı da oldular. Biri hemşire, biri sanatçı, biri de müzik hocası..."

Ama adam dinlemiyormuş bile...

Öyle mutsuzmuş ki hasta olmuş sonunda. Bir beyaz hastane odasında, etrafı beyaz giyinmiş hemşirelerle dolu yatıyormuş. Vücuduna bağlı teller hastaneye kendi sattığı kalp cihazına gidiyor, kollarına bağlı serumlarla besleniyormuş. Fena halde

mutsuzmuş adam şimdi. Ailesi, dostları ve rahibi yatağının başında toplanmışlar. Onlar da üzüntü içindeymiş. Mutlu olanlar sadece ruh doktoru ve muhasebeci imiş.

Bir gece adam hastane odasında Tanrı ile yalnız kaldığında;

"Tanrım" demiş... "Hatırlar mısın, çocukken sana yalvarmış ve istediklerimi sıralamıştım."

"Hatırladım" demiş Tanrı... "Güzel bir hayaldi."

"Peki, niye onların hiçbirini vermedin bana" demiş, adam...

"Verebilirdim" demiş Tanrı... "Ama sana istemediğin şeyleri vererek bir sürpriz yapmak istedim." "Bak neler verdim sana... Bir güzel, sevecen eş, iyi bir iş, yaşanacak güzel bir ev. Üç tatlı kız evlat... Bir araya getirdiğim en güzel yaşam paketlerinden biriydi bu."

"Evet" demiş, adam... "Ama bana benim gerçekten istediklerimi vereceksin sandım."

"Ben de senin, benim gerçekten istediğimi vereceğini sandım" demiş, Tanrı...

"Sen ne istedin ki" demiş, adam hayretle...

Tanrı'nın da bazı şeyler isteyeceğini hiç düşünmemişmiş hayatında.

"Sana verdiklerimle mutlu olmanı istedim" demiş, Tanrı...

Adam karanlık odasında sabaha kadar düşünmüş. Sonunda yeni bir hayal kurmaya karar vermiş. Yıllar önce kurduğu hayalin yerine "Keşke bunu hayal etseydim" dediği bir hayal...

Bu defa ki hayalinde zaten sahip olduğu şeyler varmış hep.

Adam kısa zamanda iyileşmiş, kırk yedinci kattaki dairesinde çok mutlu yaşamış. Kızların şen şakrak sesleri, eşinin derin

ela gözleri ve harika kuş resimleri arasında mutlu olduğunu hissedermiş bütün gün... Geceleri de okyanusa yansıyan kentin ışıklarının dalgalar üzerinde oynaşmasına bakar, gülümsermiş...

KINALI ALİ

Üst teğmen Faruk, cepheye yeni gelen askerleri kontrol ediyor bir taraftan da onlarla laflıyordu nerelisin gibi sorular soruyordu. Bir ara saçının ortası sararmış bir çocuk gördü. Merakla:

- "Adın ne senin evladım?" der. Çocuk:

- "Ali" diye cevap verir.

- "Nerelisin?" der. Ali:

- "Tokat Zilede'nim" der.

- "Peki evladım bu kafanın hali ne?" Ali:

- "Anam cepheye gelirken kına yaktı komutanım." der.

- "Neden?" der komutan. Ali:

- "Bilmiyorum komutanım" der:

- "Peki gidebilirsin Kınalı Ali" der.

O günden sonra herkes ona Kınalı Ali der. Herkes kafasındaki kınayla dalga geçer. Kısa sürede cana yakın ve cesur tavırlarıyla tüm arkadaşlarının sevgisini kazanır. Bir gün ailesine mektup yazmak ister. Ali'nin okuma yazması da yoktur.

Arkadaşlarından yardım ister ve hep beraber başlarlar yazmaya. Ali söyler arkadaşları yazar:

- “Sevgili anne babacım ellerinizden öperim ben burada çok iyiyim beni merak etmeyin” diye başlar. Kız kardeşini kendinden bir küçük erkek kardeşini sorar köyündekilerin burnunda tüttüğünü yazdırır. Kendilerini merak etmemesini kendileri var oldukça düşmanın bir adım bile ilerleyemeyeceğini yazdırır. Gururla mektubu bitirir neden sonra aklına gelir ve yazının sonuna anasına not düşer. Ali’nin kendisinden hemen sonra askere gelecek bir kardeşi daha vardır.

- “Anacağım kafama kına yaktın burada komutanlarım ve arkadaşlarım benle hep dalga geçtiler sakın kardeşim Ahmet'e de yakma onla da dalga geçmesinler, ellerinden öptüm” diye bitirir.

Aradan zaman geçer. İngilizler kati netice almak için tüm güçleriyle Gelibolu'ya yüklenirler. Bu cepheyi savunan erlerimiz teker teker şehit düşmüşlerdir.

Bunlara takviye olarak giden yedek kuvvetlerde yeterli olmamış onların sayıları da epey azalmıştır. Gelibolu düşmek üzeredir. Kınalı Ali'nin komutanı da olayı görüp yerinde duramıyordur. Kendisinin bölüğü henüz sıcak temasa hazır değildir. Onlar henüz yeni gelmiş ve temel eğitimlerini bile almamışlardır. Onları insan bedeninin süngü ve mermilerle orak gibi biçildiği bu yere nasıl gönderirim, telaşlı ve düşüncelidir... Komutanlarının bu düşünceli halini gören ve durumun vahametini bilen Kınalı Ali ve arkadaşları komutanlarına yalvar yakar oraya

gitmek istediklerini söylerler. Komutanları onları ölüme gönderdiğini bile bile çaresiz gönderir...

Kınalı Ali'nin bölüğünden kimse sağ kalmaz hepsi şehit olmuştur. Aradan zaman geçer. Kınalı Ali'nin ailesine yazdığı mektubun cevabı gelir. Komutanları buruk ve gözleri dolu dolu mektubu açıp okumaya karar verirler. (Bu mektubun aslı Çanakkale müzesinde sergilenmektedir...)

Babası anlatır. Ali' nin. "Oğlum Ali nasılsın iyi misin gözlerinden öperim selam ederim dedikten sonra öküzü sattık paranın yarısını sana yarısını da cepheye gidecek kardeşine veriyoruz. Şimdi öküzün yerine tarlayı ben sürüyorum. Zaten artık zahireye de fazla ihtiyacımız olmadığı için yorulmuyorum da. Siz sakın bizi merak etmeyin bizi düşünmeyin." Der. Köyü, akrabalarını anlatır ve mektubu bitiri. "Ali ananın da sana diyeceği bir şey var."

Anasını anlatır: "Oğlum Ali yazmışsın ki kafamdaki kınayla dalga geçtiler kardeşime de yakma demişsin kardeşine de yaktım komutanlarına ve arkadaşlarına söyle senle dalga geçmesinler bizde 3 şeye kına yakarlar:

1- Gelinlik kıza gitsin ailesine çocuklarına kurban olsun diye...

2- Kurbanlık koça ALLAH'a kurban olsun diye...

3- Askere giden yiğitlerimize vatana kurban olsun diye...

Gözlerinden öper selam ederim ALLAH'a emanet olun...”

Mektubu okuyan Ali'nin komutanı ve diğerleri hıçkıra hıçkıra ağlamaktadırlar...

YAŞLI KADIN İLE MEŞE AĞACI

Kuraklık o yıl, New Jersey'in yemyeşil çayırlarını kahverengine çevirmiş ve tüm New Jerseylilerin gurur kaynağı yüzyıllık dev ağaçların yapraklarının zamanından önce dökülmesine neden olmuştu.

Kuraklığın kırk üçüncü gününde, küçük bir kentin yoksullar mahallesinden geçen Tom Greenfield adlı genç bir tarım uzmanı, tozlu yolda bir kova suyu sürüklercesine taşıyan yaşlı bir kadına rastladı.

Otomobilinin camını indirdi ve yaşlı kadına seslendi:

- "Sizi gideceğiniz yere kadar götürebilir miyim, bayan?"

Yaşlı kadın teşekkür etti ve bir kilometre kadar geride kalan evini işaret etti:

- "Zaten şu kadar kısa bir yoldan geliyorum." dedi ve yüz metre ötedeki dev bir meşe ağacını göstererek "Zahmet etmenize gerek yok..." dedi. "İki üç adımlık yolum kaldı."

Greenfield, kadının bir kova suyu ne yapacağını merak etti. Onu arkasından izledi. Yaşlı kadının, zorlukla taşıdığı kovayı bahçenin uzak bir köşesindeki büyük meşe ağacına kadar sürükleyip, sonra da kovadaki suyla meşe ağacını suladığını görünce hem hayran kaldı hem de şaşırdı. Yanına yaklaştı ve sordu:

- "Bu ağacı sulamak için mi o bir kova suyu bir kilometre öteden taşıdınız?"

Güçlükle kaldırdığınıza göre kova galiba çok ağırdı.

- “Yaşlı kadın, genç adama gülümseyerek baktı.”

- “Tam 81 yaşımdayım. Bu ağaç ise, yaşamdaki tek dostum. Küçük bir kızken arkadaş olmuştum onunla. Şimdi hiçbiri yaşamayan tüm arkadaşlarımla bu ağacın çevresinde, bilseniz ne oyunlar oynadık, onun gölgesinde nasıl dinlendik... Bu ağaç kurursa ne yaparım, ben?”

Genç tarım uzmanı, yüzyıllık dev meşe ağacına uzun uzun ve dikkatlice baktı. Deneyimli gözü, ağacın giderek kurumakta olduğunu görmekte gecikmedi. Yaşlı kadın, meşe ağacıyla arkadaşlığını anlatmayı sürdürdü:

“Annem beni dövdüğü ya da azarladığı zaman bu ağaca tırmanırdım, onun kollarına sığınırdım.” dedi. “Nişanlım, parmağıma nişan yüzüğünü bu ağacın altında taktı. Benim için böylesi anılarla dolu olan bu ağaç için, bir kilometre öteden bir kova su taşımamı gerçekten çok mu görüyorsunuz?”

Yaşlı kadın ertesi gün elinde su kovasıyla yine meşe ağacına giderken, ağacın çevresinde beş altı işçinin çalışmakta olduğunu gördü. Kovayı yere bıraktı ve işçilere doğru koşarak “Bırakın ağacımı” diye bağırdı. “Dokunmayın benim ağacıma...”

İşçilerin başındaki adam kasketini çıkardı ve yaşlı kadını saygıyla selamladı:

“Ağacınıza kötü bir şey yapmak için değil, onu kurtarmak için geldik, hanımefendi” dedi.

“Ağacınızın köklerinin çevresinde kanallar açtık ve onları tankerimizin deposundaki suyla doldurarak, ağacınızı bol bol suladık.”

Yaşlı kadının gözleri, su tankerinin üzerinde yazılı olan "Greenfield Fidanlığı" adına takıldı...

- "Fakat ben sizi çağırmadım ki?" dedi. "Kim gönderdi sizi buraya?"

Adam, saygılı tavrıyla yanıt verdi:
- "Bizi buraya gönderen kişi, adını söylemedi, efendim" dedi.

Yaşlı kadın, yeterli suya kavuşan arkadaşı meşe ağacının altında durdu ve işçilerin tek tek ellerini sıktıktan sonra bindikleri kamyonun arkasından yaşlı gözlerle baktı.

KÜÇÜK ÇOCUK

On yaşında bir çocuk pastaneye girdi. Garson kız yanına geldi...

Çocuk sordu:

- Çikolatalı pasta kaç lira?

- 50 cent...

Çocuk cebinden çıkardığı bozukları saydı. Bir daha sordu:

- Peki dondurma ne kadar?

- 35 cent, dedi garson kız sabırsızlıkla...

Dükkânda yığınla müşteri vardı ve kız hepsine tek başına koşuşturuyordu. Bu çocukla daha ne kadar vakit geçirebilirdi ki... Çocuk parasını bir daha saydı ve:

- Bir dondurma alabilir miyim lütfen, dedi.

Kız dondurmayı getirdi. Fişi tabağın kenarına koydu ve öteki masaya koştu. Çocuk dondurmasını bitirdi. Fişi kasaya ödedi.

Garson kız masayı temizlemek üzere geldiğinde, gözleri doldu birden... Masayı sanki akan yaşlar temizleyecekti. Boş dondurma tabağının yanında çocuğun bıraktığı 15 cent duruyordu...

ÜMİT

İlkokulda okuyan oğlum, yakın arkadaşlarından birini evimize getirmişti. Ödevleri bittiğinde, küçük misafirimizi konuşturmak gayesiyle;

- "Bisikletin var mı?" diye sordum. "Tatil yakın biliyorsun."

Sorumla fazla ilgilenmemiş görünerek:

- "Annem *şimdilik* yeterli paramız olmadığını söyledi," dedi. "Herhalde daha sonra alabiliriz."

Çocuğun bu sözleri, durumlarının yakında düzeleceğine dair inancını gösteriyordu. Hele hele kullandığı şimdilik ifadesinde, kuvvetli bir teslimiyetin izleri vardı. Daha sonra ona parkta rastladım. Çimenlerin üzerine çömelmiş vaziyette karıncaları seyrediyordu. Beni fark ettiğinde yavaşça yanına sokuldum ve okula babasıyla birlikte gidip gitmediğini sordum.

- "Babam kaza geçirdiği için hastahanede yatıyor," dedi. "Okula *şimdilik* yalnız gidiyorum."

Tatile bir hafta kala onu tekrar gördüm. Tertemiz giyinmiş, saçlarını da ortadan ayırmıştı. Yanağını okşayarak:

- "Bugün çok şıksın," dedim. "Yoksa babanı mı görmeye gidiyorsun?"

Çocuğun hafif bir tebessümden sonra söylediği sözler, dünyayı yaşanmaya değer hale getiren iman nimetinin bütün güzelliğini sergileyerek kulaklarımda yankılandı:

- "Hastaneye gitmiyorum efendim. Babam öldüğü için onu *şimdilik* göremeyeceğim…"

HAYATA TEBESSÜMLE BAKABİLMEK

Merhaba gülen gözlü arkadaşım dudağındaki tebessümü kaybetmemişsin daha. Ne güzel dünyaya gülen gözlerle bakabilmek ve insanlara tebessümler saçabilmek senin gibi. Biliyorum üzülüyorsun donuk gözlerle karşılaşınca. Ne yapalım arkadaşım herkes senin gibi olamaz. Duyabiliyorum 'hayır olmalı' dediğini.

Haklısın arkadaşım aslında bütün insanlar senin gibi olmalı. Bilseler bir tebessümle neler yapabileceklerini; bir çocuğun gözlerindeki ışıltıyı bir tebessümle nasıl görebileceklerini, sıkıntılarla dolu bir insana nasıl dünyaları vereceklerini bilseler ve gülen gözlerin buzları nasıl erittiğini, kalpleri nasıl birleştirdiğini bilseler. Eminim onlarda senin gibi olmak isterlerdi.

Ve sevgi saçıyorsun gülen gözlerinle arkadaşım. Saf ve hiçbir beklentisi olmayan bir çocuk gibi. Hayır arkadaşım sevgi sadece sevgiliye duyulmaz. Sevgi evrenseldir. Hiç kimse altın yığınları gibi kasasına kilitleyemez onu. Onun yeri kalplerdedir. Bir annenin kalbindedir onun yeri çocuğuna verebilmek için, onun yeri bir bahçıvanın ellerindedir sevgi tohumları saçabilmek için... Evet sevgi her yerdedir. Yeter ki sen onu bulmak iste. Sevgiyi bulmak kolay, zor olan onu elinde tutabilmekte.

Unutma arkadaşım sevgiyi duyabilmekle de iş bitmiyor. Sevgiyi göstermekte gerekir. Hayat kısa arkadaşım bugün olan yarın yok. Sevgiyi göstermek beklemeye gelmez, yarın çok geç olabilir. Elindekini kaybetmeden kıymetini bilmelisin. Biliyorum arkadaşım bana hak veriyorsun.

Şimdi koş sevdiğinin yanına, önce ona gülen gözlerle sımsıcak bir gülümse ve kelimelerin gücünü kullanarak bir

kelimeye bin anlam yükle ya da *"Seni Seviyorum"* deyiver -içinden geldiğince- en sıcak sesinle. Hayır bunlar komik şeyler değil arkadaşım. *Seni seviyorum anne, baba, kardeşim, arkadaşım*, vs. demek komik değil. Bu senin gibi bütün canlılara karşı sonsuz bir sevgi duyan bir insan için hiç de zor değil sadece biraz cesaret arkadaşım. Bu yalnızca yüreğinin buz kapladığını, taşlaştığını zanneden insanlara biraz zor gelecektir ama onlarda senin gösterdiğin cesareti gösterdiklerinde, kalplerinde sevgi kıpırtılarını hissettiklerinde ve ağlamayı öğrenebildiklerinde inan her şey onlar için ve bütün insanlar için daha güzel olacak.

Evet arkadaşım gülmek varken surat asmak niye, güldürtmek varken ağlatmak niye, güzel sözler söylemek varken kalpleri kırmak niye? Hayat çok kısa arkadaşım ve bu dünyadaki hiçbir şey kırılan kalplere değmez. Şimdilik hoşçakal arkadaşım yine gel. Yanına senin gibi gülen gözlü, yüreği sevgi dolu insanları alıp yine gel olur mu? Beni fazla bekletme çünkü yarın burada olamayabilirim.

FİNCAN TAKIMI

Yırtık pırtık paltolar giymiş iki çocuk kapımı çaldılar:

- "Eski gazeteniz var mı bayan?"

Çok işim vardı. Önce hayır demek istedim ama ayaklarına gözüm ilişince sustum. İkisinin de ayaklarında eski sandaletler vardı ve ayakları su içindeydi.

- "İçeri girin de, size kakao yapayım" dedim. Hiç konuşmuyorlardı. Islak ayakkabıları halıda iz bırakmıştı.

Kakaonun yanında reçel, ekmek de hazırladım onlara, belki dışarıdaki soğuğu unutturabilir, azıcık da olsa ısıtabilirdim minikleri. Onlar şöminenin önünde karınlarını doyururken ben de mutfağa döndüm ve yarıda bıraktığım işlerimi yapmaya koyuldum. Fakat oturma odasındaki sessizlik dikkatimi çekti bir an ve başımı uzattım içeriye. Küçük kız elindeki boş fincana bakıyordu...

Erkek çocuğu bana döndü:

- "Bayan, siz zengin misiniz?" diye sordu.

- "Zengin mi? Yo hayır!" diye yanıtlarken çocuğu, gözlerim bir an ayağımdaki eski terliklere kaydı.

Kız elindeki fincanı tabağına dikkatle yerleştirdi ve

- "Sizin fincanlarınız, fincan tabaklarınız takım" dedi.

Sesindeki açlık, karın açlığına benzemiyordu.

Sonra gazetelerini alıp çıktılar dışarıdaki soğuğa. Teşekkür bile etmemişlerdi ama buna gerek yoktu. Teşekkür etmekten daha öte bir şey yapmışlardı.

Düz mavi fincanlarım ve fincan tabaklarım takımdı. Pişirdiğim patateslerin tadına baktım. Sıcacıktı patatesler, başımızı sokacak bir evimiz vardı, bir eşim vardı ve eşimin de bir işi...

Bunlar da fincanlarım ve fincan tabaklarım gibi bir uyum içindeydi. Sandalyeleri şöminenin önünden kaldırıp, yerlerine yerleştirdim. Çocukların sandaletlerinin çamur izleri, halının üzerindeydi halâ. Silmedim ayak izlerini.

Silmeyeceğim de. Olur unutuveririm ne denli zengin olduğumu...

DUA

Louise Redden isimli çok fakir giyimli bir kadın yüzünde bir hüzünle bir manava girer.

Dükkân sahibine mahcup bir şekilde yaklaşır. Kocasının çok hasta olduğunu, çalışamaz duruma düştüğünü ve yedi çocuğu ile birlikte aç kaldıklarını ve yiyeceğe ihtiyaçları olduğunu söyler. John Longhouse isimli manav ona ters bir şekilde bakarak derhal dükkanını terk etmesini ister.

Kadın ailesinin ihtiyaçlarını düşünerek, lütfen efendim der, paramız olur olmaz getirip borcumu ödeyeceğim. John kendisine bir kredi açamayacağını çünkü onun eski bir müşterisi olmadığını, kendisinde bir hesabının bulunmadığını söyler.

O sırada dükkanın dışında bekleyen bir müşteri ikisinin arasında devam eden bu konuşmayı dinlemektedir. İçere girerek John'a yaklaşır ve ben o kadının almak istediklerine kefilim der. Ailesinin ihtiyacı olan şeyleri ona ver.

Bunun üzerine manav çok isteksiz bir şekilde kadına döner ve bir alış-veriş listen var mıydı diye sorar Louise.

"Evet efendim" der.

"Tamam" der manav. "Şimdi onu terazinin şu kefesine koy, onun ağırlığınca diğer kefeye istediklerinden koyacağım.!"

Louise bir an duraksar, sonra başını önüne eğer ve çantasını açarak üzerine bir şeyler karalanmış bir kağıt parçasını çıkartır ve manavın kendisine gösterdiği kefeye özenle bırakırken başı hala öne eğiktir.

Manavın ve diğer müşterinin gözleri terazinin kefesine dikilirken hayretle büyümüştür. Manav müşteriye dönerek, kısık bir sesle, "İnanamıyorum." der. İnanılacak gibi değildir.

Müşteri manava gülerken manav çoktan diğer kefeye eline geçeni doldurmaya başlamıştır ama nafile, diğer kefeyi yerinden bile kıpırdatamamıştır.

Terazinin kefesi artık üzerindekileri almayacak kadar doldurduğunda çaresiz hepsini bir torbaya doldurarak kadına verir. Şaşkınlıkla üzerinde bir şeyler çiziktirilmiş kağıdı eline alır ve okur. Bir de bakar ki orda bir alış-veriş listesi yoktur. Sadece bir dua yazılıdır.

"Tanrım neye ihtiyacım olduğunu sen bilirsin, kendimi senin ellerine teslim ediyorum."

Manav taş gibi bir sessizliğe bürünmüştür. Loise kendisine teşekkür ederek dükkândan ayrılır. Müşteri John'un eline bir elli dolarlık tutuştururken, "Her kuruşuna değdi" der.

Daha sonra John Longhouse terazisinin kefelerinin kırılmış olduğunu görür. Bu nedenle duanın ne kadar ağır çektiğini sadece Tanrı bilir.

Dua bizim için hiçbir maliyeti olmayan bedava bir hediyedir.

GÖNÜL KAPISI

On dokuzuncu yüzyılın büyük İngiliz ressamlarından William Holman Hunt'ın, bir bahçeyi tasvir eden tablosu, Londra Kraliyet Akademisinde sergileniyordu.

Hunt' ın:

"Kâinatin Işığı" adını verdiği bu tabloda: Geceleyin elinde ki fenerle bahçede duran filozof kılıklı bir adam görülüyordu. Adam, serbest kalan eliyle bir kapıyı vuruyor ve içeriden cevap bekler gibi görünüyordu.

Tabloyu tetkik eden bir sanat eleştirmeni Hunt' a dönerek:

- Güzel bir tablo doğrusu, ama manasını bir türlü kavrayamadım! dedi, Adamın vurduğu kapı hiç açılmayacak mı?.. Ona tokmak takmasını unutmuşsunuz da!..

Hunt gülümsedi:

- *"Adam alelade bir kapıya vurmuyor ki, bu kapı insan kalbini temsil ediyor. Ancak içeriden açılabildiği için dışarıda tokmağa ihtiyaç yoktur!.."* dedi.

Evet alelade bir kapıya vurmamak önemli olan... O kapı öyle bir kapı ki zaten o kapının böyle şeylere de ihtiyacı yok...

Oradan ancak onu anlayanlar girebilir herhalde... İnce bir mesaj veriyor, o adama... O kapının açılmasını beklemeli mi sizce?.. Peki ne zamana kadar bekleyecek veya beklemeli ?..

Tüm güzelliklerin, o güzelliklere en çok layık olana olmasını temenni ediyorum... Muhakkak O, bunları hak ediyor...

Gökyüzünde kayan yıldızlar gibi, kalbiniz sevgiden, huzurdan ve mutluluklardan bir an olsun uzaklaşmadan devamlı ışısın...

BİR DOST

Saate bakmaksızın kapısını çalabileceği bir dostu olmalı insanın…

"Nereden çıktın bu vakitte" dememeli, bir gece yarısı telaşla yataktan fırladığında; "Gözünün dilini" bilmeli; dinlemeli sormadan, söylemeden anlamalı...

Arka bahçede varlığını sezdirmeden, mütemadiyen dikilen vefalı bir ağaç gibi köklenmeli hayatında; sen, her daim onun orada durduğunu hissetmelisin. İhtiyaç duyduğunda gidip müşfik gövdesine yaslanabilmeli, kovuklarına saklanabilmelisin. Kucaklamalı seni güvenli kolları...

Dalları bitkin başına omuz, yaprakları kanayan ruhuna merhem olmalı... En mahrem sırlarını verebilmeli, en derin yaralarını açıp gösterebilmelisin; gölgesinde serinlemelisin sorgusuz sualsiz...

Onca dalkavuk arasında bir tek o, sözünü eğip bükmeden söylemeli, yanlış anlaşılmayacağını bilmeli. Alkışlandığında değil sadece, asıl yuhalandığında yanında durup koluna girebilmeli. Övmeli alem içinde, baş başayken sövmeli ve sen öyle güvenmelisin ki ona, övdüğünde de sövdüğünde de bunun iyilikten olduğunu bilmelisin, "hak ettim" diyebilmelisin.

Teklifsiz kefili olmalı hatalarının; seni senden iyi bilen, sana senden çok güvenen bir sırdaş... Gözbebekleri bulutlandığında yaklaşan fırtınayı sezebilmelisin. Ve sen ağladığında, onun gözünden gelmeli yaş...

BABA SEVGİSİ

Adam yorgun argın eve döndüğünde beş yaşındaki oğlunu kapının önünde kendisini beklerken buldu.

Çocuk babasına, saatte ne kadar para kazandığını sordu. Zaten yorgun gelen adam, oğluna "Bu senin işin değil" diyerek karşılık verdi. Çocuk dayattı:

- "Babacığım lütfen bilmek istiyorum" dedi.

Adam: "Bu kadar çok bilmek istiyorsan söyleyeyim, saatte 20 dolar kazanıyorum."

Bunun üzerine çocuk, babasından bir istekte bulundu:

- "Peki babacığım, bana 10 dolar borç verir misin?" dedi.

Adam, daha çok sinirlendi:

- "Benim senin saçma oyuncaklarına ya da benzeri şeylerine ayıracak param yok. Hadi derhal odana git ve kapını kapat."

Çocuk sessizce odasına çıkıp, kapısını kapattıktan sonra, adam sinirli sinirli düşünmeye başladı:

- "Bu çocuk nasıl böyle şeylere cesaret eder?" dedi kendi kedine.

Aradan bir saat geçmiş, adam biraz daha sakinleşmişti. Çocuğuna, parayı neden istediğini bile sormadığı geldi aklına.

Yukarıya, çocuğun odasına çıktı ve yatağında uzanan çocuğuna, uyuyup uyumadığını sordu.

- "Hayır uyumuyorum" diye yanıtladı çocuk.

Adam, çocuğundan özür diledi:

- "Sana az önce sert davrandığım için üzgünüm ama uzun ve yorucu bir gün geçirdim, yorgundum" dedi.

Ve elindeki parayı uzattı:

- "Al bakalım istediğin 10 doları."

- "Teşekkürler babacığım" dedi, çocuk.

Ve yastığının altında sakladığı buruşuk paraları çıkardı, elindeki parayla birleştirdi, tümünü tane tane saymaya başladı. Oğlunun yastık altından para çıkarıp saydığını gören adam, yine sinirlendi:

- "Paran olduğu halde neden benden para istiyorsun?" diye bağırdı, "Benim senin saçma çocuk oyunlarına ayıracak zamanım yok."

Çocuk, babasının bağırmasına aldırmadı bile:

- "Fakat yeterince param yoktu ki... Ancak şimdi tamamlayabildim" dedi...

Ve elindeki paraların tümünü babasına uzattı.

- "İşte sana 20 dolar babacığım, şimdi bir saatini alabilir miyim?"

KÜÇÜK KIZIN ARMAĞANI

Adam üç yaşındaki kızını, pahalı bir hediyelik kaplama kağıdını ziyan ettiği için azarlamıştı. Küçük kız, koskoca bir paket altın yaldızlı kâğıdı bir kutuyu eğri büğrü sarmak için kullanmıştı...

Bayram sabahı küçük kız paketi getirip "Bu senin babacığım" dediğinde üzüldü, acaba gereğinden fazla mi tepki göstermişti kızına... Bir gece önce yaptığından utandı...

Ne var ki paketi açınca yeniden öfkelendi. Kutunun içi boştu... Kızına gene bağırdı:

- Birisine bir hediye verdiğinde, kutunun içinde bir şey olması lazım. Bunu da mı bilmiyorsun?!

Küçük kız gözlerinde yaşlarla babasına baktı:

- O kutu boş değil ki baba, dedi. ***"İçini öpücüklerimle doldurmuştum."***

Adam öyle fena oldu ki... Koştu... Kızına sarıldı... Beraberce ağladılar.

Adam o altın kutuyu ömrünün sonuna kadar yatağının baş ucunda sakladı. Ne zaman keyfi kaçsa ne zaman morali bozulsa ne zaman kendini kötü hissetse, kutuya koşar, içinden minik kızının sevgi ile doldurduğu hayali öpücüklerinden birini çıkarırdı.

HEDİYE

Karla örtülmüş sokakta sağa sola koşuşuyor ve rastladığı kişilere avucunda tuttuğu şeyi gösteriyordu:

- "Bak, abla ne verdi!.."

Hadiseyi başından itibaren görmüş, fakat ne olduğunu tam anlayamamıştım.

Okuldan çıkan kızlardan birisi yanına yaklaşmış ve yanağına bir öpücük kondurup, küçük avuçlarına bir şeyler bırakmıştı. 5-6 yaşlarında olduğu anlaşılan yavrucak, kızın arkasından şaşkın şaşkın baktıktan sonra büyük bir sevinçle yerinden fırlamış ve **belki şimdiye kadar kendisine verilen o tek hediyeyi başkalarına göstermenin telaşına kapılmıştı.**

Sıra bana gelmiş olmalı ki, gülen gözlerle bakıp aynı cümleyi tekrarladı:

- "Bak, abla ne verdi!.."

O değerli hazinesine duyduğum merakla küçücük ellerini aralayıp baktım. Soğuktan morarmış avuçlarında, **erimeye başlayan bir kartopunu tutuyordu. Hem de dizlerine kadar kara gömülmüş bir vaziyette...**

Çocuk, hızla kaybolmakta olan hazinesini birkaç kişiye daha göstermek arzusuyla koşarak yanımdan uzaklaştı. Acelesinden, iki-üç numara büyük olduğu anlaşılan ayakkabılarının ayağından fırladığını bile fark etmemişti.

Sokağın ilerisindeki bakkala onun kim olduğunu sorduğumda;

- “Anne ve babasını iki yıl önce kazada kaybetti, dedi, ona ***'Mahallenin Yetimi'*** derler.”

BAHŞİŞ

Yaşlı adam, delikanlının cebine bir şeyler bırakırken:

- "Allah senden razı olsun evladım", dedi. "Bu ihtiyarı yeniden doğmuş gibi sevindirdin. Şu ufak hediyemi alırsan, daha da sevindireceksin."

Delikanlı, yapmış olduğu iyiliğin makbule geçeceğini daha işin başındayken biliyordu. Yol kenarında ağlayan dört-beş yaşlarındaki çocuğun kaybolduğunu anlamış ve onun nereden geldiğini soruşturduktan sonra, bir taksiye bindirip evine getirmişti.

Fakat delikanlı, aradığı evi bulduğunda büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

Yol boyunca gözü önünde canlandırdığı yüzme havuzlu ve uydu antenli villanın yerine, karşısında derme çatma bir gecekondu duruyordu. Üstelik kapıyı da çocuğun dedesi açmış ve torununa hasretle sarıldıktan sonra, kendisine teşekkür edip cebine birkaç kuruş bırakmıştı.

Delikanlı, sohbet sırasında çocuğun anne ve babasının kaza sonucunda vefat ettiğini öğrenmiş ve yaşlı adamın bir ara ağlamasından istifade ederek cebine konulanları kontrol etmeyi becermişti. Üç beş tane bozuk para, koskoca ceket cebinin köşesini bile doldurmuyordu.

Evin haline bakılırsa, yaşlı adam oldukça fakirdi. Ama hiç olmazsa taksi parasını karşılayacak kadar bir bahşiş veremez miydi?

Delikanlının yüklü bir hediyeyle "yolunu bulma" hayalleri yıkılmış ve içinde bir şeyler kıpırdanmaya başlamıştı. Anlaşılan tahammül edilemeyecek derecede cimri bir ihtiyar ile karşı karşıyaydı ve ona mutlaka bir ders vermesi gerekiyordu.

Yaşlı adamın yüzüne dik dik bakarken cebindeki bozuklukları avuçladı ve çocuğun ayakları dibine fırlatarak:

- Git de kendine oyuncak al ufaklık, dedi. Böylelikle cömertlik nedir öğrenmiş olursun.

Yavrucak yere eğilerek paraları topladığında, delikanlının gözleri yerinden çıkacak gibi oldu.

Çocuğun küçücük avuçlarında, *dört-beş tane altın lira* parıldıyordu...

KANAYAN KALP

Delikanlı alaca karanlıkta yürürken, yumuşak bir şeye çarptığını fark etti. Eğildi baktı. Aman Allah'ım!..

Ayaklarının arasında, yuvasından ustalıkla sökülmüş bir kalp duruyordu. Tıpkı resimlerdeki gibi diri ve kanlıydı. Onu büyülenmişçesine avuçlarına aldığında, dehşetinden çıldıracak oldu. Kalp tıp tıp atıyordu. Ve sıcacıktı. Delikanlı, sanki ellerine yapışıp bir başka uzvu haline geliveren kalpten kurtulmak istiyor, fakat ne olduğunu bilmediği, kestiremediği duygular tarafından engelleniyordu.

Bir müddet sonra sakinleştiğinde, onun sahibini bulmak için en yakındaki evin kapısını çaldı ve zincir aralığından bakan genç kıza:

- Bu kalp sizin mi? diye sordu. Biraz önce buldum onu. Kız, mahcup bir ifadeyle;

- Ben kalbimi, üç ay önce rastladığım bir vefasıza kaptırdım, dedi. Yandaki eve sorun, onların olabilir.

Kızın gösterdiği ev, göz kamaştırıcı bir villaydı. Kapıyı açan hizmetkarlar, onu üst kata çıkartarak evin beyine götürdüler. Delikanlı, yumuşacık halıların üzerine damlayan kanları ayağıyla örtmeye çalışırken:

- Bu kalp sizin mi acaba? diye sordu. Hala atıyor da...

Beyefendi, ışıl ışıl parıldayan kristal kadehinden höpürtülü bir yudum çekerek:

- Ben kalbimi dünyaya sattım, canikom, diye sırıttı. Komşu evde bir meczup var, o bilir sahibini.

Delikanlı, hızla soğumaya başlayan ve atışları gittikçe yavaşlayan kalbi bitişik kulübedeki ihtiyara koşturarak:

- Bu sizin mi? diye sordu. Çabuk olun, neredeyse duracak.

Yaşlı adam, okumakta olduğu İncil'i yavaşça kapatırken:

- Ben kalbimi, her şeyimle Allah'a verdim evlad, diye gülümsedi. Elindekinin sahibini, neden gidip anne ve babana sormuyorsun?

- Her ikisi de yaşlanıp bunaldı, diye üfüldendi genç. Bir bebek gibi alaka görmek istediklerinden, üç gün önce kavga edip onları terk etmiştim.

İhtiyar adam, büyük bir üzüntüyle:

- Terk ettin ha..! diye mırıldandı. Terk ettin demek.

Delikanlı, söylenenlere karşı kayıtsız görünüyordu. Oysa ki yaşlı adam, beklediği cevabı çoktan almıştı. Delikanlıya doğru emin adımlarla ilerledi ve iki eliyle kavradığı gömleğini bir hamlede yırtarak açıverdi. Delikanlının sol göğsünde, avuçlarında tuttuğu kalp büyüklüğünde kanlı bir boşluk vardı.

TEBESSÜM

Küçük kız, hüzünlü bir yabancıya gülümsedi. Bu gülümseme adamın kendisini daha iyi hissetmesine sebep oldu. Bu hava içinde yakın zamanda kendisine yardım eden bir dosta teşekkür etmediğini hatırlayarak ona bir not yazdı ve yolladı.

- Arkadaşı bu teşekkürden o kadar keyiflendi ki, her öğle yemek yediği lokantada garson kıza yüklü bir bahşiş bıraktı.

- Garson kız ilk kez aldığı bu bahşişin bir kısmını akşam eve giderken her zaman köşe başında oturan fakir adamın şapkasına bıraktı.

- Adam öyle ama öyle minnettar oldu ki... İki gündür boğazından aşağı lokma geçmemişti. Karnını ilk defa doyurduktan sonra bir apartman bodrumundaki odasının yolunu ıslık çalarak tuttu. Öyle neşeliydi ki bir saçak altında titreşen köpek yavrusunu görünce kucağına aldı.

- Küçük köpek gecenin soğuğundan kurtulduğu için mutluydu. Sıcak odada sabaha kadar koşturdu.

- Gece yarısından sonra apartmanı dumanlar sardı, bir yangın başlıyordu. Dumanı koklayan köpek öyle bir havlamaya başladı ki, önce fakir adam uyandı, sonra bütün apartman halkı...

- Anneler, babalar dumandan boğulmak üzere olan yavrularını kucaklayıp ölümden kurtardılar...

Bütün bunların hepsi, beş kuruşluk bile maliyeti olmayan bir *tebessümün* sonucuydu...

KURTULUŞUN ÖLÜMÜ

Bosna Cephesi'nde gönüllü olarak savaştıktan sonra evine dönmekte olan İranlı bir mücahid telefonla ailesini arar:

- Anne, baba, eve dönüyorum; ama sizden bir ricam olacak. Yanımda bir arkadaşımı da getirmek istiyorum.

- Memnuniyetle, onunla tanışmak isteriz.

Oğulları;

- Bilmeniz gereken bir şey var, diye devam eder, "Arkadaşım savaşta ağır yara aldı. Bir mayına bastı ve bir kolu ile bacağını kaybetti. Gidecek hiçbir yeri yok ve onun gelip bizimle kalmasının istiyorum."

- Bunu duyduğumuza üzüldük oğlum, dedi ailesi. "Belki onun başka bir yer bulmasına yardımcı olabiliriz."

- Hayır... Anne baba. Onun bizimle yaşamasını istiyorum.

- Oğlum, dedi babası "Bizden ne istediğinin farkında mısın? Onun gibi özürlü biri bize korkunç bir yük oluşturur. Bizim kendi hayatımız var ve bunun gibi bir şeyin hayatımıza engel olmasına izin veremeyiz. Bence bu arkadaşını unutup eve geri dönmelisin. O kendi başının çaresine bakacaktır."

Oğulları o anda telefonu kapattı. Ailesi ondan bir süre haber alamadı. Birkaç gün sonra, İran polisinden bir telefon geldi.

Oğullarının yüksek bir binadan atlayıp intihar ettiğini öğrendiler. Üzüntü dolu anne baba hemen oğullarının cesedini tespit etmek için şehir morguna götürüldüler. Onu tanıdılar ve bilmedikleri bir şeyi öğrenince dehşete kapıldılar: **Oğullarının sadece bir kolu ve bir bacağı vardı...**

İNTERNETTE DÜRÜSTLÜK

Beni okuyorsanız eğer, buralara kadar ulaştıysanız yani, sizin de bu ortamda dostluk ve sevgi aradığınızı ya da er geç arayacağınızı düşünüyorum...

Örneğin okumakta olduğunuz bu dergiye emek veren kişiler, birbirini görmeden, tanımadan sevdiler, dostluk adına çabalarını sürdürdüler...

Birbirimizi görmeden, tanımadan ve sadece "hissederek" yürüttüğümüz dostluk ilişkisi yaşamımızdaki diğer ilişkilerden çok farklı gelişiyor...

Gerçek yaşamda önce fizikleriyle, giyim kuşamlarıyla, sonra da fikirleriyle ve yaşam görüşleriyle, zihinleriyle tanışırız insanların...

Oysa burada, sanal ortamda, önce fikirler ve görüşler ön plandadır, birbirimizi zihinlerimizle tanırız, severiz (ya da sevmeyiz) ve bazen de tanımak isteriz, görüşür tanışırız...

Değer verir, dost oluruz…

Çok sevdiğim bir şair ve filozofun, Halil Cibran'ın sözlerini yazım süresince paylaşacağım sizlerle:

"Dostunuz size aklından geçenleri açıklarken ne -hayır-ı ne de -evet-i ona söylemekten korkmayınız. Ve o sustuğunda yüreğiniz onu dinlemeyi sürdürsün; Eğer dostun senin içindeki denizin alçalacağını bilmek zorundaysa, bırak yükseleceğini de bilsin... Yalnızca zaman öldürmek için aranılan dost nedir ki? O, sizin ihtiyacınızı karşılamak içindir, yoksa anlamsız

boşluğunuzu değil... Ve dostluğunuzun uyumunda bırakın kahkahalar yükselsin ve zevkler paylaşılsın...”

Bazen bu büyü bozulmasın diye, dürüst olamadığımız için, bu tanışmayı istemeyiz. Karşımızdakinin dürüstlüğü veya bizimki, bir şekilde kafamızda hep dürüstlüğü sorgularız, güvenmek isteriz yazılana, dostlarımıza...

Gerçekten o kişi mi...

Gerçekten böyle mi düşünür...

O mu gerçekten bizim etkilendiğimiz...

Sevgi duyduğumuz...

Yoksa yalan mı bize söyledikleri...

Yoksa...

Yoksa...

Bize sevgiden bahseden, yüce duyguları bayrak etmiş kişi, evinde eşini veya çocuklarını döven biri mi? En azından, insanları iddia ettiği kadar sevmiyor olabilir mi? Zaman içinde tanıdıkça kuşkular başlayacaktır...

Hiç kimse yalanı sürekli sürdürecek kadar zeki değildir...Ve hiç kimse de bu yalanlara sonsuza kadar inanacak kadar saf değil...

Dürüstlük, özgürlük demektir ve özgürlük kısıtlanmamalıdır asla...

"Özgürlüğünüz, kendisine vurulmuş olan zincirlerinden kurtulduğunda, daha büyücek bir özgürlüğe zincir olur..."

Sürdürmeye çalışacağımız yalan, hatırlamak zorunda olduğumuz uydurma kişilik en çok kendimizi rahatsız edecektir bir gün...

İnsan karşısındakini bir süre aldatabilir belki...

Hatta uzun bir süre de bunu devam ettirebilir...

Ama, kendini kandıramaz, bunu hep sürdüremez...

Sürdürürse, kişilik sorunları başlayacaktır, yarattığı kahramanı yaşatmaya çalışırken, kendisini yaralamış, hatta öldürmüş olabilir...

Ne kaybederiz oysa ne olur boyumuz kısa veya uzun ise, zayıf veya şişman isek...

Sağlığımız yerinde veya değil ise...

Eksiklerimiz varsa...

Paramız olsa veya olmasa...

Veya o filmi görmemişsek, o şiiri duymamışsak...

Ya da o ülkeye gitmemişsek...

Sesimiz güzel değilse...

O konuya yabancı isek...

Söylediğimiz yaşta değilsek...

Manken-fotomodel bir kadın veya atletik vücuda sahip bir erkek değilsek...

Ya da yaşamımızda olmadığını söylediğimiz birileri varsa...

Ne fark eder dostluk adına...

Yalanların esiri olarak yaşamak ve bir gün her şeyden kaçmaktansa, dürüst olmayı denesek dostlarımıza ve kendimize...

Yarattığımız dünyanın bir gün başımıza çökmesindense...

Daha kötüsü, bir başkasının dünyasını yıkmaktansa...

"Tıpkı okyanusun sahilinde durmadan kumdan kaleler yapan ve sonra da bir vuruşta gülerek yıkıveren çocuklar gibi. Oysa sizler kumdan kaleler yaptıkça okyanus sahile daha çok kum yığmaktadır. Ve yaptığınız kaleleri yıktıkça okyanus sizlere gülmektedir..."

Kendine mükemmel bir kişilik yaratmak çok kolay...

Zor olan, olduğunu dürüstçe olabilmek...

En acı gerçeğin bile en güzel yalandan üstün olduğunu hatırla...

Dürüstlük temelinde oturan dostlukların daha değerli ve uzun ömürlü olacağını ta içinde biliyorsun...

Unutma, uzun vadede dürüstlük her zaman galip gelecektir...

Kendini zor olsa da, acı olsa da, kabullen...

Çünkü sen biriciksin, çok değerlisin. Sonradan acısını çekeceğin hayalleri yaratma...

"Acınız, idrakinizi kaplayan kabuğun kırılmasıdır. Nasıl ki, bir meyvanın yüreğinin güneşi görebilmesi için kabuğunun çatlaması gerekir, acı da sizin için öyledir. Kalbinizi güncel yaşantınızın mucizelerine hayran tutabilseydiniz, acınız mutluluğunuzdan daha az görkemli olmazdı. Tıpkı tarlalarınızdan geçip giden mevsimler gibi, yüreğinizin mevsimlerini de kabul edebilseydiniz, Pişmanlık ve üzüntülerinizin 'kış'ında çevrenize huzur içinde bakabilirdiniz... Acılarınızın çoğu kendinizce seçilmiştir. İçinizdeki hekimin hastalıklı benliğinizi tedavi amacıyla verdiği tatsız ilaçtır... Bu nedenle, içinizdeki hekime güvenin ve uzattığı devayı sükunetle ve yatışarak için..."

Karşındakine güvenmek istiyorsan, dürüstlük arıyorsan, önce kendini güvenilir kılmalısın. Bunun da yolu bir; acı da olsa, zor da gelse kendinle tanış ve bize seni sun...

Çünkü biz seni seviyoruz, klavyenin tuşlarındakini sahte dostu değil, sadece ve tam da şu halinle seni...

BAĞIŞLAMANIN YÜCELİĞİ VE GÜZELLİĞİ

Yalnızca birkaç kez konuştuğumuz birisinin adını kırk üç yıl sonra anımsamanız hiç de kolay değildir.

On iki yaşlarında bir çocukken okul harçlığımı çıkartmak için evlere gazete dağıtıyordum ve adını şimdi anımsayamadığım o yaşlı bayan da benim müşterimdi.

Bana *"bağışlama"* konusunda öyle güzel ve unutulmaz bir ders verdi ki umarım, bir gün ben de birisine aynı duyguları, aynı güzellikte verebilirim.

Sıkıntıdan patlamak üzere olduğumuz bir cumartesi günüydü. Arkadaşımla birlikte yaşlı bayanın arka bahçesinde bir köşeye gizlenerek, yerden aldığımız taşları evin çatısına atıyorduk.

Attığımız taşların çatının üzerinden yuvarlanarak, köşelerden aşağıya düşmesini kuyruklu yıldızların süzülerek gökyüzünden aşağıya doğru düşmesine benzeterek eğleniyorduk.

Kendime yerden çok düzgün bir taş bulmuştum. Elime alıp tüm gücümle fırlattım. Ama taş bu kez çatıya değil dış kapının penceresine gelmişti.

Kırılan cam sesini duyunca, gizlendiğimiz yerden fırlayıp ardımıza bakmadan soluk soluğa kaçmıştık oradan.

Yaşlı bayanın bizi görmüş olması olanaksızdı.

Tüm gece yaşlı bayanın beni yakalayabileceğini düşünerek, korkudan uyuyamadım.

Ertesi gün gazetesini vermek üzere kapısını çaldığım zaman her zamanki gibi içtenlikle gülümseyerek hatırımı sordu.

Ama ben suçluluk duygusuyla yüzüne bakamıyordum.

Sonunda gazete dağıtımından kazandığım parayı biriktirmeye karar verdim. Üç hafta sonra tam yedi dolarım olmuştu.

Bir kâğıda:

"Camınızı istemeden kırdığım için çok üzgünüm, umarım koyduğum para onarımı için yeterlidir." yazarak parayla birlikte zarfın içine koydum.

Gece havanın kararmasını bekleyerek, zarfı usulca yaşlı bayanın posta kutusuna attım. Ruhum bir anda özgürlüğe kavuşmuştu sanki.

Artık eskisi gibi yaşlı bayanın gözlerinin içine bakabileceğimi düşünerek mutluluk duyuyordum.

Ertesi gün kapısını çalıp gazetesini uzattığım zaman her zamanki gibi içtenlikle gülümsedi gözlerime.

Bu kez ben de karşılık vererek, gözlerinin içine baktım. Tam arkamı dönüp gideceğim anda,

"Ah, bir dakika, neredeyse unutuyordum, al bakalım bu kurabiyeler senin için" diyerek elindeki paketi uzattı.

Evden uzaklaşırken neşe içinde kurabiyeleri yemeye başladım.

Birkaç kurabiye yedikten sonra pakette bir zarf olduğunu gördüm. Zarfı açtığım zaman içinde yedi dolar ve kısa bir not vardı:

- *"Seninle gurur duyuyorum!"*

SEVDALARI YAŞAMAK

Çeçenistan savaşının en kanlı günlerinden biri… Asker, en iyi arkadaşının az ileride kanlar içinde yere düştüğünü gördü. İnsanın başını bir saniye bile siperin üzerinde tutamayacağı ateş yağmuru altındaydılar. Asker komutana koştu ve:

- Komutanım, fırlayıp arkadaşımı alıp gelebilir miyim? dedi.

"Delirdin mi?" der gibi baktı komutan... "Gitmeye değer mi? Çok fazla kurşun yemiş ve delik deşik olmuş. Büyük olasılıkla ölmüştür bile. Kendi hayatını da tehlikeye atma sakın. Seni de kaybetmek istemem."

Asker ısrar etti ve komutan "Peki" dedi, "Git o zaman. Biz seni koruyacağız."

Asker o korkunç ateş yağmuru altında yerde yatan mücahide ulaştı. Onu sırtına aldı ve koşa koşa döndü. Birlikte siperin içine yuvarlandılar. Komutan kanlar içindeki askeri muayene etti. Sonra onu sipere taşıyan arkadaşına döndü:

- "Vurulmuş... Sana hayatını tehlikeye atmana değmez, demiştim."

- "Değdi komutanım," dedi asker.

- "Nasıl değdi?" dedi komutan. "Ölmüş görmüyor musun?"

- "Yine de değdi komutanım," dedi asker. "Çünkü yanına ulaştığımda arkadaşım henüz sağdı. Ve onun son sözlerini duymak benim için dünyalara bedeldi."

Ve hıçkıra hıçkıra şunları söyledi asker:

- ***"Geleceğini biliyordum Abdullah... Geleceğini biliyordum"*** *dedi bana...*

İSPANYOLCA DERSİ

Zengin bir çift, Meksika'da bir tatil beldesine geldiler.

Adam arkadaşlarıyla golf oynamak için golf sahasına yöneldi. Kadın yılda bir kez düzenlenen ve aradığı antika eşyaları bulacağına emin olduğu özel bir açık artırmaya davetliydi.

Kendisini açık artırmanın yapılacağı yere götürmesi için bir taksi çevirdi. Yolda taksi sürücüsü direksiyon hakimiyetini kaybetti ve bir at arabasına çarptı.

Hayvanlar ve at arabasının üzerindeki meyveler dört tarafa saçıldı.

Çarpmanın etkisiyle at arabasının üzerinde oturmakta olan on yaşında iki çocuk fırlayıp çalıların arasına düştü.

Kadın başından yaralanmış olduğu halde çocukların iyi olup olmadıklarını görmek için yanlarına koştu. Çocuklar sersemlemişlerdi ve kanlar içindeydiler.

Kadın yanlarına yaklaşınca korkuyla geri çekildiler.

Kadın onların güvenini kazanmak için dört küçük çocuğuyla çektirdiği bir fotoğrafını çıkardı. Fotoğrafı daha iyi görmek için kadına yaklaşan çocuklardan biri kırık dökük bir İngilizce ile sordu:

- “Sen anne?”

Kadın gülümsedi. “Evet, ben anne.”

Çocuklar hemen kadının kucağına atıldılar ve ona sarılıp titremeleri geçene kadar öylece kaldılar. Kadın birinin bacağında derin bir yara olduğunu gördü.

Etrafta bez parçası bulamayınca pahalı elbisesinden bir parça koparıp yarayı sardı.

Taksi sürücüsü yardım getirmeye gitmişti. Hep birlikte beklerken yanlarında külüstür bir araba durdu. Sürücü, para verirlerse, onları güvenli bir yere götüreceğini söyledi.

Kadın “Memnuniyetle” dedi. Ama çocuklar meyvelerin yanından ayrılmak istemiyorlardı. Bunları satmak için pazara gidiyorlardı ve akşam eve elleri boş dönerlerse başlarına belâ açılırdı. Kadın çocuklara yirmi beşer dolar verdi, bu yeter de artardı.

Hastaneye vardıklarında çocukları hastaneye kabul etmediler, ta ki kadın tedavi masraflarını vereceğini söyleyene kadar.

İki saat sonra işleri bitince kadın çocukları eve götürmek üzere bir limuzin çağırdı. Ne kadar şanslı olduklarını görüp sevinen çocuklar limuzine bindikten sonra aralarında İspanyolca konuşmaya başladılar.

Kadın duyduklarının tek bir sözcüğünü bile anlamıyordu, ama onların neşeli halleri hoşuna gidiyordu. Yolda bir yerde çocuklar sürücüden durmasını istediler.

Limuzinden inip küçük bir kızın devrilmiş oyuncak arabasını düzeltmesine yardım ettiler. Onu ve iki kız arkadaşını kendileriyle birlikte limuzine davet ettiler. Şimdi beşi birden hiç durmamacasına konuşuyorlardı.

Köye varana kadar çocuklar şoförü birkaç kere daha durdurup başka kızları da limuzine aldılar. Köye ulaştıklarında arabayı doldurmuşlardı.

Köyde çocuklar arabadan inip gözden kayboldular. Ama daha kadın oradan ayrılmadan yeniden arabanın çevresinde belirdiler. Her birinin elinde birer külah dondurma vardı.

“Kadın, şoföre, “Neden değerli paralarını yabancılara dondurma alarak harcıyorlar?” diye sordu.

“Ve bu küçük kızlara neden bu kadar kibar davranıyorlar?”

Şoför çocuklara döndü. Gülümseyişleri, yılbaşı ağaçları gibi ışıl ışıldı. Kadına sıkı sıkı sarılıp gururla yanıt verdiler,

"Tenemos que cuidarles a ellas especialmente, porque algun dia ellas van a ser una madra para alguien."

“Ne diyorlar?” diye şoföre sordu kadın.

“Onlara özel bir ilgi göstermeliyiz, çünkü bir gün onlar da sizin gibi, birinin annesi olacaklar!”

SATILIK KÖPEK YAVRULARI

Satılık Köpek Yavruları ilanının hemen altında küçük bir çocuğun başı gözüktü ve çocuk dükkân sahibine sordu:

- "Köpek yavrularını kaça satıyorsunuz?"

Dükkân sahibi:

- "30 dolarla 50 dolar arasında değişiyor fiyatları," dedi.

- "Benim 2 dolar 37 sentim var, dedi çocuk Bir bakabilir miyim yavrulara?"

Dükkân sahibi gülümsedikten sonra bir ıslık çaldı ve köpek kulübesinden beş tane yumak halinde yavru çıktı. Yavrulardan biri arkadan geliyordu. Küçük çocuk yürümekte zorluk çeken sakat yavruyu işaret edip sordu:

- "Bunun nesi var?"

Dükkân sahibi onun kalça çıkığı olduğunu ve hep sakat kalacağını açıkladı. Küçük çocuk heyecanlanmıştı:

- "Ben bu yavruyu satın almak istiyorum," dedi.

Dükkân sahibi:

- "Hayır o yavruyu satın alman gerekmiyor. Eğer gerçekten istiyorsan, o yavruyu sana bedava veririm."

Küçük çocuk, birden sinirlendi. Dükkân sahibinin gözlerinin içine dik dik bakarak:

- "Onu bana vermenizi istemiyorum. O da diğer yavrular kadar değerli ve ben fiyatını tam olarak ödeyeceğim. Aslında şimdi size 2 dolar 37 sent vereceğim ve geri kalanını ayda 50 cent ödeyerek tamamlayacağım."

Dükkân sahibi çocuğu ikna etmeye çalıştı:

- "Bu köpeği gerçekten satın almak istediğini sanmıyorum. Bu yavru hiçbir zaman diğer yavrular gibi koşup, zıplayamayacak ve seninle oynayamayacak."

Bunun üzerine küçük çocuk eğildi, pantolonunu sıvadı ve büyük bir metal parçasıyla desteklediği sakat bacağını dükkân sahibine gösterip, tatlı bir sesle:

- "Ben de çok iyi koşamıyorum ve bu yavrunun, kendisini çok iyi anlayacak bir sahibe gereksinimi var," dedi.

AFFET BABACIĞIM

Evlendiğinden beri evinde kalan babası yüzünden eşiyle sürekli tartışıyordu. Eşi babasını istemiyor ve onun evde bir fazlalık olduğunu düşünüyordu. Tartışmalar bazen inanılmaz boyutlara ulaşıyordu.

Yine böyle bir tartışma anında; eşi, bütün bağları kopardı ve

"Ya ben giderim, ya da baban bu evde kalmayacak" diyerek rest çekti... Eşini kaybetmeyi göze alamazdı.

Babası yüzünden çıkan tartışmalar dışında mutlu bir yuvası, sevdiği ve kendini seven bir eşi ve birde çocukları vardı.

Eşi için çok mücadele etmişti evliliği sırasında. Ailesini ikna etmek için çok uğraşmış ve çok sorunlarla karşılaşmıştı. Hâlâ onu ölürcesine seviyordu.

Çaresizlik içinde ne yapacağını düşündü ve kendince bir çözüm yolu buldu. Yıllar önce avcılık merakı yüzünden kendisi için yaptırdığı kulübe tipi dağ evine götürecekti babasını.

Haftada bir uğrayacak ve ihtiyacı neyse karşılayacak, böylelikle eşiyle de bu tür sorunlar yaşamayacaktı.

Babasına lâzım olacak bütün malzemeleri hazırladıktan sonra yatalak babasını yatağından kaldırdı ve kucakladığı gibi arabaya attı. Oğlu Can,

- "Baba bende seninle gelmek istiyorum" diye ısrar edince onu da arabaya aldı ve birlikte yola koyuldular.

Karakışın tam ortalarıydı ve korkunç bir soğuk vardı. Kar ve tipi yüzünden yolu zor seçiyorlardı.

Minik Can, sürekli babasına "Baba nereye gidiyoruz?" diye soruyor ama cevap alamıyordu.

Öte yandan; nereye götürüldüğünü anlayan yaşlı adamsa gizli gizli gözyaşı döküyor oğlu ve torununa belli etmemeye çalışıyordu.

Saatler süren zorlu yolculuktan sonra dağ evine ulaştılar. Epeydir buraya gelmemişti. Baraka tipindeki dağ evi artık çürümeye yüz tutmuş, tavan akıyordu. Barakanın bir köşesini temizledi hazırladı ve arabadan yüklendiği yatağı oraya itina ile serdi.

Sonra diğer malzemeleri taşıdı en son da babasını sırtlayarak yatağa yerleştirdi.

Tipi, adeta barakanın içinde hissediliyordu. Barakanın içinde fırtına vardı adeta. Çaresizlik içinde babasını izledi. Daha şimdiden üşümeye başlamıştı. Yarın yine gelir bir yorgan ve birkaç battaniye getiririm diye düşündü.

Öyle üzgündü ki, dünya başına göçüyor gibiydi. O, bu duygular içindeyken babası, yüreğine bıçak saplanmış gibiydi. Yıllarca emek verdiği oğlu tarafından bir barakaya terk ediliyordu. Gururu incinmişti, içi yanıyordu ama belli etmemeye çalışıyordu. Minik Can ise olanlara hiçbir anlam veremiyordu. Anlamsızca ama dedesinden ayrılacak olmanın vermiş olduğu üzüntüyle sadece seyrediyordu.

Artık gitme zamanıydı. Babasının yatağına eğildi, yanaklarını ve ellerini defalarca öptü. Beni affet der gibi sarıldı,

kokladı. Artık ikisi de kendine hâkim olamıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Buna mecburum der gibi baktı babasının yüzüne ve Can'ın elini tutup hızla barakayı terk etti. Arabaya bindiler.

Can yola çıktıklarında ağlamaya başladı, neden dedemi o soğuk yerde bıraktın diye. Verecek hiçbir cevap bulamıyordu, annen böyle istiyor diyemiyordu.

Can: ***"Baba, sen yaşlandığında ben de seni buraya mı getireceğim?"*** diye sorunca dünyası başına yıkıldı. O sorunun yöneltilmesiyle birlikte deliler gibi geri çevirdi arabayı.

Barakaya ulaştığında "Beni affet baba." diyerek babasının boynuna sarıldı. Baba oğul sıkı sıkı sarılmış çocuklar gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı.

Oğlu: "Baba beni affet! Sana bu muameleyi yaptığım için beni affet!" diye hatasını belli ediyordu...

Babası oğlunun bu sözlerine en anlamlı cevabı veriyordu...

- *"Geri geleceğini biliyordum yavrum. Ben babamı dağ başına atmadım ki, sen beni atasın... Beni bu dağda bırakamayacağını biliyordum."*

KIRMIZI ARABA

Arkadaşım Gayle dört yıldan bu yana kansere karşı yaşam mücadelesi veriyordu.

Diğer arkadaşlarımla birlikte onu ziyarete gittiğim bir gün çocukluk düşlerimizden söz ediyorduk. Gayle başını pencereye doğru çevirdi. Gözleri çok uzaklarda, sesi sitem dolu "Ben, kumandalı, kırmızı bir oyuncak arabamın olmasını isterdim hep, ama doğum günümde ne istediğimi söylersem; dileğimin gerçekleşmeyeceği korkusuyla hiç kimseye söyleyememiştim bunu. Bu nedenle de asla radyolu, kırmızı bir oyuncak arabam olmadı." dedi.

Gayle'i ziyaretimden birkaç gün sonraydı. Çok sevdiğim dondurmayı almak için sırada beklerken birden dondurmacının vitrinindeki kırmızı oyuncak arabayı gördüm.

Yanına da bir not iliştirilmişti: "Dondurmanızı alırken vereceğimiz kuponu doldurmayı unutmayın, belki de çekiliş sonunda bu kumandalı araba sizin olabilir."

Hemen Gayle'in sözleri geldi aklıma. Birkaç hafta boyunca sürekli dondurma alıp, verdikleri kuponları doldurdum. Hiçbir çekilişte de kazanamadım. Bu kırmızı arabayı mutlaka Gayle'ye almalıydım.

Dördüncü haftanın sonunda artık çekilişte kazanmaktan ümidimi yitirmiştim.

Dükkân sahibi ile konuşarak bana bu arabalardan bir tanesini satmalarını rica ettim.

Dükkân sahibi dört haftadır her gün dondurma alıp, kuponları doldurduktan sonra büyük bir heyecanla çekiliş sonuçlarına baktığımın gözünden kaçmadığını söyledi.

Ardından da gözlerimin içine bakarak:

“Söyler misiniz, neden bu kadar çok istiyorsunuz bu arabayı?” diye sordu.

Gözlerimden süzülen yaşlara aldırmadan ona arkadaşımdan söz ettim. Çok etkilenmişti.

“İstediğiniz oyuncak arabayı verdiğiniz adrese göndereceğim.” dedi.

Yazdığım çeki masanın üstüne bırakarak, büyük bir mutlulukla evime geldim.

Ertesi günü Gayle’yi ziyarete gittiğimde gözleri ışıl ışıldı.

Elindeki kırmızı oyuncak arabayı göstererek küçük bir çocuk heyecanıyla: “Bak” dedi. “Bunca yıl bekledim ama nihayet dileğim gerçekleşti, hem de tam istediğim gibi!”

Ertesi günü postacı bir zarf uzattı elime.

Açıp okumaya başladım:

“Sevgili Bonnie, annem ve babam da kanserdi ve ikisini de altı ay gibi kısa bir sürede kaybettim. İkisi içinde çok çabaladım ama doğrusu dostlarımın sevgisi ve cömertliği olmasaydı hiçbir şey yapamazdım. Gerçek dostlarım olduğu için kendimi hep şanslı hissettim. Gayle’de senin gibi bir dostu olduğu için çok şanslı. En iyi dileklerimle. Norma”

Dondurma dükkanının sahibiydi mektubu yazan.

Benim masasına bıraktığım çek de zarfın içindeydi.

ÇOK GEÇ

Kaba saba, soluk, yıpranmış giysiler içindeki yaşlı çift, Boston treninden inip utangaç bir tavırla rektör'ün bürosundan içeri girer girmez, sekreter masasından fırlayarak önlerini kesti...

Öyle ya, bunlar gibi ne idüğü belirsiz taşralıların Harvard gibi üniversitede ne işleri olabilirdi?

Adam, yavaşça rektörü görmek istediklerini söyledi. İşte bu imkansızdı...

Rektörün o gün onlara ayıracak saniyesi yoktu.

Yaşlı kadın, çekingen bir tavırla; "Bekleriz" diye mırıldandı...

Nasıl olsa bir süre sonra sıkılıp gideceklerdi. Sekreter sesini çıkarmadan masasına döndü. Saatler geçti, yaşlı çift pes etmedi. Sonunda sekreter, dayanamayarak yerinden kalktı.

"Sadece birkaç dakika görüşseniz, yoksa gidecekleri yok" diyerek rektörü ikna etmeye çalıştı. Anlaşılan çare yoktu.

Genç rektör, isteksiz bir biçimde kapıyı açtı. Sekreterin anlattığı tablo içini bulandırmıştı. Zaten taşralılardan, kaba saba köylülerden nefret ederdi.

Onun gibi bir adamın ofisine gelmeye cesaret etmek, olacak şey miydi bu? Suratı asılmış, sinirleri gerilmişti.

Yaşlı kadın hemen söze başladı. Harvard'da okuyan oğullarını bir yıl önce bir kazada kaybetmişlerdi. Oğulları, burada öyle mutlu olmuştu ki, onun anısına okul sınırları içinde bir yere, bir anıt dikmek istiyorlardı.

Rektör, bu dokunaklı öyküden duygulanmak yerine öfkelendi. “Madam” dedi, sert bir sesle,

- “Biz Harvard'da okuyan ve sonra ölen herkes için bir anıt dikecek olsak, burası mezarlığa döner...”

- “Hayır, hayır” diyerek haykırdı yaşlı kadın... “Anıt değil... Belki, Harvard'a bir bina yaptırabiliriz.”

Rektör, yıpranmış giysilere nefret dolu bir nazar fırlatarak, “Bina mı?” diyerek tekrarladı, “Siz bir binanın kaça mal olduğunu biliyor musunuz? Sadece son yaptığımız bölüm yedi buçuk milyon dolardan fazlasına çıktı...”

Tartışmayı noktaladığını düşünüyordu. Artık bu ihtiyar bunaklardan kurtulabilirdi...

Yaşlı kadın, sessizce kocasına döndü:

“Üniversite inşaatına başlamak için gereken para bu muymuş? Peki, biz niçin kendi üniversitemizi kurmuyoruz, o halde?”

Rektör'ün yüzü karmakarışıktı. Yaşlı adam başıyla onayladı.

Bay ve Bayan Leland Stanford dışarı çıktılar. Doğu California'ya, Palo Alto'ya geldiler. Ve Harvard'ın artık

umursamadığı oğulları için onun adını ebediyyen yaşatacak üniversiteyi kurdular.

Amerika'nın en önemli üniversitelerinden birini STANFORD'u.

JERRY

Jerry, çevresindekilerin çok sevdiği insanlardan biriydi. Keyfi her zaman yerindeydi. Her zaman söyleyecek olumlu bir şey bulurdu. Hatta bazen etrafındakileri çıldırtırdı bile,

- "Bu adam bu halde bile nasıl iyimser olabiliyor?" diye.

Birisi nasıl olduğunu sorsa;

- "Bomba gibiyim." diye yanıt verirdi hep. "Bomba gibiyim..."

- "Jerry doğal bir motivasyoncuydu. Yanındaki insanlardan biri o gün, kötü bir gündeyse, Jerry yanına koşar, duruma nasıl olumlu bakılacağını anlatırdı. Bu tarzı fena halde düşündürüyordu beni.

Bir gün Jerry'ye gittim.

- "Anlayamıyorum." dedim.

- "Nasıl oluyor da, her zaman, her koşulda bu kadar olumlu bir insan olabiliyorsun? Nasıl başarıyorsun bunu?"

- "Her sabah kalktığımda kendi kendime Jerry bugün iki seçimin var. *Havan ya iyi olacak ya da kötü* derim. Her zaman havamın iyi olmasını seçerim. Kötü bir şey olduğunda yine iki seçimim var. *Kurban olmak ya da ders almak*. Ben başıma gelen kötü şeylerden ders almayı seçerim.

Birisi bana bir şeyden şikâyete geldiğinde, yine iki seçimim var.

Şikayetini kabul etmek ya da ona hayatın olumlu yanlarını göstermek. Ben olumlu yanlarını göstermeyi seçerim."

- "Yok yahu" diye dalga geçtim. "Bu kadar kolay yani"

- "Evet...Kolay..." dedi Jerry. "Hayat seçimlerden ibarettir. Her durumda bir seçim vardır. Sen her durumda nasıl davranacağını seçersin. Sen insanların senin tavrından nasıl etkileneceklerini seçersin. Sen havanın, tavrının iyi ya da kötü olmasını seçersin. Yani sen hayatını nasıl yaşayacağını seçersin."

Jerry'nin sözleri beni oldukça etkiledi. Onu uzun yıllar görmedim. Ama hayatımdaki talihsiz olaylara dövünmek yerine olumlu seçimler yaptığımda hep onu hatırladım. Yıllar sonra Jerry'nin başına cok talihsiz bir olay geldi.

Soygun için gelen hırsızlar Jerry'yi delik deşik etmişler. Ameliyatı 18 saat sürmüş, haftalarca yoğun bakımda kalmış. Taburcu edildiğinde kurşunların bazıları hala vücudundaymış. Ben onu olaydan altı ay sonra gördüm.

- "Nasılsın?" diye sorduğumda "Bomba gibi" dedi. "Bomba gibi"

- "Olay sırasında neler hissettin Jerry?" dedim.

- "Yerde yatarken iki seçimim var diye düşündüm. *Ya yaşamayı seçecektim ya ölümü. Ben yaşamayı seçtim.*"

- "Korkmadın mı? Şuurunu kaybetmedin mi?"

- “Ambulansla gelen sağlık görevlileri harika insanlardı. Bana hep iyileşeceksin merak etme.” dediler. Ama acil servisin koridorlarında sedyemi hızla sürerken doktorların ve hemşirelerin yüzündeki ifadeyi görünce ilk defa korktum. Bu gözler bana:

- “Bu adam ölmüş” diyordu.

- “Bir şeyler yapmazsam, biraz sonra ölü bir adam olacaktım.”

- “Ne yaptın?” diye merakla sordum.

- Kocaman bir hemşire yanıma yaklaştı ve bağırarak herhangi bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. “Evet” diye yanıt verdim. “Var.”

Doktorlar ve hemşireler merakla sustular. Derin bir nefes alarak kendimi topladım ve bağırdım.

- “Benim kurşunlara alerjim var!..”

Doktor ve hemşireler gülmeye başladılar. Tekrar bağırdım.

- “Ben yaşamayı seçtim. Beni bir canlı gibi ameliyat edin. Otopsi yapar gibi değil.”

Jerry, sadece doktorların büyük ustalıkları sayesinde değil, kendi olumlu tavrının da büyük katkısı ile yaşadı. Yaşaması bana yeni bir ders oldu. Her gün hayatımızı dolu dolu yaşamayı seçme şansımız ve hakkımız olduğunu ondan öğrendim ve her şeyin kendi seçimlerimize bağlı olduğunu.

Bu yazıyı okudunuz. Şimdi iki seçiminiz var.

1. Unutup gitmek,

2. Yazıyı dikkate alıp, hayatınızda olumlu düşünceyi her daim öne çıkarmak. Bunu çevrenize de aktarmak...

SENİ UYURKEN SEYRETTİM

Sevgili çocuğum, seni uyurken seyretmek, nefes alışını duymak için sessizce odana girdim.

Gözlerin kapalı, huzur içindesin. Sarı buklelerin melek yüzünü çerçeveliyor.

Birkaç dakika önce çalışma odamda çalışırken birdenbire içimin sıkıldığını fark ettim.

Dikkatimi işime veremedim ve bu yüzden sessizce seninle konuşmak üzere odana geldim.

Bu sabah, yavaş giyindiğin için sabırsızlanıp, sana söylendim.
Yemek fişini kaybettiğin için seni azarladım ve kahvaltı ederken gömleğine süt döktüğün için sana sert sert baktım.

"Yine mi?" dedim, içimi çekerek ve başımı kızgınlıkla iki yana salladım.

Sense bana bakıp, tatlı tatlı gülümsedim ve bana "Hoşçakal, anneciğim!" dedin.

Öğleden sonra, sen odanda oynayıp, yatağına dizdiğin oyuncaklarına bağıra çağıra şarkı söylerken, ben telefon konuşmalarımı yapıyordum. Sana sessiz olmanı işaret ettim, sonra yine bir saat kadar telefonda konuştum.

Daha sonra bir asker gibi sana emir verdim, "Oyalanıp durma, çabuk ödevini yap!"

Bana “Peki, anneciğim.” dedin ve hemen çalışmaya koyuldun.
Sonra da odandan hiçbir ses gelmedi.

Akşam ben masamın başında çalışırken, korkarak yanıma geldin ve bana umutla, “Anneciğim, bu gece kitap okuyacak mıyız?” diye sordun.

Sana kesin bir dille, “Bu gece olmaz.” dedim,

“Odan hâlâ karmakarışık! Sana kaç kez anımsatacağım odanı toplamanı!” Başın önünde, odana gittin.

Çok geçmeden geri geldin ve kapının yanından bana bakınca,

“Şimdi ne istiyorsun?” diye sordum aksi bir ses tonuyla.

Hiçbir şey söylemedin. Yanıma geldin, boynuma sarıldın ve beni öpüp, “İyi geceler, anneciğim. Seni seviyorum!” dedin. Sonra da aceleyle odana gittin.

Daha sonra, duyduğum vicdan azabı nedeniyle, boş boş masama bakarak uzun bir süre oturdum.

Acaba neden böyle davrandım, diye düşündüm.

Beni kızdıracak hiçbir şey yapmamıştın.

Sadece büyümeye ve öğrenmeye çalışan bir çocuk gibi davranmıştın.

Bugün yetişkinlerin sorumluluklarla dolu dünyasında kendimi kaybettim ve sana harcayacak enerjim kalmadı.

Bugün sen benim öğretmenim oldun, beni öpmeyi, bana iyi geceler dilemeyi unutmadın ve üstelik ruh halimin iyi olmadığını fark edip, parmaklarının ucunda gezindin.

Şimdi seni uyurken seyrediyorum ve bugünü yeni baştan yaşamak istiyorum.

Yarın, ben de sana, bugün senin bana gösterdiğin anlayışı göstereceğim, böylelikle belki gerçek bir anne olabilirim.

Uyandığında sana sıcacık gülümseyip, okuldan geldiğinde sana moral vereceğim ve yatmadan sana kitap okuyacağım.

Sen gülünce gülüp, sen ağlayınca ağlayacağım.

Kendime daha büyümediğini, bir çocuk olduğunu ve senin annen olmaktan mutluluk duyduğumu anımsatacağım.

Bugün senin anlayışlı davranışın bana çok dokundu ve bu yüzden gecenin bu saatinde sana teşekkür etmeye geldim, çocuğum, öğretmenim ve arkadaşım olduğun ve bana gösterdiğin sevgi için.

Diana Loomans

BERİVAN

Keşfedilmemiş bir mağara vardır her insanın kişiliğinde. Kimse bilemez nerede olduğunu. Herkes bir ömür boyu arar da bin ömür de geçse bulamaz. Sonunda böyle bir yer olmadığına karar verilerek vazgeçilir aramaktan. Ölür insan, hayatı biter. Her şey sona erer. Yaşadıklarını da alır kimi giderken. Geride bir hiç kalır. Bir hiç...

Kendine saklanmış iç çekişlerin ördüğü duvarlarla çevrili bahçe içinde, hayata bütün pencerelerini kapatmış bir harabe gönül, onarım görüyor; yaşanmamış bir ömrün bütün acılarını sıva olarak kullanarak. Sıva tutmayan kısımlar; kabullenilmiş yenilgilerin ürünü göz yaşları ile aldanışların o hazin kum taneleri harç yapılarak kapatılıyor.

Yıllardır yalnızlığa terkedilmiş bu evin bahçesinde, servi ağaçları var; her birinin altında, -hayattan görevini en iyi şekilde yerine getirmenin mutluluğu ile ayrılmış- ihanet yatıyor. Her biri diğerinden değerli. Ölüler toprağı zenginleştirirmiş. Bahçe toprağı da çok zengin. Papatyalar serpilmiş her tarafa. Yapraklarında kızılın gölgelediği harflerle yazılmış aşk şiirleri yazılı. Sahiplerinin okumadığı bu şiirler her baharda yeniden yazılıyor farklı renklerde. Ama sonbahar onları yine kızılla gölgeliyor.

Çiçeğe duran dallarında umut tazeliyor elma ağaçları. Beklenen meyve bir türlü yetişmiyor bu bahçede. Her çiçeği kanatarak koparıyor dalından bahar fırtınası; mezarların üstüne ihanete duyulan sevgiyi gösterircesine fırlatıyor. Çıkardığı eşyasını, odasında gelişi güzel fırlatıp atan bir çocuk gibi.

Ev sahibi gündüzleri sadece ihanetlerin gömüleceği zaman çıkıyordu bahçeye. Her cenaze töreninde iki damla, sadece

iki damla gözyaşı döküyordu. Ve bu ırmak bahçedeki bütün dal kırıklarını peşin sıra sürükleyip acılar denizinin karanlıklarına götürüyordu. Sonrasında ise her ihanetin ardından yaptığı gibi, yarım kalan bir mutluluğun hüzünlü anıları olan siyah beyaz fotoğraflarla doldurduğu evine dönüyordu. Aslında duvarları tamamen dolduran bu fotoğraflar onun için bir anıdan çok duvarlardaki dökülen sıvaları kapatan kağıtlardı. İhanetlerle öğreniyordu bir bakıma sadakati. Duvardaki her resim bir ihanetin belgesiydi.

Böyle olmasına karşın ne zaman o resimlere gözleri dalsa içini garip bir duygu kaplar ve kendine hâkim olamayıp ağlamaya başlardı her seferinde. Gözyaşları onu alır çok uzaklara götürürdü her defasında. Bu gidişler onu çok yorsa da nereye gideceğini bilmeden yapılan yolculukların çekiciliğine kapılarak atardı ilk adımını.

Yolculuğa çıkarken yanına sadece kendini ve gideceği kişinin anılarını alıyordu. Gittiği bilinmezlikler onu her defasında hayal kırıklıkları olarak karşılıyordu. Her yolculuk onu kıyısız ülkelere götürüyordu ve ona sadece büyük rüyalar kalıyordu. Kapısından geri dönmek zorunda kalıyordu mutluluk adı verilen sonların.

Bir adım daha atabilse kapıdan içeri girecekken, yolun bitmesi ruhunda onarılmaz boşluklar yaratırken anılara sığdırdığı harçlarla kapatmaya çalışıyordu bu boşlukları.

Var olmanın insan benliğine kattığı bütün değerler onun için sadece bir işkence oluyordu. Zaman zaman bundan kurtulma yollarını arasa da asla başaramıyordu bunu. Kaldı ki ilerleyen zamanda bunu denemekten de vazgeçerek her şeyi doğal akışına bırakmak gibi bir davranış şekli benimsedi.

Artık böyle anlarda bahçeye çıkarak oyalanacak işler yaratıyordu kendine ve bu sayede içindeki acılar denizinde kopan fırtınaların kıyılarına vereceği zararı engellemeye çalışıyordu. Kendi kıyılarını, dolgu malzemesi yaptığı ölen sevdaların kalpleriyle çevrelemişti. Fırtınanın getirip kıyılarına vurduğu dalgalar bu sayede yıkımları engelliyordu ama aralardan sızan suların derinlere ilerlemesini engelleyemiyordu. Sızan suların da ilerde bir göle dönüşeceğini ve taşacağını bilmek bazen korkutuyordu onu. Denizlerle boğuşurken gölleri düşünmek istemediğinden çoğu zaman üzerinde durmuyordu sızan suların.

Bahçesinde en sevdiği yer iki kişilik oturma yeri olan kamelyaydı. Her oturduğunda karşısına kendisini alır ve uzun uzun dertleşirdi onunla.

Ona bir gün bu evden ve bu bahçeden dışarı çıkacağını ve geri dönmeyeceğini söylüyordu her defasında.

Okul hayatında hiç sevmediği müzik derslerini kırar gibi kıracaktı hayatı da. Parçalardan bir bütüne varma çabası olmayacaktı hayatında ve sadece parçaların bütünlüğünü korumayı deneyecekti artık.

Sevginin bütün imkansızlıklarını tüketmişti geçmişte yaşadığı ihanetlerde ve artık sevgililere yer olmayacaktı hayatında. Susmayacaktı artık. Susmanın her ilişkide iç kanaması olduğunu öğrenmişti artık. Ve bilincine varmıştı; her duygunun bir sürgüne dönüştüğünü sevgili kimliğinde. Sevmeyecekti bir daha. Asla...

Neden sonra oturduğu yerden doğrulup bütün düşüncelerinden arınıyordu. Nerede olduğu aklına geldiğinde içini bir sızı kaplıyordu anlamsızca. Oysa onu bu ev ve bahçeye bağlayan tek şey bahçesindeki en değerli varlık olan ***Berivan***'dı.

Onu bırakabilse gidecekti buralardan. Bütün düşündüklerini gerçekleştirebilecekti. Ama bırakamıyordu. Onun her sabah bahçedeki görüntüsünü izlemek onu hayata bağlayan tek görüntüydü. Kendinden bir şeyler buluyordu ***Berivan***'da. ***Berivan*** yüzünden bağlanıp kalmıştı bu eve. Bahçede geçirdiği bütün vaktini O'na harcıyordu.

Bu evin kapısından içeri ilk adım attığında gördüğü ***Berivan***, ona hayat veren tek şey oldu, burada kaldığı sürece. Her şeyini sadece O'na anlattı ve hiçbir şeyini dinlemedi O'nun. ***Berivan*** anlatmadı hiçbir şeyini. Buna önem vermedi.

Gün oldu hiç konuşmadan bekledi başucunda, gün oldu susmamacasına konuştu o'nunla. Kimi gece uyurken izledi ***Berivan***'ı, kimi gece içkisini paylaştı. Kimi zaman da sessiz kelimelerle anlattı ona düşüncelerini. Sessizliğine ortak oldu böylece, sessizliği de paylaştılar. Onu gördüğünde bıraktığı sigaraya o'nun yanında başladı yeniden. Hiç kimsenin görmediği gözyaşlarını bahar sabahları o'nun üstündeki çiğ damlalarına eşlik etsin diye akıttı. Gün oldu karanlığa resmini çizdi o uyurken. Picasso görse kıskanırdı bu güzelliği.

Berivan'la geçirdiği her anı ayrı bir zaman dilimi olarak gösterdi saatler. Kendisiyle yaptığı konuşmaları bile paylaştı. Paylaşmaktan bıkmadı hiçbir zaman. Ve sadece istediği için paylaştı her şeyini. Hayallerini de. Hayalleri bile birleşti bu bahçede yan yana geldiklerinde.

Bir eylül sabahı henüz gün ağarmadan, gecenin can çekiştiği saatlerde bahçe kapısı aralandı.

Yıllardır açılmamış olan bu kapı, paslanmış menteşeleri temizlenirken büyük bir gürültü çıkarıyordu. Ardına kadar açılan

kapıdan içeri bir yabancı girdi. Bu yabancının kendinden emin ve ne istediğini bilen bir görüntüsü vardı yürüyüşünde. Hiç tereddüt etmeden yürüdü bahçenin toprak olan yürüme yolundan ve hiçbir şeye bakmadan ***Berivan***'ın yanına gelip durdu. Önce seyretti bir süre. Sonra kararlı bir hareketle ***Berivan***'ı köküyle beraber söktü ve arkasına bile bakmadan, geldiği yoldan dönerek bahçeden çıkıp gitti. Kapıyı da kapatmadı.

Berivan orda kalmak için hiç direnmemişti. Sanki O da istemişti bu bahçeden çıkıp gitmeyi. Belki de sıkılmıştı dinlediklerinden.

Bütün bu olanları yukardan izleyen adamsa hiç hareketsiz kalakalmıştı pencerede. Bir gidişin şafağında kalmıştı bakışları. Yüreğinde dev bir ağaç fırtınada devrilmişti ve altında kalmıştı sanki bu ağacın. Hiçbir anlam verememişti olanlara. Yıllardır kimsenin gelmediği bu bahçeye biri gelmiş ve hayatının anlamını söküp götürmüştü. Kimdi ve hangi hakla bunu yapmıştı? Bu sevdaya kurşun sıkan yabancıyı tanımıyordu bile.

Neden sonra ***Berivan***'ı o bahçeye kendisinin dikmediği geldi aklına. Belki de ***Berivan***'ı bahçeye diken bu yabancıydı ve şimdi gelip almıştı. Ama onu esas düşündüren şey ***Berivan***'ın dirençsizliğiydi. Sanki bugüne kadar bu yabancı için yaşamış, onu beklemişti bütün bu geçen zaman içinde. Hiçbir direnç göstermemişti bahçede kalmak için.

Yabancı ***Berivan***'a dokunduğunda hiçbir yeri kanamamıştı. Oysa ev sahibinin ellerini bile defalarca kanatmıştı. Onu seyrederken, onla konuşurken bile kanatmıştı derinlerde bir yerleri. Kaç kez iç kanama geçirmişti ***Berivan***'ın yanında ama hiçbirini belli etmemişti ona. Akan bütün kanı denizine boşaltmıştı. Denizi kanatmıştı defalarca ama ***Berivan***'a berraklığını sunmuştu mevsimlerin.

Kendine hâkim olamamıştı kimi zaman ve kendi acılarını da yüklemişti ***Berivan***'ın sırtına. Bu yük bazen taşınmaz oluyordu ***Berivan*** için ve boynunu büküyordu böyle zamanlarda. Buna hiçbir zaman dayanamadı ev sahibi. Hep bir gün bu nedenle bir daha yüzünü çevirmeyeceğini düşünüyordu. Ve galiba o gün bu gündü.

Berivan gitti o gün. Ardına bile bakmadı. Bir yabancı götürdü ***Berivan***'ı. Hiç tanımadığı ve görmediği bir yabancı. O'nu aldı ve kendi dağlarına götürdü. Ev sahibine de yalnızlık sürgünü bir kalp bıraktı. Bir kez daha göle akan nehir oldu damarları ve taştı göl. Denize giden bir sele dönüştü. Önüne çıkan her şeyi içine alarak kavuştu yıllardır özlediği maviliğe. Ve maviyi kırmızıya boyadı. O sabah bütün pencereler yenilginin gökyüzüne açıldı o evde. Gün turuncuya boyandı doğumunda ve değiştirmedi rengini bir daha. Bir kez daha hüzün yeşiline boyandı içindeki yalnızlık ağacının yaprakları. Tam da o ağacın kuruduğunu düşünmeye başladığı sıralardı.

Artık onu buraya bağlayan bir şey kalmamıştı. Evden çıktı ve ***Berivan*** oradayken karşısında durduğu yere geldi. Hiçbir şey düşünmeden öylece bekledi bir süre. Bakışlarında ömrünün bütün acıları sıralanmıştı sanki. Eğilip yere düşen bir yaprağını aldı ve gömleğinin sol cebine koydu. Geriye tek kalan şey bu yapraktı ***Berivan***'dan. Hayallerini de onun yerine gömdü. Sonra kapıya yöneldi ve toprak yolu yavaş adımlarla yürüyerek geçip kapı eşiğine geldi. Bir an durakladı burada ama bakmadı arkasına, sonra kapıyı çekerek çıktı dışarı. Evi ve bahçeyi arkasında bıraktı ilk kez. Çıkarken üzerinde sadece elbiseleri ve gömleğinin sol cebindeki sevda yaprağı vardı. Gözlerinde ise bir damla nehir.

Gitti ve bir daha da dönmedi İstanbul'a.

Ve bildiği tek gerçeği fısıldadı giderken kendine: ***Hayatı sürdürecek olan sevdalardır.***

Hayatımızda hep Berivan gibi bizi bizden alan ve kendisine bağlayanlar olacak. Biz de sevdalarımızın ardından baka kalacağız. Onlar gitmeden hayatımızı sevdalarımızla sürdürebilmeyi Rabbimizden temenni ediyoruz.

KÜÇÜK DOSTUM

Aklım, hiç tanışmadığım on bir yaşında bir yavrucakta...

On bir yaşında, hiç tanışmadığım bir "küçük dost", sıraladığım "büyük" gündem maddelerini elinin tersiyle itip yattığı yerden yorgun gözlerle bana bakarak

"Beni yaz" diyor sanki:

"Beni yaz ki, bütün bunları bir an için unutup hayatın anlamını düşünsün insanlar..."

Son iki gündür Dışişleri camiası, bu küçük dostun acısıyla seferber...

Babası, hariciyenin en sevilen diplomatlarından biri... O, ailenin tek çocuğu...

Sabah, her zamanki gibi hazırlanıp gitmiş ilkokuluna...

Sonra okuldan, aniden fenalaşıp bayıldığı haberi gelmiş.

Koşup hastaneye yetiştirmişler. Ve baygınlığın nedenini öğrenmişler. Küçük dostumun beyninde tümör varmış ve hayli ilerlediği için, acilen ameliyat edilmezse ölümcül tehlike yaratırmış. Ailesi dehşete kapılmış. Amerika'ya götürmekle, Türkiye'de ameliyat ettirmek arasında kararsız kalmışlar bir süre...

Sonra her şeyi; tümörü, ameliyatı, riski, ABD seçeneğini olanca açıklığıyla küçük dostuma anlatmışlar.

“Burada kalalım” demiş küçük dostum ve hastaneye yatırılmış. Korkmuş biraz tabii...

“Aslında ameliyattan korkmuyorum...” demiş,

“...kan alınırken yaptıkları iğne canımı acıtıyor, ondan korkuyorum daha çok...”

Ameliyattan önceki gece anne-babası, saat 03.00'te uyandıklarında, oğullarını cam kenarında sessizce dışarıyı seyrederken bulmuşlar. Sabah, ameliyata giderken küçük dostum, bir kâğıt parçası tutuşturmuş annesinin eline:

“Oyuncaklarımı şu arkadaşıma verin” yazıyormuş ilk satırda...

“Bilgisayarım bunun olsun... kitaplarımı şuraya dağıtın...”

Küçük vasiyeti alıp cebine koymuş annesi... Beş günde elli yıl yaşlanmış...

Böyle uzun gecelerde Necip Fazıl'ın “beklenen”ler için yazdığı o muhteşem dörtlüğü hatırlarım hep:

Ne hasta bekler sabahı
Ne taze ölüyü mezar
Ne de şeytan bir günahı
Seni beklediğim kadar...

Hastayken "en uzun gece" nin, ameliyatı beklediğiniz gece olduğunu sanırsınız; oysa hasta yakınları için daha uzunu, ameliyatı izleyen gecedir.

“Bu geceyi atlatırsa tamam” der doktor, o gecenin her saniyesini upuzun bir sırat köprüsünün birer birer döşenen taşlarına dönüştürerek... Uğruna can vermeye hazır olduğunuz can, az ilerde yatarken; siz çaresiz beklersiniz. Ve karanlık bitmek bilmez o gece... Gök kubbe ışımaz bir türlü... Önceki gün beş saat sürdü ameliyatı küçük dostumun...

Kapıda annesi kadere isyan ederken, babası

“Bunu aşacağız. Biliyorum... geçecek” diye tekrarlayıp teselli ediyordu kendini...

Dün sabah, sabrın tortusunun çöktüğü yorgun gözler doktora çevrildi ve beklenen müjde geldi:

“Tümör tamamen temizlendi. Küçük dostumuz atlattı tehlikeyi...”

Niye anlattım bunu şimdi...? Bir acıyı paylaşmak için değil...

Kulak memenizi çekiştirip tahtalara vurasınız diye hiç değil...

Sadece, bazen bize çok önemli gibi görünen sorunların, hayati sandığımız gündem maddelerinin, dert ettiğimiz sıkıntıların aslında hayat karşısında ne kadar önemsiz, sıradan ve geçici olduğunu bir an için düşünün diye...

Sevdiklerinizin kıymetini bilin ve sevginizi göstermeyi ertelemeyin diye...

Şimdi gidin ve burnunuzu saçlarının arasına gömüp doyasıya koklayın diye... Geçmiş olsun küçük dostum!

Sağ ol... Bize hayatın anlamını yeniden anımsattığın için...

HALI

Cuma namazındaydık. Sağ tarafımda yaşlı bir adam, onun sağında ise tek kişilik boş yer vardı. Yaşlı adam, farza kalkarken arkaya döndü ve boşluğun gerisinde duran on üç on beş yaşlarında ki gence:

- Safı doldur evlat, dedi. Gel yanıma.

Çocuk mahcup bir ifadeyle:

- Mümkünse burada kılmak istiyorum, diye kekeledi. Oraya başkası geçebilir.

Yaşlı adam, çocuğun üzerinde bulunduğu uzun tüylü yeşil halıyı göstererek:

- Ne o, dedi. Yoksa orası daha yumuşak diye mi gelmiyorsun?

Ve öfkeyle devam etti:

- Anne kuzusu, ne olacak…

Namaz bittiğinde, yaşlı adamın Cumasını tebrik ettim. Arkadaki genç de gelerek onun elini öptü. Adam söylediklerinden çoktan pişman olmuştu. Delikanlının nurlu yanaklarını okşarken:

- Sana anne kuzusu dediğim için kusura bakma yavrum, dedi. Ağzımdan kaçtı işte…

Çocuğun gözleri dolu doluydu. Başını yere eğerken:

- Söylediklerinizde haklısınız efendim, dedi. ***Üzerinde namaz kılmak için ısrar ettiğim halı, vefat ettiğinde annemin tabutuna örtülmüştü. Orada secdeye kapandığımda, sanki beni kucaklamış gibi oluyor da…***

ÇOBAN VE AĞAÇ

Yaşlı çoban sürünü otlatmak için yaylaya çıktığında tepeye yakın bir elma ağacının altında dinlenir ve eğer mevsimiyse, onunla konuşarak:

"Hadi bakalım evladım," derdi. "Bu ihtiyarın elmasını ver artık". Ve bir elma düşerdi, en güzelinden, en olgunundan.

Yaşlı adam sedef kakmalı çakısını çıkartarak onu dilimlere ayırır ve küçük bir tas yoğurtla birlikte ekmeğine katık ettikten sonra, babasından kalan Kur'an'ını okumaya koyulurdu.

Çoban, bu ağacı yirmi yıl kadar önce diktiğinde sık sık sular, bunun için de büyükçe bir güğüme doldurduğu abdest suyundan geriye kalanını kullanırdı. Elma ağacının kökleri belki de bu sularla kuvvet bulmuş ve kısa sürede serpilip meyve vermeye başlamıştı.

Çoban o zamanlar henüz genç sayıldığından şöyle bir uzandı mı, en güzel elmayı "şıp" diye koparırdı. Fakat aradan geçen bunca yıl içinde beli bükülüp boyu kısalmış, ağacınki ise bir çınar gibi büyüyüp göklere yükselmişti. Ama boyu ne olursa olsun, ağaç yine de yavrusu değil miydi? Onu bir evlat sevgisiyle okşarken; "Ver yavrum," derdi, "Gönder bakalım bugünkü kısmetimi".

Ve bir elma düşerdi, hiç nazlanmadan, yıllar boyu hiçbir gün aksamadan...

Köylüler, uzaktan uzağa gözledikleri bu hadiseyi birbirlerine anlatıp yaşlı çobanın velî bir zât olduğunu söylerlerdi.

Yaşlı adam, ağacın altında dinlenip namazını kıldığı bir gün, yine elmasını istedi. Ancak dallar dolu olmasına rağmen nedense bir şey düşmemişti. Sonra bir daha, bir daha tekrarladı isteğini...

Beklediği şey bir türlü gelmiyordu. Gözyaşları, yeni doğmuş kuzuların tüylerini andıran beyaz sakalını ıslatırken, ağacın altından uzaklaşıp koyunların arasına attı kendini. Yavrusu, meyve verdiği günden bu yana ilk defa reddediyordu onu. İhtiyar çobanın beli her zamankinden fazla bükülmüş, güçsüz bacakları da vücudunu taşıyamaz olmuştu.

Hayvanlarını usulca toplayıp köye doğru yöneldiğinde, aşağıdaki caminin her zamankinden daha nurlu minarelerinden yankılanan ezan sesiyle irkildi birden...

Yeniden doğmuştu sanki çoban. Bir şey hatırlamıştı. Çocuklar gibi sevinerek ağacın yanına koştu ve ona şefkatle sarılırken; ***"Canım"*** dedi, hıçkırıp ağlayarak,

"Benim güzel evladım, mis kokulum. Şu unutkan ihtiyarı üzmeden önce neden söylemedin, bugün Ramazan'ın ilk günü olduğunu?"

MUCİZE

Sally, küçük kardeşi George hakkında anne ve babasının konuşmalarını duyduğu zaman yalnızca sekiz yaşındaydı. Kardeşi çok hastaydı ve onu kurtarabilmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı.

George'nin yalnızca çok pahalıya mal olacak bir ameliyatla kurtulma şansı vardı. Fakat bunun için yeterli paraları yoktu. Babasının, umutsuz bir biçimde annesine şöyle fısıldadığını duymuştu Sally:

"Yalnızca bir mucize onu kurtarabilir."

Bu sözleri duyar duymaz, usulca kendi odasına yürüdü Sally.

Kumbarasını gizlediği yerden çıkartarak içindeki paraları yavaşça yere dökerek saymaya başladı. Yanılgıya düşmemek için tam üç kez saydı kumbaradan çıkardığı bozuk paraları. Sonra hepsini cebine koyarak aceleyle evden çıkıp, köşedeki eczaneye gitti.

Eczacının dikkatini çekebilmek için büyük bir sabırla bekledi. Eczacı çok yoğundu ve bir adama ilaçlarını nasıl kullanacağını anlatıyordu. Bu yoğun çalışmanın arasında sekiz yaşındaki bir çocukla ilgilenmeye hiç niyeti yoktu ama Sally'nin beklediğini görünce "Evet, ne istiyorsun söyle bakalım" dedi. "Biraz acele et, gördüğün gibi beyefendiyle ilgileniyorum" diyerek yanındaki şık giyimli adamı gösterdi.

Sally “Kardeşim” dedi. Sessizce yutkunduktan sonra devam etti:

“Kardeşim çok hasta, bir mucize almak istiyorum.”

Eczacı Sally'e bakarak: “Anlayamadım” dedi.

“Şeyy, babam 'Onu ancak bir mucize kurtarabilir' dedi, bir mucize kaç paradır, bayım?”

Eczacı Sally'e sevgi ve acımayla baktı bu kez: “Üzgünüm küçük kız, biz burada mucize satmıyoruz, sana yardımcı olamayacağım” dedi.

Sally o kadar kolay vazgeçmek istemedi. Eczacının gözlerinin içine bakarak:

“Karşılığını ödemek için param var benim, bana yalnızca fiyatını söylemeniz yeterli” dedi.

Bu arada Sally ve eczacının yanında bekleyen iyi giyimli bey Sally'e dönerek:

“Ne tür bir mucize gerekiyor kardeşin için küçük hanım?” diye sordu.

“Bilmiyorum” dedi Sally. Sonra gözlerinden aşağı süzülen yaşlara aldırmaksızın devam etti:

“Tek bildiğim, o çok hasta ve annem ameliyat olmazsa kurtulamayacağını söyledi ailemin de ameliyat için ödeyebilecekleri paraları yok. Ama babam: ‘Onu ancak bir mucize kurtarabilir’ deyince ben de paramı alıp buraya geldim.”

“Peki, ne kadar paran var?” diye sordu iyi giyimli adam.

“Bir dolar ve on bir sent” dedi Sally.

“Ve dünyadaki tüm param bu!”

“Bu iyi bir şans, küçük kardeşini kurtarmak için gerekli olan mucize için yeterli bu para” dedi, iyi giyimli adam.

Adam bir eline parayı aldı, öteki eliyle de Sally'nin elini tutarak:

“Beni yaşadığın yere götürür müsün lütfen?” diye sordu.

“Küçük kardeşini ve aileni tanımak istiyorum” dedi.

İyi giyimli adam Dr. Carlton Armstrong'du ve George için gerekli olan ameliyatı yapabilecek tanınmış bir cerrahtı.

Ameliyat başarıyla sonuçlanmış ve aile hiçbir ödeme yapmamıştı. Hep birlikte mutluluk içinde evlerine döndükleri zaman hâlâ yaşadıkları olayların etkisinden kurtulamamışlardı. Anne:

“Hâlâ inanamıyorum. Bu ameliyat bir mucize! Doğrusu maliyeti ne kadardır merak ediyorum” dedi.

Sally kendi kendine gülümsedi. O bir mucizenin kaça mal olduğunu çok iyi biliyordu. *Tam tamına bir dolar ve on bir sent!*

Çeviri: Nuray Bartoschek

DENİZ YILDIZI

Yazı yazmak için okyanus sahillerine giden bir yazar, sabaha karşı kumsalda dans eder gibi hareketler yapan birini görür.

Biraz yaklaşınca, bu kişinin sahile vuran denizyıldızlarını, okyanusa atan genç bir adam olduğunu fark eder. Genç adama yaklaşır:

- "Neden denizyıldızlarını okyanusa atıyorsun?"

Genç adam yanıtlar;

- "Birazdan güneş yükselip, sular çekilecek. Onları suya atmazsam ölecekler."

Yazar sorar;

- "Kilometrelerce sahil, binlerce denizyıldızı var. Ne fark eder ki?"

Genç adam eğilir, yerden bir denizyıldızı daha alır, okyanusa fırlatır.

- *"Onun için fark etti ama..."*

BİR BARDAK SÜTÜN HATIRI

Howard, yoksul bir ailenin çocuğuydu ve okul giderlerini karşılamak için kapı kapı dolaşarak eşyalar satıyordu.

O gün, hiçbir şey satamamıştı ve karnı da çok açtı. Bundan sonra çalacağı ilk kapıdan yiyecek bir şeyler istemeye karar verdi. Kapıyı açan sevimli genç bayanı görünce utandı. Yiyecek bir şeyler yerine,

- "Affedersiniz, bir bardak su rica edebilir miyim?" diyebildi yalnızca.

Genç bayan, çocuğun aç olabileceğini düşünerek kocaman bir bardak süt getirdi ona. Çocuk, sütü yavaş yavaş içine sindirerek içtikten sonra:

- "Çok teşekkür ederim, borcum ne kadar?" diye sordu genç bayana.

Genç bayan, "Borcunuz yok" diyerek, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle devam etti;

- *"Annem, gösterdiğimiz şefkat ve nezaket karşılığı olarak asla bir bedel ödenmesini beklemememizi öğretti bize"* dedi.

Çocuk "O halde çok teşekkürler, yürekten teşekkür ederim size" dedi.

Howard Kelly, evin önünden ayrıldığı zaman kendisini yalnızca bedensel olarak değil, ruhsal olarak da güçlü hissediyordu.

Yıllar sonra genç bayan çok ender rastlanan bir hastalığa yakalanmıştı. Yöredeki doktorlar çaresiz kalınca, hastalığı ile ilgili araştırmalar yapılması için onu büyük kente gönderdiler.

Dr. Howard Kelly, konsültasyon yapması için çağrıldığı hastanın hangi kasabadan geldiğini duyunca heyecanlandı. Artık genç olmasa da yıllar önce kendisine sevgiyle yaklaşan bayanı ilk gördüğü anda tanımıştı ve onun yaşamını kurtarmak için elinden geleni yaptı.

Uzun süren tedaviden sonra bayan sağlığına kavuştu. Dr. Kelly, denetlemesi için önüne getirilen faturaya şöyle bir baktı ve üstüne bir şeyler yazarak zarfın içine koydu ve hasta bayanın odasına gönderdi.

Kadın elleri titreyerek aldı zarfı eline. Açmaya korkuyordu...

Hastane faturasını asla ödeyemeyeceğini ve geri kalan yaşamı boyunca bu faturayı ödemek için çalışacağını biliyordu.

Sonunda zarfı açtı ve faturaya iliştirilmiş bir not dikkatini çekti. Kâğıtta şunlar yazılıydı:

- ***"Hastane giderlerinin tamamı bir bardak süt karşılığı ödenmiştir."***

Steve Goodier

BEYAZ GARDENYA

On iki yaşımdan bu yana, her yıl doğum günümde bana, kimin gönderdiği belli olmayan beyaz bir gardenya gelirdi. Üzerinde ne bir not ne de bir kart olurdu. Çaresiz bir şekilde çiçekçiyi aradığımda ise ödemenin peşin yapıldığını söylerlerdi.

Bir süre sonra, çiçeği gönderenin kimliğini öğrenme çabalarımdan vazgeçtim. Yumuşacık, pembe kâğıtlara sarılmış sihirli bir görünüm sergileyen beyaz çiçeğin baş döndüren kokusunun ve güzelliğinin tadını çıkarmaya başladım.

Fakat, hiçbir zaman da gönderenin kim olduğu üzerine hayaller kurmaktan vazgeçmedim.

En mutlu anlarım, kimliğini saklayan bu çok utangaç, ama tuhaf, aynı zamanda heyecan verici ve harika insanın kim olduğunu düşünerek geçti.

Ergenlik dönemimde, çiçeği gönderenin beni çok seven ya da benim tanımadığım, ama bana hayran bir erkek olduğunu düşünmek çok zevkliydi. Annem genellikle benim bu hayallerime katkıda bulunurdu.

Bana sık sık, bu kişinin iyilik yaptığım ve teşekkürünü bu biçimde dile getirecek biri olup olmadığını sorardı. O zaman, bisikletime binerken, küçük çocuklarıyla alışverişten eli kolu dolu olarak evine gelen komşumuzu anımsardım. Çünkü, her zaman o komşumuzun aldıklarını arabasından eve taşımasına yardım eder ya da çocukların yola fırlamalarını engellerdim.

Çiçekleri gönderen, belki de caddenin karşısındaki evde oturan yaşlı adamdı. Kışın buz tutan merdivenlerden inerken düşmemesi için, posta kutusundaki mektuplarını ben alır götürürdüm evine.

Annem, gardenya konusunda hep hayal gücümü kullanmama yardım etmiştir. Çocuklarının hep yaratıcı olmalarını isterdi. Ayrıca, sadece kendisinin değil, tüm dünyanın bizi sevdiğini hissetmemizi isterdi.

On yedi yaşıma geldiğimde, bir erkek kalbimi kırdı. Beni telefonla son kez aradığı gece, uyuyana kadar ağladım. Ertesi sabah uyandığımda, aynamın üzerine rujla yazılmış bir not buldum:

- "Yarı-Tanrılar çekip gittiklerinde, gerçek Tanrılar ortaya çıkarlar. Unutma!" Emerson'un bu sözleri hakkında uzun uzun düşündüm ve çektiğim acılar yok olana kadar da annemin yazdıklarını aynamdan silmedim. Cam siliciyi elime aldığımda annem gerçekten iyileştiğimi biliyordu artık.

Fakat, elbette annemin iyileştiremeyeceği yaralar da aldım. Liseden mezun olmadan bir hafta önce babam bir kalp krizi geçirip öldü. Duyduğum üzüntü bir anda terk edilmişliğe, korkuya, güvensizliğe ve öfkeye dönüşmüştü.

Babam, yaşamımın en önemli olaylarının birinde beni terk etmişti. Yaklaşmakta olan mezuniyet törenim, sahnelediğimiz oyun ve balo artık hiç ilgimi çekmiyordu. Oysa, bütün bunlar için uzun bir zaman çalışmıştım ve mezuniyet günümü dört gözle bekliyordum.

Üniversiteye gitmeyi çok istememe karşın, kendimi daha güvende hissettiğim için evden ayrılmamayı bile düşünmeye başlamıştım.

Yaşadığı büyük acı bile annemin duygularımı anlamasını engellememişti. Babam ölmeden bir gün önce, baloda giyeceğim elbiseyi satın almak için alışverişe gitmiştik ve çok güzel bir elbise beğenmiştik. Kırmızı, beyaz ve mavi puanlı, çok güzel bir elbiseydi. Elbiseyi giydiğim zaman kendimi Scarlet O'Hara'ya benzetmiştim. Fakat, elbisenin bedeni büyüktü ve ertesi gün babam ölünce, elbise tamamen aklımdan çıkmıştı.

Oysa annem unutmamıştı elbiseyi. Balodan bir gün önce, bir de baktım ki elbise oturma odamızdaki kanepenin üzerinde beni bekliyor, hem de benim bedenimde. Benim için o elbisenin hiçbir önemi kalmamıştı, ama annem için çok önemliydi.

Çocuklarının kendilerini nasıl hissettikleri her zaman onun için çok önemli olmuştu. Bize, çirkinliklerde bile bir güzellik bulmayı öğretmişti.

Annem çocuklarının kendilerini gardenya gibi görmelerini istemişti. Güzel, güçlü, mükemmel ve sihirli ve belki de biraz gizemli bir koku ile birlikte.

Annem, ben yirmi iki yaşıma geldiğimde öldü ve ben annemin ölümünden on gün sonra evlendim. Gardenyalar o yıldan sonra gelmez oldu.

HİÇ HAYALLERİNİZDEN SIFIR ALDINIZ MI?

Bu öykü, çiftlikten çiftliğe, yarıştan yarışta koşarak atları terbiye etmeye çalışan gezgin bir at terbiyecisinin genç oğluna kadar uzanır. Babasının işi nedeniyle çocuğun orta öğretimi kesintilere uğramıştı.

Orta ikideyken, büyüdüğü zaman ne olmak ve yapmak istediği konusunda bir kompozisyon yazmasını istedi hocası...

Çocuk bütün gece oturup günün birinde at çiftliğine sahip olmayı hedeflediğini anlatan yedi sayfalık bir kompozisyon yazdı. Hayalini en ince ayrıntılarıyla anlattı. Hatta hayalindeki iki yüz dönümlük çiftliğin krokisini de çizdi. Binaların, ahırların ve koşu yollarının yerlerini gösterdi. Krokiye, iki yüz dönümlük arazinin üzerine oturacak bin metrekarelik evin ayrıntılı planını da ekledi.

Ertesi gün hocasına sunduğu yedi sayfalık ödev, tam kalbinin sesiydi... İki gün sonra ödevi geri aldı.

Kâğıdın üzerinde kırmızı kalemle yazılmış kocaman bir "Sıfır (0)" ve "Dersten sonra beni gör" uyarısı vardı.

Neden "0" aldım?" diye merakla sordu hocasına, çocuk…

"Bu senin yaşında bir çocuk için gerçekçi olmayan bir hayal" dedi, hocası…

"Paran yok. Gezginci bir aileden geliyorsun. Kaynağınız yok. At çiftliği kurmak büyük para gerektirir. Önce araziyi satın

alman lazım. Damızlık hayvanlar da alman gerekiyor. Bunu başarman imkânsız" ve ekledi:

"Eğer ödevini gerçekçi hedefler belirledikten sonra yeniden yazarsan, o zaman notunu yeniden gözden geçiririm."

Çocuk evine döndü ve uzun uzun düşündü. Babasına danıştı.

"Oğlum" dedi babası "Bu konuda kararını kendin vermelisin. Bu senin hayatın için oldukça önemli bir seçim!.."

Çocuk bir hafta kadar düşündükten sonra ödevini hiçbir değişiklik yapmadan geri götürdü hocasına...

"Siz verdiğiniz notu değiştirmeyin" dedi.

"Ben de hayallerimi…"

O orta iki öğrencisi, bugün iki yüz dönümlük arazi üzerindeki bin metrekarelik evinde oturuyor.

Yıllar önce yazdığı ödev şöminenin üzerinde çerçevelenmiş olarak asılı.

Öykünün en can alıcı yanı şu: Aynı öğretmen, geçen yaz otuz öğrencisini bu çiftliğe kamp kurmaya getirdi.

Çiftlikten ayrılırken eski öğrencisine "Bak" dedi,

- "Sana şimdi söyleyebilirim. Ben senin öğretmeninken, hayal hırsızıydım. O yıllarda öğrencilerimden pek çok hayal çaldım. Allah'tan ki, sen, hayalinden vazgeçmeyecek kadar inatçıydın."

GÖZLERİ SİHİRLE AÇILAN KIZ

Arkadaşım Whit profesyonel bir sihirbazdı… Los Angeles'da bir restoran, müşteriler yemek yerken masalarına gidip sihirbazlık yapması için onu işe almıştı. Bir akşam bir ailenin masasına gidip kendini tanıttıktan sonra bir deste iskambil kâğıdı çıkartıp gösterisini yapmaya başladı. Masada oturan küçük kıza dönüp bir kâğıt seçmesini istedi. Babası ona kızı Wendy'nin gözlerinin görmediğini söyledi.

Whit: "Olsun" dedi. "Kendi isterse ona yine de bir numara yapabilirim." Kıza dönüp sordu:

"Wendy, bir numara göstermeme yardım etmek ister misin?"

Kız biraz utangaç omuzlarını silkti ve "İsterim" dedi.

Whit masada kızın karşısında oturdu ve "Şimdi sana bir iskambil kâğıdı göstereceğim Whend. Bu kâğıt kırmızı ya da siyah olacak. Senden psişik güçlerini kullanmanı ve kâğıdın kırmızı mı, siyah mı olduğunu bana söylemeni istiyorum, tamam mı?" Wendy başıyla tamam manasında salladı.

Whit sinek papazını gösterdi ve sordu "Wendy, bu kâğıt kırmızı mı, siyah mı?"

Kız bir an düşündükten sonra "Siyah" yanıtını verdi. Aile gülümsedi.

Whit kupa yedilisini kaldırıp gösterdi. "Bu kâğıt kırmızı mı, siyah mı?"

Wendy “Kırmızı” dedi.

Sonra Whit bu sefer karo üçlüsünü çıkardı. “Kırmızı mı, siyah mı?”

Wendy hiç duraksamadan “Kırmızı” dedi.

Aile fertleri biraz asabi gülümsediler. Whit, Wendy'e üç kâğıt daha gösterdi ve Wendy üçünün de rengini bildi. İnanılmaz bir biçimde altıda altı yapmıştı! Ailesi onun bu kadar şanslı olduğuna inanmıyordu.

Yedinci kâğıtta, Whit kupa beşlisini kaldırıp “Wendy, bu sefer bana kâğıdın hangi gruptan, yani kupa mı, karo mu sinek mi, maça mı olduğunu ve değerini de söylemeni istiyorum” dedi.

Wendy bir an düşündükten sonra “Kupa beşlisi” dedi.

Aile fertlerinin soluğu kesilmiş, hepsi şaşkına dönmüştü.

Wendy'nin babası Whit'e “Numara mı yapıyorsunuz, yoksa bu bir tür sihirbazlık mı ?” diye sordu.

Whit “Bunu Wendy'ye sormalısınız” yanıtını verdi.

Babası “Wendy, bunu nasıl yaptın?” dedi. Wendy gülümsedi ve “Bu sihir!” diye yanıtladı.

Whit, aile fertleriyle tokalaştı, Wendy'ye sarıldı ve kartvizitini bıraktıktan sonra masadan ayrıldı. Bu aile için hiç unutamayacakları sihirli bir an yaratmıştı.

Elbette sorun, Wendy'nin kâğıtların rengini nasıl bildiğiydi. Whit onu daha önce hiç görmemişti, öyleyse hangi kâğıtların kırmızı, hangilerinin siyah olduğunu ona söylemiş olamazdı. Wendy de görme özürlü olduğu için Whit'in gösterdiği kâğıtların rengini ya da değerini bilmesi olanaksızdı. Öyleyse bu nasıl olmuştu?

Whit, bu sihirli anı hızlı düşünerek ve gizli bir şifre kullanarak yaratmıştı. Whit meslek yaşamının başlarında iki kişi arasında sözsüz iletişim sağlamak için bir ayak şifresi geliştirmişti. Bu şifreyi yaşamında daha önce hiç kullanmamıştı.

Masada Wendy'nin karşısında oturup ona "Şimdi sana bir iskambil kâğıdı göstereceğim, Wendy. Bu Kâğıt kırmızı mı ya da siyah mı olacak" dediğinde masanın altından kızın ayağına "kırmızı" derken iki kere, "siyah" derken de bir kere vurmuştu, Wendy'nin kendisini anladığından emin olmak için "Senden Psişik güçlerini kullanmanı ve kâğıdın kırmızı mı (iki vuruş), siyah mı (tek vuruş) olduğunu bana söylemeni istiyorum, tamam mı ?" diyerek gizli sinyali yinelemişti. Kız başıyla olumlayınca söylediklerini anladığından ve onunla bu numarayı yapacağından emin olmuştu. Whit "Tamam mı?" diye sorduğunda, aile onun sözlü yönergeleri kastettiğini sanmıştı.

Peki Whit kupa beşlisini nasıl anlatmıştı? Çok açık. Beşliyi anlatmak için kızın ayağına beş kez vurmuştu. Kâğıdın kupa mı, maça mı, sinek mi, yoksa karo mu olduğunu sorduğu sırada da "kupa" derken yine ayağına dokunmuştu.

Bu öyküdeki asıl sihir, olayın Wendy üzerinde bıraktığı etkiydi. Hem birkaç dakikalığına da olsa ailesinin önünde kendini özel hissetmiş, hem de aile, arkadaşlarına onun şaşırtıcı "psişik" yaşantısını anlatırken evin yıldızı olmuştu.

Olaydan birkaç ay sonra Whit, Wendy'den bir paket aldı. Pakette görme özürlüler için bir deste iskambil kâğıdı ve bir mektup vardı. Mektupta Wendy, kendini gerçekten özel hissetmesine yardım ettiği ve birkaç dakikalığına da olsa "görmesini" sağladığı için Whit'e teşekkür ediyordu. Sürekli sordukları halde bu numarayı ailesine hâlâ anlatmadığını söylüyordu. Mektubunu, Whit'e, görme özürlüler için yeni numaralar geliştirebilmesi için bir deste özel kâğıt gönderdiğini söyleyerek bitiriyordu.

BALON

Siyah tenli bir çocuk, bayram yerinde gezinen yaşlı bir satıcının elindeki balonları seyre koyulmuştu. Her renkten ve her biçimden balonlar, kendisi gibi bütün çocukların yüreğini hoplatıyordu.

Baloncu, müşterinin beğendiği kırmızı bir balonu seçip ayırırken, elinden kaçırıverdi. Balon, uzunca ipiyle sağa sola sallanarak göğe doğru yükseliyor ve herkes "Baloon, baloon" diye bağırarak onu birbirine gösteriyordu.

Çocuk, yükselen balonu dikkatle takip etti ve onu gözden kaybetmek üzereyken bu sefer yeşil renkli bir balonun havalandığını gördü.

Akıllı bir adam olan satıcı, elinden kaçan ilk balonun bütün dikkatleri topladığını fark etmiş ve iyi bir reklam olacağını düşündüğünden, ikincisini bıraktıktan hemen sonra sarı renklisini de çözmüştü. Siyah tenli çocuk, ürkek adımlarla satıcının yanına sokularak:

- Baloncu amca, dedi, acaba bir de siyah renkli bir balon bıraksaydınız, diğerleri gibi yükselir miydi?

Yaşlı adam, küçük çocuğun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Onun esmer yanaklarına bir öpücük kondurup, siyah bir balonu gökyüzüne bırakırken;

- "*Bu balon belki de diğerlerini geçer yavrum*," dedi.

"Çünkü bizler gibi balonları da yükselten şey, dışlarındaki renk değil, içlerindeki cevherdir."

BİR ŞİŞE SERUM

İhtiyar doktor **beyaz uzun gömleğini** ilikleyerek doğruldu, sigarasını söndürdü. Loş çadırın kat kat perdeli kapısını kaldırdı. Çukura batmış uzun kirpikli gözleriyle etrafına bakındı. Dışarıda kolları kırmızı beyaz işaretli askerlerin taşıdığı boş sedyeler süratle uzaklaşıyor, üzerlerinde kırmızı aylı beyaz bayrakların sallandığı geniş çadırların önünde öteye beriye gidip gelen doktorlar dolaşıyor, derinden top sesleri aksediyordu. Daha harp bitmemişti.

İlerleyen fırkanın geride bıraktığı yaralıları toplamak için henüz yeni vesait yollanıyordu… Elinde sımsıkı tutmakta olduğu perdenin kıvrımlarını bıraktı, köşeye çekildi… Kaşlarını çattı, yüzünde müziç bir sıkıntının derin çizgileri gözüküyordu. Yanı başındaki portatif bir iskemleye oturdu, kır düşmüş uzun saçlarını uzun parmaklı ve damarlı elleriyle kavradı ve bulanmış gözlerini karşıda masanın üstünde sarı dişleri, karanlık gözleriyle sırıtan bir ölü kafasına dikti, düşünmeye başladı.

Daha yaralılar gelmemişti. Bugünkü intizar çok sürmüştü. İçinde müthiş bir şüphe kendini yiyip bitiriyordu. Ya bugün oğlu da yaralanmışsa… Ya… Ya… O hiç gelmezse… Bütün ümidi, bütün tesellisi oğlu, bir tek oğlu ölmüşse…

Oğlu için yaşayan bu biçare ya ne yapardı?.. O da ölürdü, o da…

Gözleri büsbütün büyüdü, saçları dikildi, yüzü sarardı. Şimdi oğlunu kanlı göğsü, kapalı gözleri, mor dudaklarıyla görür gibi oluyordu. Doğruldu, ellerini ileriye doğru, o hayali, o kanlı hayali itmek ister gibi uzattı… Sonra titreyen kolları yana düştü.

- Of!.. Bugün içimde öldürücü bir şüphe var, diye mırıldandı… Kalktı, hızlı adımlarla çadırın içinde dolaşmaya başladı… Ona oğlunun yaralandığını veya öldüğünü kim söylemişti?.. Hiç kimse… Fakat bir ses, ta içinden gelen bir ses ona, başına muhakkak bir felaket geleceğini haykırıyordu… O, bu sesi, bu melum sesi boğmak ister gibi göğsünü tutuyor, sıkıyor, fakat muvaffak olamıyor ve yine kendi boğuluyordu. Bir aralık dışarıda gürültüler çoğaldı…

Yaralılar getiriliyordu… Kapıya doğru ilerlemek istedi, fakat müteredditti… Ya onu da şimdi bir sedyenin üstünde sarı yüzüyle görecek olursa?.. Fakat vazife onu davet ediyordu, çıkmalıydı... Çıktı… Birçok sedyeler gidip geliyor, beyaz uzun gömlekli doktorlar öteye beriye koşuşuyorlardı… Ameliyat çadırına doğru ilerledi… İçeri girdi ve oradakilere boğuk bir sesle:

- Ne haber? dedi. Ağır yaralılarımız var mı?

Arkadaşlardan biri cevap verdi:

- Pek de yaralımız yok. Yalnız miralayın sağ bacağını bir gülle misketi fena halde hırpalamış, büyük bir yara açmış. Bu esnada hücuma kalkan fırka da ilerleyince, uzun bir müddet bakılamamış… Yarası çok pis, herhalde bir serum yapmak lazım…

- Ya?.. Allah bize acımış, çünkü bilirsiniz, bizim fırkamızın hayatı miralayımızın hayatıyla beraberdir. Hemen bir serum yapıp tetanos tehlikesini atlatmalıyız. Kendisi nerede?

- Pansumanda!

Pansuman çadırına gitmek üzere dışarı çıkıyordu ki birdenbire kapıda durdu, sarardı, bir defa sarsıldı, sonra “Oğlum!

Oğlum!" diyerek kapıdan girmekte olan bir sedyenin üstüne atıldı. Arkadaşları onu tuttular… Mecruh çok ağır gözüküyordu. Göğsünde derin yarası vardı. Ameliyat masasının beyaz muşambası üzerine yatırdılar.

Biçare sarı rengi, mor dudakları, korkunç gözleriyle bir köşede ellerini birbirine sürterek bunu seyrediyordu… Yaralı yatırıldı. Yarası açıldığı zaman ihtiyar doktor birdenbire masaya koştu… Hırıltılı bir sesle:

- Berbat, pis bir yara! Diye söylendi… Kendi eliyle yarayı muayene etti. Çok derin değildi, tehlike yoktu… Geniş bir nefes aldı… Gözlerinin içi gülüyordu… Şimdi yalnız bir tehlike vardı, tetanos tehlikesi… Bu da izale edilebilirdi. Elde serum olduktan sonra… Hemen arkasını döndü ve eczacıya:

- Aman, beyim, dedi, iki serum. Çabuk yetiştirin. Biri oğlum, öbürü miralay için iki şişe…

Ak sakallı, gözlüklü bir adam olan muhatabı yavaşça:

- Unutuyor musunuz, beyim, dedi. Geçen tayyare taarruzunda bombalarla yanan ecza depoları meyanında serumlar da mahvolmuştu... Fakat yalnız bir tane kurtarıldı zannediyorum… Size bunu söylemiştik. İstanbul'a yazdık, daha…

O artık fazla tafsilat dinlemiyordu. Yalnız serumun bir tane olduğunu hatırlıyordu… Artık bütün ümidi mahvolmuştu, oğlu ölüme mahkûm demekti… Seruma muhtaç iki yaralı var. Buna mukabil bir tek şişe… Birisi mülazım, diğeri miralay… Biri alay kumandanı, diğeri küçük zabit! Biri sade kendi oğlu, diğeri bütün bir alayın babası… Vazife hissi ve baba şefkati çarpıştı… Hem de zaten, miralay dururken, "Serumu oğluma yapın," dese sözünün hükmü olacak mıydı?

Arkadaşları donmuş gibi bu mücadelenin kanlı izlerini onun gözlerinden takip ettiler… O, yerden doğruldu, gözlerini masada yatan oğluna çevirdi, durdu, dakikalarca durdu… Sonra birden titrek, meyus, fakat azimkar bir sesle:

- Serumu miralaya tatbik ediniz, emrini verdi ve oğlunun üstüne yığıldı…

On gün hiç oğlundan ayrılmadı… Onun tetanosun yakıcı pençesinde ne büyük ıstıraplarla kıvrandığını boş gözlerle seyretti ve o son bir gerinişle katıldığı zaman ilerledi. Bir kere sarstı, bir daha, bir daha! Sonra gözleri büyüdü, saçları dikildi, ağızı çarpıldı, acı bir kahkaha salıvererek oğlunu, oğlunun donmuş, katılaşmış cesedini kucağına alarak çıktı. Ne yapacağını bilemez serseri bir revişle, uzaklarda yeşil zirveleri dalgalanan duradur dağlara doğru uzaklaştı.

O geceden sonra ne doktoru ne de oğlunu bir daha göremediler.

BAYRAMLIK AYAKKABILAR

Feryatlar, ağıtlar ve hıçkırıklar yükseliyordu. Herkes ağlıyor, fakat içlerinden biri diğerlerini bastırıyordu. Onun ağlaması daha bir içli, daha bir yakıcıydı.

Kucağında bir çift ayakkabı vardı. Onları sımsıkı sarıyor ve bir bebek gibi bağrına basıyordu. Sonra kendi kendine konuşuyor,

- "Giyemedin yavrum, giyemedin..." diyordu acıyla.

Hadiseleri hatırladığıma göre, demek ki çok küçük değildim. Belki dokuz-on yaşlarındaydım, belki de biraz daha küçük. Ama, ayakkabılara sarılarak ağlayan o anneyi iyi hatırlıyorum.

Neden yavrusu gibi kucakladığını ise herkes biliyordu ne yazık!

Kanat gerdiği ayakkabılar, bayrama bir gün kala, traktör altında kalarak can veren oğluna aitti.

Bayramlık olarak alınan o bir çift ayakkabıyı, çocuğun bütün ısrarlarına ve yalvarmalarına rağmen, bayramdan önce giydirmemişler ve çocuktan sabretmesini istemişlerdi.

Kimse yakıştırmamıştı o küçücük yavruya ölümü. Kimse, bayrama varmadan ölebileceğini hesaplamamıştı. Hatta böyle bir ihtimal, kimsenin aklına gelmemişti.

Ama işte, yaşlı genç ayırmadan ansızın gelen ecel, ufacık bir çocuğu da buluvermişti.

...Ve ayakkabılar. O, her ısrarına rağmen çocuğa giydirilmeyen ayakkabılar, birdenbire, yavrucaktan arda kalan en acı hatıra oluvermişti.

*****

Kimse bilmez hangi anda can vereceğini. Büyük nimettir aslında bu bilmezlik. Büyük lütuftur. Bir o kadar da büyük imtihandır, herkes için.

Ölene de kalana da bir büyük derstir.

Lâkin, ölenler için vakit bitmiştir. Kalanlar için, ne kadar daha zaman olduğu ise, herkese meçhul bir bilgidir.

DENİZ FENERİNİN AŞKI

Bir deniz feneri….

Okyanuzla sonsuza dek komşu. Okyanusun mu ona daha çok ihtiyacı var yoksa, deniz feneri mi okyanus için vazgeçilmez bir sevgili?

Gündüzleri, deniz feneri isyanlarda... Çünkü yanı başında ki biricik sevgilisi gözlerinin önünde güneşle ihtirasla seviş-mekte. Hep gece olsun ister, sevgilisi ona kalsın, yalnız onda bulsun gecedeki renginin güzelliğini... Deniz feneri, küçücüktür okyanusa göre ama güneşin aşkından daha büyüktür aşkı okya-nusa...

Geceleri ise deniz feneri, mutluluklar peşindedir, gecenin esrarengiz sessizliğinde. Her ışık turunda çıldırır deniz feneri zevkten, adeta dans eder okyanusun en uzak noktalarına uzana-rak. Daha gerçektir deniz feneri, gece sadece o ve okyanus vardır sınırlı görüş gizliliğinde.

Gündüzleri deniz feneri bir hiçtir bütün aldatmalara şahit olarak. Güneş ise gece olunca bu hissi göremez... Gece, deniz feneri ile okyanusun aşkının dans edişine güneş şahitlik yap-maz...

Gün bitiminde ve başlangıcında teslim ederler sevgili ok-yanuslarını birbirlerine güneş ve deniz feneri.

Güneşin okyanusla arasına giren bir engel vardır kimi za-man, bu işkencedir güneşi küçülten. Bulutlardır, bu hain, gündüz

aşkında güneşe okyanusu göstermeyen. Güneş ise tüm gücüyle savaşır okyanusa ulaşmak için. O kadar yaklaşır ki, bulutlara bulutlar, yoğunlaşır, yoğunlaşır ve gökyüzü ağlamaya başlar okyanus hasretinden hesapsızca titrer.

Okyanus bütün damlaları özlemle kucaklar, her damla onu güneşine daha çok yaklaştırmaktadır. Gökyüzü ağlar, ağlar ta ki son damlası bitene kadar. Okyanus damlalarla büyür büyür büyüklüğüne daha hacim katarak aşkının sevgi damlalarıyla. Bilmezdi okyanus, her yağmurla sevgisini ona iletmek isteyen bir güneşinin olduğunu. Her yağmur yağdığında okyanus kızar güneşine gündüz onu terk ettiğini düşünür, hırçınlaşır, dalgalanır öfkesinden bilemez güneşinin ona ulaşmak için savaştığını.

İntikamını deniz fenerinden alır okyanus, onun neden gündüz sevgilisi olmadığını defalarca kamçılayarak sorar deniz fenerine. Dalgalarını büyütür, cevap alamayınca deniz fenerinden… Deniz feneri onu teselli edemez, çünkü o sadece gece vardır gerçek gecededir onun için. Ağlayamaz deniz feneri, ağlamayı deliler gibi istese de gözyaşları yoktur, ulaşmak istese de ulaşamaz gündüz sevgilisine. Çaresizdir deniz feneri, sadece bir dilek geçirir içinden rüzgâra yalvarır “bulutları kaçır buradan” diye, güneşin çıkması sevgilisine sevgi dolu ışıklarını göndermesini diler.

Okyanusunun mutluluğunu ister hesapsızca... Çünkü tek mutluluğu budur deniz fenerinin. Ağlayamaz, gündüz ona ulaşamaz, konuşamaz hislerini okyanusuna. Her okyanusun sahilinde bir deniz feneri vardır. Her gece deniz fenerleri gemilere okyanusa olan aşkını haykırırlar, ümitsizce, yarınlarını hiç düşlemeden... Ve her gece hikayelerini anlatmak için gemileri beklerler sonsuz gecelerde.

EVLİLİK

Almitra, sözü aldı ve sordu:

- Peki Üstad; evlilik nedir?

Cevap şöyle geldi:

- Siz birliktelik için doğmuşsunuz. Ölüm meleğinin beyaz kanatları sizi ayırana kadar ayrılmayacaksınız. Allah'ın sessiz tanıklığında bile beraber olacaksınız. Ama birlikteliğinizde mesafeler bırakın; bırakın ki, cennetin rüzgârları aranızda dans edebilsin...

Birbirinizi sevin ama, aşk tutsaklığı istemeyin...

Bırakın, aşk, ruhunuzun kıyılarına vuran dalgalar gibi olsun...

Birbirinizin bardağını doldurun ama aynı bardaktan içmeyin; ekmeğinizden verin birbirinize ama aynı somundan ısırmayın...

Birlikte şarkı söyleyin; lâkin birbirinizi yalnız bırakmayı da bilin. Sazın telleri de yalnızdır ve armoni içinde aynı melodiyi seslendirir...

Birbirinize kalbinizi verin ama karşılıklı kilitleyip saklamak için değil!

Sadece hayatın eli o kalbi saklar!

Birlikte durun, ama yapışmayın; tapınakların sütunları da bitişik değildir!..

Ve meşe ile çınar birbirlerinin gölgesinde büyümezler…

ANNE KALBİ

Delikanlı, katı yürekli bir kızı sevmiş ve onunla evlenmek istemişti. Ancak kız, korkunç bir şart ileri sürerek:

- Senin sevgini ölçmek istiyorum, dedi. Bunun için de köpeğime yedirmek üzere bana annenin kalbini getireceksin.

Delikanlı, tüyler ürperten bu teklif karşısında ne yapacağını şaşırmış ve uzun bir tereddütten sonra hislerine mağlup olup annesini öldürmeye karar vermişti. Annesi, belki de durumu fark ettiği için oğluna fazla direnmedi. Ve çocuk, annesini öldürerek kalbini bir mendile koydu.

Delikanlı, kızın isteğini yerine getirmiş olmanın heyecanıyla yolda koşarken, ayağı bir taşa takıldı. Kendisi bir tarafa, mendil içindeki kalp bir tarafa fırladı. Canının acısından, ağzından ister istemez "Ah anacığım!" sözleri döküldüğünde annesinin tozlara bulanan ve hala soğumamış olan kalbinden bir ses yükseldi:

- "Canım yavrum, bir yerin acıdı mı?"

BABA OLMAK

Bundan birkaç yıl öncesine kadar çocukları çok sevdiğimiz söylenemezdi. Eşimin ve benim bağımsızlığımıza çok düşkün olmamız, sürekli yeni yerler görmek ve gezmek arzumuz ve kariyer beklentilerimizde bebeğin bize ayak bağı olacağı düşüncesiyle çok uzun süre çocuk istemedik.

Zaten eşimle de Karadeniz'deki bir iş gezisi sırasında tanışmış sonra işimiz dolayısıyla Türkiye'nin dört bir yanını gezerken birbirimizi daha iyi tanımış ve nihayet evlenmeye karar vermiştik.

Evlilik hazırlığı içinde tek bir tabak dahi almadan hem eşimin hem benim bekarlık yaşamımızdan kalan eşyalarla uzun süre idare ettik. Elimize geçen ilk parayla da bir araba alıp hurda oluncaya kadar gezmeye devam ettik. Türkiye'yi bitirince yurt dışına dadandık. Meşhur seyyahlarımız gibi çok maceralı geziler yapamadık ama Avrupa'da tatil yapmanın çoğu zaman ülkemizde tatil yapmak ile hemen hemen aynı paraya geldiğini keşfedince de hem kış hem yaz tatillerimizi mütevazı oteller ve marketlerden alınan sandviçlerle de olsa uzun süre turlara hiç katılmadan kendi başımıza Avrupa'nın değişik yerlerini gezmeyle harcadık. Gezme merakı yüzünden de uzun bir süre çocuk düşünmedik. Zaman ve mekanla sınırlı olmayan bir yaşam tatlı geliyordu ve hep böyle sürmesini bekliyorduk.

Etrafımızdaki arkadaşlarımızın neredeyse tamamı artık çocuk sahibi olmuştu ve bize de bu yönde baskılar geliyordu. Ama bir bebekle uğraşmanın zorluğunu onlarla birlikte bizde yaşıyor ve onların eve hapsolmuş hallerini, uykusuzluktan kırılan

gözlerini gördükçe iyice çocuklardan soğuyorduk. Zaman zaman çocuklarıyla bize geldiklerinde de o çocukların durmadan etrafa saldırmaları, hiçbir şeyden mutlu olmamaları ve durmadan ağlamaları o birkaç saati bile dayanılmaz yapıyordu.

Ta ki Fransa'nın ortalarında bir yerlerde bir yaz tatiline varıncaya kadar. Her yerinde olduğu gibi Fransa'nın o bölgesinin de şarapları ünlüydü ve gündüz gezilen şatolar ve içilen içkilerle nefis bir tatil oluyordu. Döndükten sonra eşimde ilk belirtiler Kanlıca'dan beklenen misafirlerin gelmemesi oldu. Hatta aynı zamanda göğüsleri de şişince eyvah bir problem var deyip soluğu doktorda aldık. Aklımıza hiçbir şey gelmediği için de bu göğüsler niye şişti deyip mamografisine varana kadar her şeyi yaptırdık ve doktor mamografiden sonra hamile olmayasınız deyince aklımız başımıza geldi.

Hemen evde bir test yaptık. Hamilelik testlerinde bayanlar bilir çubuğa idrar damlatıldıktan sonra dört dakika beklemeniz gerekir. Yıllar gibi geçen dört dakikadan sonra çubukta iki nokta da kıpırdamadan bana bakıyorlardı.

Evet. Bu eşim hamile demekti. Belki kaybolur diye çubuk elimde bir süre daha bekledim.

Yaklaşık dört saat bekledikten sonra artık ikna olmuştuk. Tanrım! Biz ne yapmıştık. İkimizde oturduğumuz yerden kalkamıyorduk. Herkes kendi açısından olayı değerlendirmeye başladı. Konuşmadan birbirimize bakıyorduk ama kafamızda binlerce düşünce çarpışıyordu. Gözümün önünde ağlayıp zırlayan çocuklar dönüp duruyordu. Baba olmayı kesinlikle kendime yakıştıramazken artık bütün yaşantımızın baştan sona değişeceğini hissediyordum. Hiçbir şey eskisi olmayacaktı. Artık eskiden endişeyle seyrettiğim çocuklu arkadaşlarımız gibi olacak, uzun bir süre eve tıkılacak ve sinemaya gitmek dahi hayal olacaktı. Erken

yatıp erken kalkacak her yere elimizde bir çocuk ve onun bir bavul dolusu eşyalarıyla gitmek zorunda kalacaktık. Elveda geziler, sinemalar ve arkadaşlar.

Uzun süren tereddütlerden sonra kaderimize boyun eğdik ve bu durumu kabullendik ama bu seferde başka bir problem ortaya çıktı. Aklımıza bir şey gelmeden yaptırdığımız mamografide vücuda verilen radyasyon acaba bebeğe bir zarar vermiş miydi? Geç de olsa bir bebek sahibi olmaya kendimizi hazırlamışken bunun mutluluğunu yaşayamadan bu sefer aklımız acaba mamografi sırasında bir şey oldu mu sorusuna takılı kalmıştı. Yine uzun süren araştırmalardan sonra son bir kez de doktorumuzun tavsiyesiyle bu konuda araştırmalar yapan bir üniversiteden randevu almaya karar verdik.

Ama ben işimin yoğunluğu dolayısıyla eşimle birlikte hastaneye gidemedim. Eşim de devlet üniversitelerinin o yoğun ortamında bütün gün ayakta beklemek zorunda kaldı. Önceleri hafif bir bel ağrısı başladı. Bir hafta sonra eşimin şiddetli bir kanamayla hastaneye kaldırıldığını öğrendiğimde hayatımın en panik anlarını yaşadım. Aklımda bin bir düşünceyle hastaneye koştum. Eşim iyiydi ama artık hamilelik çok riskli hale gelmişti. Hastane tedavisine rağmen kanaması kesilmedi. O günden sonra yataktan hiç kıpırdayamadı. Yemek, yıkanma dahil bütün ihtiyaçlarını yatakta karşıladı. Ev ve hastane arasında geçen hamilelik boyunca eşim çok büyük acılar çekerek türlü ilaçlar ve tedavilerle hamileliğin sağlıklı geçmesine çabaladı. Ama başaramadık. Doktorların olağanüstü gayretine rağmen beşinci ayın sonunda hamilelik sona erdi. Bebeği kaybettik. Herkesin bebeğiyle çıktığı hastanenin doğum servisinden beraberimizde götürebildiğimiz tek şey hayal kırıklığımız ve hüznümüzdü.

Yine eskisi gibi özgürdük ama bu özgürlük hiçbir anlam taşımıyordu. Bir sene boyunca eşim hem fiziksel hem de

psikolojik olarak kendisini toparlamaya çalıştı. Kendisini işine verdi. Tatillerimizde yine deliler gibi gezdik. Eski yaşantımıza geri dönmeye, her şeyin eskisi gibi olmasına çalıştık. Ama olmadı. Bebeğimizi hiç unutamadık. Hep bir şeyler eksik kaldı. Hep acaba bu kadar tereddütlü olduğumuz için Tanrı bizi cezalandırdı mı diye düşündüm. Bizi en çok üzen hamilelik sonucunda belli olan gen testlerinin sonucunda bebekte hiçbir problem olmamasıydı. Mamografideki radyasyondan korkup testler için hastanede ayakta beklemenin sonucunda oluşan problemlerle bebeğimizi kaybetmiştik oysa bebekte hiçbir problem yoktu.

Bir buçuk sene sonra bu sefer bilerek ve isteyerek çocuk sahibi olmaya karar verdik. Birincisi nasıl olsa hiç beklenmedik bir anda çabucak olmuştu yine öyle olmasını bekliyorduk hatta korunmayı bıraktıktan sonra ertesi sabah çocuk mobilyası bakmaya bile gittik. Ama olmadı. Karavana. Hiç gelmemesi gereken misafirler her ay düzenli olarak geldi. Yedi ay uğraştık... Heyecanlı geçen bir süreydi ama bir yandan da endişelenmeye başlamıştım acaba bende bir sorun mu vardı. Bende bir sorun varsa ilk hamilelik nasıl olmuştu. İlk hamilelikte etrafa itinayla hamile bırakılır diye hava atarken bana kızgınlıkla bakan arkadaşlarımdan beter olmuştum. Eşime göre çok zor, bana göre çok keyifli geçen yedi ayın sonunda nihayet misafirlerden kurtulduk. Göğüsler yine şişti. Bu sefer öğrenmiştik panik olmadık. Yine bize ilk hamilelikte olağanüstü yardımcı olan doktorumuza koştuk. Eşimin hamilelik sürecinde yaşadıkları ve bana çektirdiği eziyetler tamamen ayrı bir yazı konusu. Onları sonra yazacağım.

Şimdi on altı aylık olan dünya tatlısı bir kızımız var. Kısaca Isot diyoruz. Onsuz bir saat geçirmeye dahi tahammül edemiyorum. Aksam altıyı zor yapıyorum. Hiç oyalanmadan eve ona koşuyorum. Eşimin ilk hamileliğinde artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak diye endişelenmiştim. Yanılmışız. Artık her şey

eskisi gibi. Hatta eskisinden daha güzel. Hiç uzun süre eve kapanmadık. Yine tatillerimizde deli gibi geziyoruz. Isot'u ne mi yapıyoruz onu da götürüyoruz. Yaşına basmadan Avrupa'nın yarısını gördü. Hatta bazen iyi oluyor. Geçen yaz Isot'un sayesinde çocuklu aile sınıfına girip yaz aylarında yer bulmanın çok zor olduğu Fransa'nın sahil kasabalarındaki otellerde yer bile bulduk. Bizimle beraber geziyor. Bizimle beraber uyuyor. Biz yemek yerken oda kendi mamasını içiyor. Oda bizim gibi gezmekten acayip keyif alıyor. Öğle uykusu geldiği zaman gölgeye çekilip biz de dinleniyoruz. Çocuk sahibi olmak için tereddüt edenlere sesleniyorum. Unutmayın her şey nasıl yaptığınıza bağlı. Çocuk asla ayak bağı değil. İsterseniz onu da kendi yaşantınıza uydurabilirsiniz. Etrafınıza da çok kulak asmayın.

Doktoru Isot'un gelişiminden çok memnun. Bu sevgiyi arkadaşınızın çocuğunda yaşamanız mümkün değil. Hiç eşimi aldatmadım ama onu artık kızımla aldatıyorum. Eşimi uyutup kızımla alışverişe çıkıyorum. Artık yürümeye de başladı. Çocuk sahibi olmak için yaşadığımız bütün tereddütlerin de boş olduğunu geç de olsa öğrendim. Sadece biraz daha dikkatli davranmak yeterli. Ayrıca hafta sonları erken kalkmak hiç de fena değilmiş. Elbette diğer çocuklar gibi ağlıyor zırlıyor ama eğer iyi bir iletişim kurabilirseniz kaç aylık olursa olsun sizi mutlaka anlıyor ve sözünüzü dinliyor.

Isot, hayır kızım, klavyemin üstüne oturamazsın, mamanı burada içemezsin. Bak yazı yazıyorum. Isot kulağımı ısırma kızım, dikkat mamanı dökeceksin.

Dikkaaatt...

DOSTLUĞUN ÖYKÜSÜ

Ahmet ve Nihat adında iki arkadaş varmış. Aynı okulda okuyorlarmış.

Ahmet İstanbul'da yaşayan, evi, arabası yeterince parası olan biriymiş. Nihat memleketten İstanbul'a gelmiş zor şartlar altında yaşayarak okuyormuş. Bunlar zamanla daha da iyi arkadaş olmuşlar. Ahmet Nihat'ın durumuna üzülüyor yardım yolları arıyormuş. Nihat'ı evine almış. Yedirmiş içirmiş. Cebine para koymuş. Üstünü giydirmiş. Kendine aldığı yeni kıyafetlerini bile ona vermiş.

Artık beraber gül gibi yaşayıp gidiyorlarmış. Bir gün Ahmet camdan dışarı bakıyormuş. Karşıdan gelen uzun süredir hayran olduğu ve yakında açılmak istediği kızı görmüş. Ve sonra arkadan Nihat'ın onu takip ettiğini. Nihat eve gelmiş ve Ahmet'e o kızdan çok hoşlandığını aralarını yapıp yapamayacağını sormuş. Ahmet kendisinin de ondan hoşlandığını söyleyememiş.

Arkadaşının üzülmesini istememiş çünkü. Aralarını yapmış.

Derken zamanla okul bitmiş. Nihat bir süre sonra Kayseri'ye vali olmuş. Evi arabası, yatı, katı, bir sürü parası olmuş. O kızla da evlenmiş. Ama Ahmet tam tersi. Evini arabasını kaybetmiş. Bütün parası bitmiş. Yatmaya yeri yemeye yemeği kalmamış. Aç sefil gezerken komşuları,

- Senin bir arkadaşın vardı, Nihat diye. O Kayseri'ye vali olmuş, neden ondan yardım istemiyorsun, belki sana bir iş verir

demişler. Ahmet reddetmiş hemen. Bunu kabullenemem demiş. Komşular ne kadar ısrar ettiyse de bir türlü kabul ettirememişler.

Ahmet için daha zor günler başlamış. Bakmış olacak gibi değil komşularını dinleyip tutmuş Kayseri'nin yolunu. Valiliğe gelmiş. Oradaki odacılardan birine Vali Beyi görmek istiyorum demiş. Odacı, Valinin yanına girmiş çıkmış ve

- Sizi görmek istemiyor, demiş. Nasıl olur demiş Ahmet. Ona İstanbul'dan çok yakın arkadaşın Ahmet geldi deyin. Odacı tekrar gitmiş ve,

- Vali Bey sizi tanımadığını eğer daha fazla ısrar ederseniz kovduracağını söyledi demiş.

Ahmet duyduklarına inanamamış. Nasıl olur da yemeyip yedirdiği, giymeyip giydirdiği, sevdiği kızı bile verdiği can ciğer arkadaşı Nihat onu tanımaz. Yıkılmış bir şekilde valilikten çıkıp doğru Nihat'ın evine eskiden hoşlandığı kızın yanına gitmiş. Belki yardım eder diye. Kapıyı çalmış. Birinin gelip dürbünden kendine baktığını hissetmiş. Ama kapıyı açmamış kadın.

Bir kez daha yıkılmış. Dışarı çıkıp kendini toplamaya çalışırken yanına yaşlı bir amca yaklaşmış. Ahmet'in durumundan çok etkilenmiş adam. Başından ne geçtiğini anlatmasını istemiş. Ahmet'te olduğu gibi anlatmış. Yaşı adam çok üzülmüş.

Demiş ki…

- Bak evladım. Seni çok sevdim. Dürüst bir insana benziyorsun. Bak benim şurada bir sarraf dükkanım var. Gel istersen benimle çalış. Hem para kazanırsın hem de yatmaya yerin olur. Ahmet hemen kabul etmiş ve çalışmaya başlamış.

Gel zaman git zaman dükkana başka bir yaşlı amca gelip gitmeye başlamış.

Çok iyi arkadaş olmuş Ahmet'le. Bir gün bu yaşlı amca elinde bir kutuyla gelmiş dükkâna. Bak ben bir yere gidiyorum. Eğer üç ay içerisinde dönmezsem bu kutu senindir, istediğin gibi kullan, demiş. Ahmet kutuyu almış, odasında bir yere koymuş. Üç ay geçmiş, dört ay geçmiş, altı ay geçmiş amca hala gelmemiş.

Sonunda Ahmet kutuyu açmaya karar vermiş. Bakmış içinde, elmaslar, mücevherler, altınlar, bir sürü de para varmış. Ne yapacağını şaşırmış. Hemen patronuna gidip durumu anlatmış. Patronu da artık o kutunun kendisinin olduğunu istediği gibi kullanabileceğini söylemiş. Bir de öneride bulunmuş.

- Bak sen bu işi iyice öğrendin. Gel sana bir kuyumcu dükkânı açalım. Gül gibi geçinip gidersin. Hemen dükkânı açmışlar. Ahmet almış başını yürümüş. Ev, araba, yat, kat. Zengin olmuş kısacası. Bir gün dükkâna bir anne-kız gelmiş. Kızdan hoşlanmış Ahmet. Zamanla görüşmeye başlamışlar, derken nişanlanmışlar. Düğün vakti gelmiş. Davetiyeler hazırlanırken kız valiyi de çağıralım demiş. Ahmet kabul etmemiş. Nasıl olur demiş kız. Biz bu şehrin ileri gelenlerindeniz, valiyi çağırmasak olur mu? Ahmet yine kabul etmemiş.

Kız ısrarla neden böyle davrandığını sorduğunda anlatmış Ahmet. Sorunun bu şekilde çözülmeyeceğini söylemiş kız. Biz çağıralım, o yaptığından utansın demiş. Ve ona da bir davetiye yazmışlar. Düğün günü gelmiş çatmış. Davetliler tek tek gelirken heyecan içindeymiş Ahmet.

Nihat'ın (yani valinin) gelip gelmeyeceğini düşünüyormuş. Derken eşiyle kapıda görünmüş Nihat.

Ahmet, ilk başlarda göz göze gelmemeye çalışmış. Nihat ne yana gitse öbür tarafa kaçıyormuş Ahmet. Hiç göz göze gelmemeye çalışıyormuş. Dayanamamış birden. Piste çıkmış, almış mikrofonu eline.

Başlamış anlatmaya. Zamanında ben durumum iyiyken sevgili valimiz Nihat beyle aynı okulda okuyorduk. O zamanlar Nihat beyin durumu bu kadar iyi değildi. Nihat'ı evime aldım. Yemedim yedirdim, giymedim giydirdim. Sevdiğim kızı bile ona verdim. Bir gün benim durumum kötüleşti. Elimde avucumda ne varsa kaybettim. O kadar zor durumdaydım ki Nihat'a yardım istemeye gittim. Ama o beni tanımadığını söyledi, kovdurdu. Oradan çıkıp eşinin yanına gittim. Ama o kapıda benim olduğumu bildiği halde kapıyı açmadı.

Şok olmuştum. Dışarıya çıkıp kendime gelmeye çalıştığım anda bir amcayla karşılaştım. Sağ olsun bana bir iş, yatacak bir yer verdi. Orada çalışırken çevrem genişledi. Başka bir amcayla tanıştım. Gel zaman git zaman o amca elinde bir kutuyla geldi yanıma. Bir yere gideceğini üç ay içerisinde dönmezse kutunun benim olacağını söyledi. Gelmedi. Kutuyu açtım. İçinde beni bugünlere getiren yüklü eşyalarla ve paralarla karşılaştım. Sonra kendime bir kuyumcu dükkânı açtım. Orada sevgili nişanlımla tanıştım. Ve evleniyorum.

Anlattıklarım yalansa yalan desin Nihat Bey, demiş ve bırakmış mikrofonu. Herkes şaşkınlık içinde Nihat Beye dönmüş.

Acıyarak bakmışlar bir Ahmet'e, bir Nihat'a. Nihat bir cevap vermek zorunda kalmış. Almış mikrofonu. Başlamış anlatmaya. Evet Ahmet'in söylediklerinin hepsi doğrudur. Yalan diyemem. Zamanında bana çok yardım etti, hakkını ödeyemem.

Sağ olsun benim mutlu bir evlilik yapmama öncülük etti. Ama eşimi zamanında sevdiğini bilmiyordum. Durumunun kötüye gittiğini, bir gün bana geleceğini biliyordum. Hep o günü bekledim. Ve sonunda geldi.

Onu kapıdan kovdurdum doğrudur. Ama niye kovdurdum. Eğer ben o zaman ona yardım etseydim gururuna yediremeyecekti. Belki de bir süre sonra intihar edecekti. İyi bir arkadaşımı kaybetmek istemem.

Buradan çıktıktan sonra direk eşime gideceğini biliyordum. Hemen eşime telefon açtım. Ona Ahmet'in geleceğini, kapıyı açmamasını söyledim. Açmadı. Derken bizim evin karşısında bir sarraf dükkânı işleten arkadaşım var. Ona hemen telefon açtım. Bizim evden çıkan bir adam görürse onu işe almasını yardımcı olmasını istedim. İşe aldı, yatacak yer verdi. Bir gün babamı gönderdim ona. Can yoldaşlığı etsin diye...İyi arkadaş oldular...

Sonra babama bir kutu verdim Ahmet'e versin diye. O kutu babamın değildi. Benim de değildi. O zaten Ahmet'indi. Ona borcumu hiçbir zaman ödeyemem. Ahmet kutuyu aldı. İyi kullandı ve bugünlere geldi. Bir gün annemle kız kardeşimi gönderdim. Durumu nedir bir kontrol edin diye. Orada birbirlerini görüp âşık olmuşlar, evleniyorlar.

Bırakmış mikrofonu. Ahmet'le beraber herkes şaşkınlık içinde kalmış. Bir an göz göze gelmişler. Derken birbirlerine sarılıp özür dilemişler. Güzel bir düğün olmuş, beraberce mutlu yaşamışlar.

Kimin nerede ve ne şekilde karşılaşacağı bilinmez...Öyle değil mi?..

FISILTI VE TUĞLA

Genç ve başarılı bir yönetici, yeni Jaguar marka arabasıyla bir mahalleden hızlı bir şekilde geçiyordu. Park etmiş arabaların arasından yola aniden çıkabilecek çocuklara dikkat ediyordu ve bir şey gördüğünü sanarak yavaşladı.

Arabayla caddeden yavaşça geçerken hiçbir çocuk göremedi fakat, arabasının kapısına bir tuğla atıldığını fark etti. Aniden arabasını durdurarak tuğlanın fırlatıldığı yere geri döndü.

Arabadan indi, orada bulunan küçük bir çocuğu tuttu ve onu park etmiş bir arabaya doğru iterek bağırmaya başladı;

"Bunu neden yaptın? Sen de kimsin, ne yaptığının farkında mısın?" İyice sinirlenerek devam etti:

"Bu yeni bir araba ve atmış olduğun bu tuğla bana çok pahalıya mal olacak. Bunu neden yaptın?" Çocuk yalvararak cevap verdi:

"Lütfen efendim. Çok üzgünüm ama başka ne yapabilirdim bilmiyordum. Eğer tuğlayı fırlatmasaydım kimse durmazdı"

Park etmiş bir arabanın arkasına işaret ederken çocuğun gözyaşları çenesine süzülüyordu.

"Kardeşim kaldırımın kenarından yuvarlandı ve tekerlekli sandalyesinden düştü, ben onu kaldıramıyorum. Lütfen onu tekerlekli sandalyesine oturtmam için bana yardım eder misiniz? Benim için çok ağır."

Bu durumdan son derece duygulanan genç yönetici, boğazında büyüyen yumruyu zar zor da olsa yutkundu. Yerdeki genci kaldırarak, tekerlekli sandalyeye geri oturttu. Mendiliyle, çizik ve yaraları sildi ve adamın ciddi bir yarası olup olmadığını kontrol etti.

Küçük çocuk genç yöneticiye dönerek "Teşekkür ederim efendim, Tanrı sizden razı olsun." dedi.

Genç yönetici, küçük çocuğun, ağabeyini kaldırımdan evine doğru götürmesini izledi. Bulunduğu yerden arabasına geri dönmesi oldukça uzun sürmüştü. Uzun ve yavaş bir yürüyüştü.

Genç yönetici, kapıyı hiç tamir ettirmedi. Kapıda oluşan göçüğü, hayatını birisinin kendisine tuğla atmasını gerektirecek kadar hızlı yaşamaması gerektiğini hatırlatması için öylece bıraktı.

Tanrı, ruhunuza fısıldar ve kalbinize konuşur. Bazen, dinleyecek kadar zamanınız olmadığında ise, size bir tuğla fırlatır. İster fısıltıyı ister tuğlayı dinleyin.

Tercihi siz yapın...

GURBET ÇİÇEKLERİ

Ayşe ortaokul ikinci sınıfa kadar başarılı bir şekilde okudu. Gelirlerinin az olması sebebiyle babası onu okula daha fazla gönderemedi. İki yıl sonra, komşularının Fransa'da çalışan küçük oğlu Recep Efendi'nin, kızlarıyla evlenme isteğini de bir şans kapısı diyerek geri çevirmediler. Sade bir düğün yapıldı. Ve Sirkeci'den kalkan bir trenle 1980 yılının Aralık ayında Ayşe gurbet yollarına düştü.

Recep Efendi ile karısı arasında on yaş fark vardı. Önceleri çok güçlük çekmesine rağmen gurbetin acımasızlığı ile, kocasının anlayışsızlığı Ayşe'ye epey tecrübeler kazandırdı. Aklı ve anlayışıyla bütün zorluklara karşı dirençli olabileceğini her haliyle gösteriyordu.

Evliliklerinin beşinci yılında bir erkek çocukları dünyaya geldi. Ayşe hamile kalıncaya kadar da kocasının suçlamalarıyla karşı karşıya kaldı... *"Hatta sen kısırsın ... Seni boşayacağım"* tehditleriyle Ayşe'ye söylemediği söz kalmadı.

Ama sonraları doktorlar, tedavi gören her ikisinden kusuru, Ayşe'de değil onda bulmuşlardı. Patronundan gördüğü baskılarla beraber ağır işlerde çalıştırılması Recep Efendi'nin sinirlerini iyice gerginleştirmişti. Baskılar sadece iş yerlerinde kalmıyor, evlere ve aile hayatına kadar yansıyordu... Kocasının stresten uyuyamadığı gecelerde, Ayşe de uykusuz kalıyordu...

Yabancı olmak ve bu şekilde para kazanmak gurbette kolay değildi... Dışarıdan hoş görünen birçok şey gibi gurbet hayatı *"Alamancılar"* süslemesi içinde gerçeği yansıtmıyordu? Ayşe

bunları düşünürken yarınlara taşınacak acı hatıraları da kalbinden asla çıkaramıyordu.

Dört yaşındaki çocuklarının koltuğun üzerinde uyuduğu bir sırada, havanın soğuk olmasını da düşünen Recep Efendi :

"Hanım... Çocuk uyurken mağazaya gidip gelelim..." dedi.

Ayşe bir an için tereddüt ederek kendi kendine mırıldandı: "Hadi çocuğa bir şey olursa? Durup dururken gene kocamı kızdırmayayım...Gurbet hayatı zaten sabrını tüketti. Her halde çabuk gider geliriz. Dışarıda hava da çok soğuk..."

Recep Efendi karısının kendi kendine söylendiğini fark edince:

- "Bir şey mi dedin?"

- "Yooo... Kendi kendime mırıldandım. Hava da çok soğuk... Hiç olmazsa çocuğumuz üşümez..."

- "Ben de aynı şeyleri düşünmüştüm..."

Evleri Paris bölgesinde bulunan Argenteuil'de idi. Çok konforlu da sayılmazdı. Gidecekleri Carrrefour Mağazası ise arabayla on dakikalık mesafedeydi. Aceleyle evlerinden çıktılar. Alışveriş süresi yaklaşık iki saat sürdü. Yol bir trafik kazasıyla iyice kapanmıştı. Ayşe'nin içinde bir sıkıntı vardı. Zaman zaman bu boğazında adeta düğümleniyor, nefesi kesiliyordu...

Kocasını da endişelendirmemek için oradan buradan konuşarak zaman kazanmaya çalışıyordu. Biraz ilerideki kaza yerine giden ambulans sirenleri, polis araçları da onlara iyi etki

bırakmıyordu. Nihayet yol açıldı. Her ikisi de derin nefes aldılar. Ve kazasız belasız evlerinin önüne geldiler. Arabalarından inerken Recep Efendi karısına:

- "Sen hemen yukarı koş. Belki çocuk uyanmıştır."

Ayşe evin anahtarlarını kocasından almayı unuttuğunu, fark edince geri döndü;

"Hay aksilik... Anahtarları almayı unuttum." diyerek kendisine doğru gelmekte olan kocasından onları aldı ve tekrar üçüncü kata çıktı. Kapıyı açtığı zaman küçük Ali'nin elinde büyük bir bıçak vardı. Salonda bulunan yeni alınmış deri koltukları bu bıçakla kullanılamayacak hale getirmişti. Recep Efendi içeriye girdiğinde çılgına döndü. İri elleriyle küçük Ali'yi dövmekle kalmadı. Onun ellerini sert bir iple bağlayarak banyo küvetinin içine attı. Ve dışından kapıyı kilitledi.

"Şimdi koltukları parçala bakayım gücün yeterse..." diye bağırdı.

Sert ve kendi kendini kontrolden çıkmış kocasının bağrışmaları karşısında Ayşe için için ağlayarak titriyordu...

"Koltuğu her zaman alabiliriz ama çocuğuma, biricik evlâdıma bir şey olursa... Ben ne yaparım o zaman?" diyordu içinden, ağlarken...

Babasının iri elleri altında ve gürlemeleri karşısında yardım bekleyen, annesine beni kurtar dercesine küçük Ali'nin bakışları, unutulacak gibi değildi. Ayşe bütün hayatını etkileyecek bu ânı asla unutamayacaktı...

Aradan üç saat geçmişti. Kapılarının önünden sesler geliyordu. Sonra kapılarının zili çalındı. Komşuları Dursun Bey ve Hilal Hanım küçük çocukları Ferhat ile ziyaretlerine gelmişlerdi.

- "Recep Efendi misafir kabul eder misiniz?"

Ayşe çok sevindi. Zihninden "Çocuğum şimdi kurtulacak..." diyordu... Ve yürekten:

- "Buyurun...Buyurun!" dedi.

Komşularının altı yaşlarındaki çocukları Ferhat annesine sessizce:

- "Anne... Ben Ali ile oynamak istiyorum."

- "Sahi Ali nerede bizim çocuk, onunla oynamak istiyor."

Recep Efendi ve Ayşe önce birbirlerine bakıştılar...

Sonra Ayşe dayanamadı:

- Biz çocuğumuzu, uyurken evde bırakarak Carrefour'a gitmiştik. Orada iken uyanmış. Bizi bulamayınca mutfaktan büyük bir bıçak alarak rast gele üzerinizdeki oturduğunuz yeni deri koltukları parçalamış. Kocam her gördüğünde sinirlenmesin diye ben biraz evvel, üzerlerine battaniye örttüm.

- Hilal Hanım:

- "Sonra ne oldu?"

- "Bey'im çok sinirlendi..."

Ayşe gözyaşlarını tutamayarak;

- “Önce iyice dövdü... Sonra...”

- “Sonra ellerini bağlayarak banyo küvetinin içine attı.”

Dursun Bey:

- “Ne zaman oldu?”

Recep Efendi:

- “İki üç saat oldu...”

Hilal Hanım:

- “Yani üç saattir küçük Ali, banyoda demek...Sizde hiç insaf yok mu?”

Hilal hanım ve Dursun Bey yerlerinden fırlayarak banyoya koştular.

Hilal Hanım:

- Bir de üstelik küçük, minicik yavrunun üzerine kapıyı kilitlemişsiniz... Bu olacak iş değil... Yazıklar olsun size... Hilal Hanım, Recep Efendi’ye dönerek:

- Sonra hanımına baskı yapa yapa bu duruma düşürdün... Çocuğunun bu hali karşısında korkudan hissiz kalacak kadar... Sen ne biçim adamsın be!...

Dursun Bey hanımına eliyle dokunarak sessizce:

- “Fazla ileri gittin... Ağır konuşma... Zaten adamların başı dertte...”

Banyo kapısı açıldığın da küçük Recep banyo küveti içerisinde uyuyordu. Ayşe fırladı ve çocuğunu bağrına bastı. Elleri mosmor olmuştu. Uyanan Ali’nin ellerini misafirleriyle çözdüler... Ama morluk dakikalar geçmesine rağmen kaybolmamıştı.

Dursun Bey:

- “Çocuğu acele hastaneye götürmemiz lazım... Kangren olabilir...”

Ayşe ve Recep Efendi komşularının bu sözleri karşısında donup kalmışlardı. Hepsi iki araçla hastaneye gittiler. Acil serviste bütün müdahalelere rağmen, küçük Ali’nin iki eli birden kesilmişti. Hastane çalışanları dahi olay karşısında gözyaşlarını tutamamışlardı.

Küçük Ali, artık bundan sonra oyuncaklarını iki eliyle tutarak oynayamayacaktı...Annesinin ve babasının ellerinden tutamayacaktı...Çok sevdiği Afyon’daki dedesine resim yapıp gönderemeyecekti. Asker dahi olamayacak... Mektup dahi yazamayacaktı. Ve en önemlisi koltukları bir daha parçalayamayacaktı.

Ya annesi ve babası küçük Ali’nin yeni dünyasında eskisi gibi olabilecekler miydi? Babası bir daha bağlayacak bir el bulamayacak... Onun elleriyle verilecek bir bardak sudan dahi her ikisi mahrum kalacaklardı.

Aradan üç gün geçmişti. Küçük Ali, akşam üstü yavaş yavaş babasına yaklaştı. Babası başını kaldırarak, oğlunun, hüzünlü haliyle bir şeyler söylemek istediğini fark etti.

- Babacığım bundan sonra yaramazlık yapmayacağım. Size söz veriyorum. Bir daha bıçaklara da dokunmayacağım. Uyuduğum zaman, siz evde olmazsanız bile yatağımdan aşağıya inmeyeceğim...Ne olur babacığım doktor amcalara söyle de benim ellerimi geri taksınlar...Ne olur babacığım bana ellerimi geri versinler!...

Recep Efendi, bu sözler karşısında dayanamadı. Çocuğuna iyice sarıldı. Kokladı...

Bu son olacak diyordu...Bir naylon torba içerisine bir şeyler koydu. Hanımına baktı. Küçük Ali babasının arkasında idi. Bir ara göz göze geldiler... Sonra kapıyı dışarıdan kapayarak aşağıya indi. Arabasıyla evin önünden uzaklaştı. Ayşe ve küçük Recep pencereden onun gidişini gözlediler. Evlerinin önündeki ışıksız caddede gözden kaybolunca kadar... Hanımına "Allahaısmarladık..." bile dememişti.

Uzun süre kocasından haber alamayan Ayşe, gece yarısı Emniyet Müdürlüğü'ne gitti. Evden çıktıktan sonra bir daha eve dönmediğini bildirerek, kocasının bulunmasını istedi.

Eve geldikleri zaman Ayşe kocasının koltuk üzerine bıraktığı gömleğini kokladı. Kendi kendine:

"Recep... Her şeye rağmen ben seni seviyorum... Seni bu hale getirenler utansın..." dedi. Annesinin ağladığını gören küçük Ali:

"- Anneciğim babam bir daha eve dönmeyecek mi? Yoksa benim ellerimi istemek için doktor amcaların yanlarına mı gitti? Ne olursun anneciğim babama söyle de doktor amcalar ellerimi geri taksınlar... Ben oyuncaklarımla oynayamıyorum."

Ayşe çocuğunun bu sözleri karşısında gözyaşlarını tutamadı. Kucağındaki yavrusuyla koltuk üzerinde uyuyakalmıştı.

Ertesi günü, sabahleyin iki polis memuru evlerine geldi. Kocasının bir ağaca bağladığı iple, kendisini asarak intihar ettiğini, kimlik kartını da üzerinde bulduklarını kaydettiler... Ellerini kaybeden çocuğu için gözyaşı döken bir ananın henüz gurbetteki çilesi bitmemişti. Gözyaşları kurumadan karşılaştığı diğer bir olay, onu başka bir dünyada yapayalnız bırakmıştı.

Kocasının işyerinde gördüğü baskıların izleri üzerinde hayatını küçük Ali'yle sürdürecekti. Yüreğine çivilenmiş acılara rağmen…

Üzeyir Çaycı

CESARET ÜZERİNE

Yıllar önce Stanford Hastanesi'nde gönüllü olarak çalıştığım zaman, çok ciddi ve az rastlanan bir hastalığa yakalanmış Liza adında bir kız tanıdım.

İyileşmesi için bir tek yol vardı, beş yaşındaki erkek kardeşinden kan nakli yapılması gerekiyordu.

Erkek kardeşi aynı hastalığın üstesinden gelmişti ve vücudunda hastalığı yenebilecek antikorlar oluşmuştu.

Doktor bu durumu Liza'nın erkek kardeşine açıkladı ve ona ablasına kan vermeyi isteyip istemediğini sordu.

Küçük çocuk bir an tereddüt etti ve derin bir nefes aldıktan sonra,

"Evet, eğer Liza kurtulacaksa veririm" dedi.

Kan nakli yapılırken, küçük çocuk ablasının yanındaki yatakta yatıyor ve ablasının yanaklarına renk geldikçe bizimle birlikte gülümsüyordu.

Sonra yüzü sarardı ve yüzündeki gülümseme kayboldu. Başını kaldırıp doktora baktıktan sonra titreyen bir sesle;

"Hemen mi öleceğim?" diye sordu.

Anladık ki yaşı çok küçük olduğu için, doktorun sözlerini yanlış anlamış ve *kanının tümünü ablasına vermesi gerektiğini düşünüp onu kabul etmişti.*

BEBEK

Genç kadın, bebeğin güzelliği karşısında büyülenmiş gibiydi. Kıvırcık sarı saçları, iri mavi gözleri, kalkık bir burun ve küçük kırmızı dudaklarıyla bir kartpostalı andıran bebek, kadının şimdiye kadar gördüğü en cana yakın kız çocuğuydu.

Onun ipek yanaklarını doya doya öpmek ve cennet kokusunu içine çekmek için eğildiğinde:

"Dokunma bana..." diye bir ses duydu.

"Beni okşamaya hakkın yok senin..."

Kadın korkuyla irkilip etrafına bakındı.

Bebekle kendisinden başka içerde kimse yoktu.

Aynı sesi tekrar duyduğunda bebeğe döndü.

Aman Allahım!.. Yeni doğmuş gibi görünmesine rağmen konuşan oydu.

"Bana yaklaşmanı istemiyorum." diye devam etti.

"Hemen uzaklaş benden..."

Kadın, biraz olsun kendini toplayarak:

"Çocuklarımız hep erkek oluyor." dedi.

“Onlar da güzel ama kız çocukları başka. Bu yüzden seni öpmek istedim.”

“Beni öpemezsin” diye ağlamaya başladı bebek.

“Benim de seni öpemeyeceğim gibi...”

“Neden?” diye sordu kadın. “Neden öpemezsin ki?”

Bebek, hıçkırıklara boğulurken:

“Bunun sebebini bilmen gerekir.” dedi.

“Düşünürsen mutlaka bulacaksın...” Kadın, neler olup bittiğini hatırlamak üzereyken kendine geldi.

Özel bir hastanenin en lüks odasında yatıyor ve narkozun tesirinden midesi bulanıyordu. Aile dostları olan tanınmış doktor, odayı dolduran çiçeklerden bir tanesini vazodan çıkartıp kadına uzatırken:

“Geçmiş olsun hanımefendi” dedi. “Başarılı bir kürtajdı doğrusu. ***Ha..! Sahi, "kız"mış aldırdığınız bebek.”***

ÇATLAK KOVA

Hindistan'da bir sucu, boynuna astığı uzun bir sopanın uçlarına taktığı iki büyük kovayla su taşırmış.

Kovalardan biri çatlakmış. Sağlam olan kova her seferinde ırmaktan patronun evine uzanan uzun yolu dolu olarak tamamlarken, çatlak kova içine konan suyun sadece yarısını eve ulaştırabilirmiş. Bu durum iki yıl boyunca her gün devam etmiş.

Sucu her seferinde patronunun evine sadece bir buçuk kova su götürebilirmiş. Sağlam kova başarısından gurur duyarken, zavallı çatlak kova görevinin sadece yarısını yerine getiriyor olmaktan dolayı utanç duyuyormuş. İki yılın sonunda bir gün çatlak kova ırmağın kıyısında sucuya seslenmiş:

- Kendimden utanıyorum ve senden özür dilemek istiyorum.

- Neden? diye sormuş sucu. "Niye utanç duyuyorsun?"

Kova cevap vermiş:

- Çünkü iki yıldır çatlağımdan su sızdığı için taşıma görevimin sadece yarısını yerine getirebiliyorum. Benim bu kusurumdan dolayı sen bu kadar çalışmana rağmen, emeklerinin tam karşılığını alamıyorsun.

Sucu şöyle demiş:

- Patronun evine dönerken yolun üstündeki çiçekleri fark etmeni istiyorum.

Gerçekten de tepeyi tırmanırken çatlak kova patikanın bir yanındaki yabani çiçekleri ısıtan güneşi görmüş. Fakat yolun sonunda yine suyun yarısını kaybettiği için kendini kötü hissetmiş ve yine sucudan özür dilemiş. Sucu kovaya sormuş:

- Yolun sadece senin tarafında çiçekler olduğunu ve diğer kovanın tarafında hiç çiçekler olmadığını fark ettin mi? Bunun sebebi benim senin kusurunu bilmem ve ondan yararlanmamdır. Yolun senin tarafına çiçek tohumları ektim ve her gün biz ırmaktan dönerken sen onları suladın. İki yıldır ben bu güzel çiçekleri toplayıp onlarla patronumun sofrasını süsleyebildim. Sen böyle olmasaydın, o evinde bu güzellikleri yaşayamayacaktı.

Hepimizin kendine özgü kusurları vardır. Hepimiz aslında çatlak kovalarız. Allah'ın büyük planında hiçbir şey ziyan edilmez.

Kusurlarınızdan korkmayın. Onları sahiplenin. Kusurlarınızda gerçek gücünüzü bulduğunuzu bilirseniz eğer, siz de gerçek güzelliklere sahip olabilirsiniz.

SESİNE VE SÖZÜNE HASRET

Biliyor musun en çok mektuba başlamam gereken hitap şeklinde zorlandım. Bir başlasam sonu gelecekti eminim! Ama sıradan sözcükleri hiç yakıştıramadım sana, yapmacık sözlere konduramadım seni... Sonra sana hiç mektup yazmadığım aklıma geldi, içim burkuldu, canım acıdı...

Bu mektubu sana gurbetten yazıyorum; sesine sözüne hasret, yüzüne hasret, sıcağına hasret gönlümle başlıyorum mektubuma. Seni o kadar çok özledim ki: Meğer hiç bir kucak seninki kadar sıcak değilmiş, hiçbir acı senin yokluğuna bedel değilmiş. Hiç ama hiçbir hasret senin özlemin kadar yakmazmış içimi.

En acısı, dost bildiklerim, yâr seçtiklerim toplanıp bir araya gelseler, senin çeyreğin bile edemezmiş. Bilsen ne zor bunları itiraf etmek kendime ve sana... Gurbet bile gururumu söndüremedi. Hâlâ gururlu, şımarık, küçük kızınım... Hayır, hayır yavrunum. “Ben artık bir genç kızım, başkalarının yanında bana yavrum deme!” derken bile böyle düşünüyordum inan. Şimdi içten bir seslenişine, “Yavrum!” hitabına öyle ihtiyacım var ki...

Hatırlıyor musun? İlk yürümeye başladığım anları anlatırken ellerimi bırakmadığın için sana kızdığımı, hırslandığımı ve bir an önce yürümek istediğimi söylerdin. Şimdi sakın bırakma ellerimi, anneciğim. Evimizin yumuşak halıları değil yürüdüğüm yollar, bir düşersem halim yaman. Ellerini, sevgini, duanı, desteğini ve sıcağını hiç esirgeme benden.

Hani küçükken en çok kimi seviyorsun diye sıkıştırıp durdum seni. Ağzından "Seni!" cevabını alana kadar bırakmazdım eteklerini... Seni abimden, babamdan ve ablalarımdan kıskanırdım. Hâlâ büyüyemedim, hem şimdi daha çok kıskanıyorum. İçindeki sevgiyi ve gözlerindeki derin şefkati yalnız benim için sakla...

Ama yapamazsın değil mi? Ana yüreği dayanmaz... Senin sevgin hepimize yeter, ana olunca ben de anlarım değil mi? Aslında en çok bu huyunu seviyorum. Adaletini ve yufka yüreklliğini, anne şefkatini... Fakat hâlâ babam işe giderken boşalan yatağını en çok benim hak ettiğimi düşünüyorum.

Seni öyle özledim ki!..

Şu bilmem kim tarafından icat edilen telefon bile dindirmiyor içimdeki hasreti. Gurbetin yağmurları, söndürmeye yetmiyor içimde büyüyen ateşi... Beni buralara yollarken, "Daha güçlü ol!" diyordun ya, sana kavuşunca öyle bir sarılacağım ki, gücüme şaşacaksın. Sevgimin gücünü sen de anlayacaksın.

Yılların yükünü çekmiş, yorgun ama dimdik omuzlarını özledim.

Dolaplarımı düzenlerken, eşyalarıma bakıp bakıp ağladığını duyuyorum. Yahut arkadaşlarımla konuşurken gözlerinin dolduğunu... İçim acıyor ama bilsen nasıl seviniyorum. Yokluğuma alışamamış olman, mest ediyor beni...

Puslu gözlüm, dert ortağım! İnan içim içimi yiyiyor, ya bitmezse gurbet geceleri, ya geçmezse hasret saatleri, ya vuslat ateşiyle bindiğim mavi tren getirmezse beni... Uzar da yollar kavuşamazsam sana, ya özlem alışkanlık olur da unutursan beni.

Ama beni unutmaman için hep dağınık bırakacağım odamı. Söylene söylene toplarken, yine gözyaşların ıslatacak eşyalarımı. Babam yine dalga geçecek, anlatacak bir bir ağladığını. Ya ben...

Arkadaşlarım çınlatacak odamın duvarlarını, hep anne kokan ilâhilerle... Güçlü ol demiştin ya, ben de yorganı çekmeden başıma hiç ama hiç ağlamayacağım. Ama sonra, Allah ne verdiyse...

Anneciğim! Gözyaşlarım söndüremez içimde yanan ateşi... Çünkü yokluğun, bilmem kaç nüfuslu şu kocaman şehirde kendini yapayalnız hissetmek gibi, imkânsız bir şeyi diz çöküp de Yaradan'dan dilemek gibi... En azaplı günahlardan sonra sızlayan vicdanım gibi...

Gül kokulum, puslu gözlüm!

Sakin sensiz, sevgisiz ve duasız bırakma beni... Sevgilerle...

Beş parmaktan biri...

BİR BEBEĞİN YARIM KALMIŞ GÜNLÜĞÜNDEN

5 Ekim: Bugün var edildim. Buradayım. Varım. Müthiş bir duygu bu. Var olduğumu henüz annem ve babam bilmiyor.

Bir elma çekirdeğinden bile küçüğüm. Ama ne de olsa, ben benim. Varım ya! Bu bana yetiyor. Henüz bedenim belli belirsiz, yüzüm yok ama, varlığımı ve benliğimi hissedebiliyorum. Bir kız olacağım ve baharda çiçekleri seveceğim.

19 Ekim: Biraz büyüdüm. Kımıldamam mümkün değil. Annem henüz farkında değil ama onun kanıyla besleniyorum. Kalbini dolaşıp gelen sımsıcak kan bana geliyor. Beni sevecek bir kalbin kıpırtılarını şimdiden hissediyorum. Annem beni çok sevecek. Annem için güzel bir sürpriz olacağım.

23 Ekim: Hiç göremediğim bir el ağzımı biçimlendirmeye başladı. Dudaklarımda onun dokunuşunu hissediyorum. Bu "el"in dokunduğu yerler dudağım damağım oluyor. Düşünün bir yıl sonra bu elin dokunduğu yerde tebessümler açacak, güleceğim. Dudağımdan ve dilimden sözler dökülecek. Herhalde önce "Anne!" diyeceğim. Anne duyuyor musun beni? Seninle konuşacağım. Sana güleceğim. Kimilerine göre hâlâ daha var değilmişim… Nasıl olur? Varım ve gülücükler sunacak dudaklarım da olmak üzere ya… Hem sonra bir ekmek kırıntısı ne kadar küçük olursa olsun yine ekmektir. Öyle değil mi anneciğim? Ah bir konuşabilsem!

27 Ekim: Bugün pek mutluyum. İçimde tatlı bir kıpırtı başladı. Artık bir kalbim var. Kalbim atmaya başladı. Hayatım boyunca böyle atıp duracak. Sevgilerle dolduracağım kalbimi.

Tıpkı anneminki gibi... Annem bedeninde iki kalbin birden atmaya başladığını bilseydi ne kadar sevinirdi! Duyuyor musun anne?

2 Kasım: Her gün biraz daha büyüyorum. Kollarım ve bacaklarım da biçimlenmeye başladı. Hele bir büyüsün kollarım bak nasıl kucaklayacağım seni anneciğim. Şu ayaklarım da tamamlansın da, beraber çiçekli bahçemizde yürürüz. Belki birlikte okula gideriz.

12 Kasım: Ah evet… Bunlar, bunlar ne kadar sevimli ve küçük şeyler. Aman Allah'ım parmaklarım da çıkmaya başladı. Bunlarla çiçek toplayacağım, annemin elini tutacağım, kalem tutacağım. Belki de güzel bir şiir yazacağım. Anneciğim, orada mısın? Ellerimi ellerinin arasına koymak için sabırsızlanıyorum.

20 Kasım: Oh, nihayet... Annem doktora gitti. Burada olduğumu öğrendi. Yaşasın! Doktor teyze özel bir cihazla gördü beni. Ultrason diyorlarmış. Resmimi bile çekti. Sevinmiyor musun anneciğim? Seneye kalmaz kollarının arasında olacağım…

25 Kasım: Artık babam da burada olduğumu biliyor. Fakat henüz kız olduğumun farkında değiller. Onlara sürpriz yapacağım...

10 Aralık: Bugün yüzüm tamamlandı. Artık iki güzel gözüm, bir küçük burnum, dudaklarım ve yanağım var… Anneme benziyorum galiba…

13 Aralık: Artık çevreme bakabiliyorum. Etrafım çok karanlık ama olsun. Yine de mutluyum. Yaşıyorum ve varım. Kısa bir süre sonra gün ışığını görebileceğim, renkleri ve çiçekleri tanıyacağım. Rüyamda gördüm. Dünyada gökkuşağı diye bir şey varmış... Onu çok merak ediyorum… Anneciğim, babacığım

sizin yüzünüzü de göreceğim. Tanışacağız… Mutlu olacağız. Gülüşeceğiz...

24 Aralık: Kulaklarım daha iyi duyuyor artık. Anneciğim, senin kalbinin seslerini duyuyorum. Benim kalbimin atışlarını da sen duyabiliyor musun? Hatta sesini bile tanıyabiliyorum. Sesin ne kadar tatlı… Hiç duymadığım bir şey bu… Güzel ve sağlıklı bir kız olacağım. Kollarında uyuyacağım, yüzüne bakacağım, o tatlı sesini dinleyeceğim. Benim için ninni de söyleyecek misin anneciğim? Sen de beni özlüyorsundur mutlaka… Beni koklayacaksın… Çok seveceksin, değil mi?

28 Aralık: Anne burada bir şeyler oluyor. Doktor abla neden mutsuz bakıyor böyle... Sen acı çekiyor gibisin. Kalp seslerin değişti... Sustun. Benimle niye konuşmuyorsun anne? Anne… Anne… Anneciğim… Yüzümde soğuk bir şey hissediyorum. Anne, yüzümü parçalıyorlar... Anne bir şeyler yap… Anne… Kolumu çekiyorlar anne… Canım yanıyor anne... Anne… Ayaklarımı parçalıyor bu şey anne... Beni sana bağlayan damarı kopardılar anne… Anne kalbimi parçalıyorlar… Anneciğim… Anne… Anne… Annneeee…

Ah! Kürtajınız tamamlandı hanımefendi. Geçmiş olsun!..

ANNE ÖLME BENDEN ÖNCE

Daha önce hiç yazmadım bu konuyu, hiç konuşmadım… Korkuyordum birisi duyacak da beni ayıplayacak diye… Küçüktüm, daha çocuktum ve anlayamayacak kadar saftım ayıplanacak kişinin ben değil "babam" olduğunu…

Çocuktum dedim ama çocukluğumdan hatırladığım çocuksu şeyler yok… En eskiye uzandığımda bile hatırım, hep kavgası çıkıyor karşıma annemle babamın… Hep annemi savunan ben çıkıyor karşıma… Babamın boynuna atlayıp geriye çekmeye çalışan çocuk ellerim çıkıyor, kavgalar esnasında babama yumruklar atan çocuk ellerim…

Hiçbir zaman kötü baba olmadığı için baba demeye devam ettiğim adam, hiçbir zaman kötü anne, kötü eş… olmadığı ve olamayacağı dahası beni tek başına dokuz ay içinde, on sekiz sene ellerinde büyüttüğü için sonsuza kadar anne diyeceğim kadına her kaldırışında elini, yüreğimdeki nefret ateşine alev ekleniyordu.

Yeni yeni öğrenmeye başladığımda hayata dair öğrenilmesi gerekenleri karşımda sürekli görebileceğim kötü bir örnek oluşuyordu… Ya da kim bilir belki çoktan oluşmuştu; dedim ya çocuktum… Ama hiç örnek almak istemedim ve hiç örnek almadım "baba"mı…

Çocuktum; diğer çocuklar babalarını çok seviyordu. Ben de gezmeye götürdüğü zaman çok sevdiğimi sanıp diğer çocukların yanında öyle davranıyordum… Halbuki babam beni gezmeye götürdüğünde de babamı sevmiyordum. Gezdiğim yerler

için kendi kendime bir sevinç yaşıyordum. Atatürk heykelinin altında fotoğraf çekmeye gittiğimizde fotoğraf çekmeyi seviyordum ve fotoğraf çektirmeyi seviyordum. Lunaparka gittiğimizde çarpışan otoları seviyordum; babamı sevmiyordum. Kardeşimin doğumunda bana kardeşin getirdi diye aldığı curayı çok seviyordum ve bunun için kabul ediyordum kardeşimi ve annemi almaya giderken babamın elindeki gazeteye sarılmış o garip şeyin cura olmadığını…

Çocuktum… Bir çocuk her şeyi sever diye biliyordum. Ben babamı sevmiyordum… Korkmuş gözyaşlarımla ağlarken, çalan telefonu kaldırıp, gizli gizli "annemle babam kavga ediyorlar dayı" deyip suratına kapatırken telefonu, ağlamam kesiliyordu. Kurtarıcı geliyordu; dayım geliyordu. Çocuktum, beni anlamaz sanıyorlardı. Bir şey olmaz sanıyorlardı. Yüreğimde nefret diye bir ateş yanıyordu, bilmiyorlardı. Ben de söylemedim…

Arkadaşlarla sokakta oynuyorduk… Ne oynuyorduk hatırlamıyorum. Babam eve taksiyle geliyordu. Daha babamın gelme saati gelmemişti. Zaten eve de giremiyordu. Ama annem evdeydi. Bir yere gitseydi, beni "nasıl olsa bulur" sanmazdı. Mutlaka çağırırdı gitmeden önce… Babam kapıyı kırmaya çalışıyordu. Annem yoktu. Ama babamın anahtarı olmalıydı. Eğer evde unutmuşsa annemi sorardık komşulara… Kapıyı niye kırıyordu!.. İçeri girdik önden babam sonra ben.

Babama soruyordum "kapıyı niye kırdın?"; cevap vermiyordu. Evde annemi arıyordu. Mutfağın kapısını açtı. Ocağın düğmeleri açılmış, annem yere uzanmıştı. Annemin yüzüne bakıyordum. Hareket etmeye halim kalmamıştı. "Kapıyı aç" diyordu babam; "balkon kapısını aç, hadi" diyordu… Duyuyordum ama hareket edemiyordum. Kendi açtı sonunda… Annemi salona götürdü kucağında... Ocağı kapattı. Annemin yanına

gittim. Annem ölmek istemişti. Beni babamla, beni çok seven ama benim hiç sevmediğim "babam"la, bırakmak istemişti…

Ellerini tuttum. "Anne uyan" dedim. "Anne gözlerini aç" dedim. Annem ölüyordu… Artık o olmayacak mıydı? Bu korkunç bir şey olurdu… Ben sen olmadan yaşayamazdım ki… "Anne ölme…"

Babam geldi. Ayran yapmıştı. Anneme içiriyordu. Annem gözlerini açıyordu. Annem ölmüyordu. Çocuktum, anlamayacak kadar saftım ayıplanacak kişinin babam olduğunu…

Büyüdüm. On sekiz yaşımdayım. Hala babamı sevmiyorum. Ve galiba yüreğimdeki bu nefret ateşi sönmeyecek… Büyüdüm. Hâlâ aynı evde yaşamak zorunda olduğum babam ve annem hala kavga ederler sudan sebeplerle…

Beni bu hayatın içine hiç sokmak istemeyen, beni kendinden daha çok seven, kendinden daha çok düşünen, dokuz ay içinde, on sekiz sene ellerinde büyüten anne SENİ SEVİYORUM… Korkuyorum gün gelecek ve sen gideceksin diye…

"Anne" "N'olur benden önce ölme"

Gönderen: Meriç DUMANOĞLU

ANLAMSIZ

Geri gelmeyen zaman ve değiştirilemeyen geçmiş…

Korkular ve kaygılarla örülü bir ağ gibi zihnim. Her seferinde gördüğüm seraba doğru koşuyor ve çölün acımasızlığıyla yüzleşiyorum.

Fırtınalar kopuyor kendime her döndüğümde ve sadece ben duyuyorum yine…

Yanlış yöne koşan bir yarış atı gibiyim bitiş için koşan koştukça uzaklaşan...

DUYGUSAL HİKAYELER

"Duygu yüklü hikayeler"

Duygusal Hikayeler, birbirinden güzel okuyunca duygularınıza yer yer gözyaşlarınıza hâkim olamayacağınız, yer yer de sizi tebessüm ettirecek hikayelerden oluşmaktadır. Burada yayınlanan hikayeler,

www.hikayearsivi.net sitemizde derlenen birçok içerikten ve ziyaretçilerimizin de katkıları ile oluşmuş hikayelerin bir araya getirilmesi ile oluşmuştur.

İstifade edilmesi temennisiyle...

Kerim MELEŞ